

Únos na planetu Thiaoouba

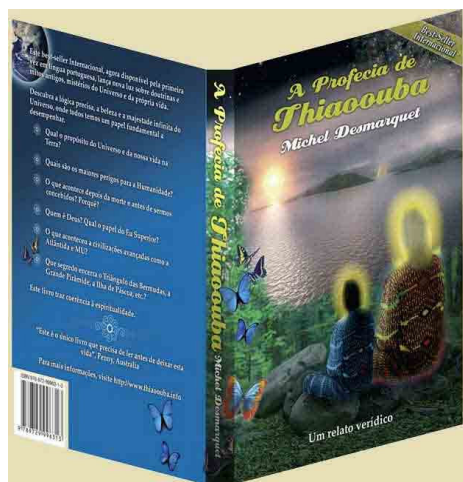
Michel Desmarquet

Může zdát jako pohádka, ale přečtete si všechno a poznáte spoustu moudrosti. Pokud by to bylo všechno jen vymyšlený příběh, je naplněn pozoruhodným starobylým duchovním poznáním mimozemšťanů. A jejich tvrzení, že jsou hermafroditi (a ještě mnohem více) je v souladu s duchovním učením Martinuse.

Perokresba Thao, vysoce vyspělé bytosti z Thiaaoubu¹, která se podělila s autorem o mnoho znalostí.

Jako vždy v těchto případech jsou kontaktovaní lidé pouzí "pozorovatelé". Neposkytli jim svoje fotografie nebo neumožnili žádné jiné přesvědčivé důkazy, které mohli mít. Je to v souladu s právem nevměšování. Protože mimozemšťané vědí, že ti kteří porozumí nebudou potřebovat důkazy.

Toto je kniha "Thiaaoubu Prophecy" - o přímém kontaktu s mimozemskou civilizací krásných obrů, který se stal v roce 1987 v Austrálii, když 58 roků starý Michel Desmarquet najednou dostal vnuknutí opustit ve 12:30 v noci lůžko, ještě stačil napsal zprávu své ženě, že bude pryč deset dní. Odešel z domu a byl vzat na palubu velké kosmické lodi .....

Trvalo několik let, než se mu podařilo dostat knihu na trh.

Říká, že měl zvláštní pomoc od mimozemšťanů při vzpomínkách na své zážitky a při psaní této knihy.

Michel Desmarquet

"Věřit nestačí ... musíte vědět, ..."

---

¹ Thiaaoubu je planeta obíhající hvězdu Síríus A

Předmluva

Napsal jsem tuto knihu jako výsledek zkušeností, které jsem měl a rozhovorů, které jsem vyslechl. Je to jen popis událostí, které se mě osobně staly, toto tvrdím.

Myslím, že do určité míry se tento výjimečný příběh jeví pro některé čtenáře jako sci-fi, jako bych si ten příběh úplně vymyslel, ale nemám představivost, jak takovou věc udělat.

Toto není sci-fi.

Čtenář v dobré víře bude schopen rozpoznat pravdu v poselství, které jsem přinesl lidem na planetě Zemi od mých nových přátel.

Tato zpráva, i přes četné odkazy na rasu a náboženství, neodráží rasové ani náboženské předsudky autora.

Michel Desmarquet, Leden 1989

Mají oči, ale nevidí - uši ale neslyší ...

Bible

OBSAH

1. Thao	strana 5
2. Nukleární holocaust	 13
3. První lidé na světě	 24
4. Zlatá planeta	 36
5. Učím se žít na nové planetě	 42
6. Sedm Thaori a aura	 50
7. Kontinentu Mu a Velikonoční ostrov	 60
8. Psychosféra	 68
9. Naše "tzv." civilizace	 76
10. Zpětný pohled na mé minulé životy	 82
11. Kdo byl Kristus?	 94
12. Zlaté Doko	 104
13. Návrat domů	 109
14. Dovětek I	 116
15. Dovětek II – Hrob Ježíše	 122

Thao

Probudil jsem se a najednou nevěděl, jak dlouho jsem spal. Byl jsem úplně vzhůru a svěží, ale cítil jsem jakousi hrozbu. Proboha, co by to v této době mohlo být? Lina spala vedle mě, pěsti zaťaté, ale Lina tak spí vždy ...

Neměl jsem vůbec chuť jít spát a kromě toho, možná už bylo pět hodin ráno. Vstal jsem, vydal se do kuchyně a zkontroloval čas. Pouze 00:30! To bylo pro mě neobvyklé, probudit se v tuto hodinu. Sundal jsem si pyžamo, oblékl si kalhoty a košili, ale netušil jsem proč. Nemohu ani vysvětlit, proč jsem šel k mému pracovnímu stolu, vzal list papíru a začal psát, jako kdyby moje ruka měla svou vlastní mysl a psala sama:

"Má drahá, budu pryč asi deset dní. Rozhodně se není třeba něčeho obávat."

Nechal jsem vzkaz u telefonu a zamířil ke dveřím na verandu. Vyhnul jsem se stolu, na kterém zůstala včerejší šachová hra, s bílým králem v matu a tiše otevřel dveře vedoucí na zahradu. Zdálo se, že noc je prodchnuta zvláštním jasem, který měl co do činění s hvězdami. Instinktivně jsem se snažil vzpomenout, v jaké fázi je v současné době Měsíc v domnění, že snad jde o rostoucí fázi Měsíce. Tady, na severovýchodě Austrálie, kde bydlím, jsou noci obvykle poměrně jasné.

Sestoupil jsem po schodech a zamířil mimo dům. Obvykle máme v tuto noční dobu opravdový koncert žab a cvrčků, jejichž hlasy vyplouvají do noci. Nyní však bylo tíživé ticho a já jsem se divil proč.

Jen jsem ušel pár kroků, když náhle se změnila barva filodendronu, stěny domu a také okolních stromů, to vše se koupalo v jakémsi namodralém světle. Zdálo se mi, že se mi trávník vlní pod nohama a země pod stromy se vlnila také. Filodendron a stěny domu se podobaly listům třepotajícím se ve větru.

Zde sešel Michel dolů schodištěm, než byl unesen ....

Uvědomil jsem si, že to může být nebezpečné a rozhodl jsem se vrátit do domu, když v tom samém okamžiku, jsem cítil, že jsem se docela jemně zvedl ze země. Vzlétl jsem, zprvu pomalu nad filodendrony, poté rychleji, až jsem uviděl zmenšující se dům pode mnou.

"Co se to děje?" Zvolal jsem v němém úžasu.

"Všechno je v pořádku, Micheli."

Do té doby, jsem věřil, že sním. Předě mnou se objevila žena působivé velikosti, oblečená v obleku z jednoho kusu a na hlavě měla zcela průhlednou helmu. Dívala se na mě přátelsky a usmívala se.

"Ne, nesnil jsi" řekla, odpovědic tak na otázku, v mé mysli.

"Ano," odpověděl jsem, ale tohle se takhle děje vždy ve snu a nakonec zjistíte, že jste spadli z postele a máte bouli na čele!"

Usmála se.

"Dále", pokračoval jsem, "jste ke mně mluvila francouzsky, mým rodným jazykem, a jsme přeci v Austrálii. Zde mluvím anglicky, víte?"

"Já taky."

"Tohle musí být sen, navíc jeden z těch hloupých snů. Pokud ne, co děláte na mém pozemku?"

"Nejsme na tvém pozemku, ale nad ním."

„Ach! Tak je to noční můra. Vidíte, měl jsem pravdu. Budu se muset štípnout!" Doprovázel jsem slova akcí. Au!

Znovu se usmála. "Teď jsi spokojen Micheli?"

"Ale jestli to není sen, proč jsem tady a sedím na té skále? Kdo jsou ti lidé támhle, oblečení ve stylu minulého století?" Začínal jsem v matném světle rozlišovat, že ti lidé mluví a blízko jsou jiní, pohybující se kolem.

"A vy, kdo jste vy? Proč nejste normální velikosti?"

"Jsem normální velikosti, Micheli. Na mé planetě jsme všichni této velikosti. Ale všechno se dozvíš včas, můj drahý příteli. Doufám, že ti nevadí, že ti tykám. Pokud ještě nejsme dobří přátelé, jsem si jista, že brzy budeme."

Stála přede mnou, v její usmívající se tváři se zračila inteligence, a dobro vycházelo z celé její bytosti. Nebylo možné se setkat s někým jiným, s kým bych se mohl cítit lépe v pohodě.

"Samozřejmě mi můžete říkat, co budete chtít. A jaké je vaše jméno?"

"Mé jméno je Thao, ale nejprve bych chtěla, abys věděl jednou provždy, že tohle není sen. Opravdu, je to něco úplně jiného. Z určitých důvodů, které ti později vysvětlím, jsi byl vybrán, aby ses vydal na cestu, kterou absolvovalo jen velmi málo pozemšťanů - zejména v poslední době. V tomto okamžiku jsme ty i já ve vesmíru, který je paralelní s tímto pozemským. Abych se přiznala, tak jsme oba součástí průniku dimenzí. Nyní se zde zastavil pro tebe čas, a ty bys zde mohl zůstat dvacet nebo padesát let pozemského času a pak se vrátit stejný, jako kdybys právě odešel. Tvoje fyzické tělo zůstane naprosto beze změny."

"Ale co dělají tamti lidé?"

"Existují zde také a jak se později dozvíš, hustota obyvatel je zde velmi nízká. Smrt se vyskytuje pouze u sebevraždy nebo nehody. Čas je zde pozastaven. Jsou zde muži i ženy, stejně jako různá zvířata, kteří jsou 30 i 50 tisíc let starší nebo dokonce mnohem starší, dle pozemských let."

"Ale proč jsou tady a jak se sem dostali? Kde se narodili?"

"Na Zemi, všichni jsou tady jen náhodou."

"Náhodou? Co tím myslíš?"

"Je to velmi jednoduché. Slyšel jsi o Bermudském trojúhelníku?"

Přikývl jsem. "No, prostě, na tomto místě, i v jiných méně známých, se paralelní vesmír spojuje s vaším vesmírem tak, že mezi nimi existuje přirozená hranice. Lidé, zvířata nebo jiné objekty, nacházející se v bezprostřední blízkosti hranice jsou doslova do ní vtaženy. Tak se může stát, že například, celá flotila lodí zmizí během několika sekund. Někdy se osoba nebo osoby, mohou dostat zpět do původního vesmíru až po několika hodinách, několika dnech nebo několika letech. Častěji však, se už nikdy nevrátí. Když se člověk vrátí a podělí se o své zkušenosti, drtivá většina lidí mu nevěří - a pokud trvá na svém, skončí jako blázen. Většinu času, takový člověk raději neříká vůbec nic, protože si uvědomil, jak by se jevil v očích svých vrstevníků. Někdy se vrací s amnézií, a když se zotaví a na něco si vzpomene, není to o tom, co se stalo v paralelním vesmíru, protože pro tohle nemá žádné vysvětlení."

"Byl," Thao pokračovala, "typický případ takového průniku do prostoru paralelního vesmíru v Severní Americe, kde jeden mladý muž doslova zmizel, když nosil vodu ze studny, která se nacházela několik set metrů od jeho domu. O hodinu později, když se nevrátil, ho rodina a přátelé hledali, a protože tam napadl nový sníh, asi 20 cm, mělo by to být docela jednoduché - mohli jen sledovat stopy zanechané tímto mužem. Ale přímo ve středu pole stopy končily."

Nebyly tam kolem žádné stromy, žádné skály, kam by mohl skočit, nic divného nebo neobvyklého, ale stopy končily. Někteří lidé věřili, že byl vzat do kosmické lodi, ale to se nestalo, jak uvidíš později. Tento prostý muž byl pouze vtažen do paralelního vesmíru."

"Vzpomínám si," řekl jsem, "slyšel jsem o tomto konkrétním případě, ale jak to všechno víš o tom ty?"

"Zjistíš to později, jak to vím," odpověděla záhadně.

Byli jsme přerušeni náhlým objevením bizarní skupiny lidí, že mě znovu napadlo, jestli to není jen sen. Asi tucet mužů, doprovázený někým, kdo vypadal jako žena, se vynořilo zpoza hromady kamení, asi sto metrů od místa, kde jsme byli. Ten pohled byl ještě podivnější, protože tyto lidské bytosti jako by vystoupili ze stránek prehistorické knihy. Šli klátivým gorilím krokem, oháněli se obrovskými kyji, které by moderní člověk nebyl schopen zvednout

ze země. Tyto odporné bytosti šli přímo k nám, vyjíce jako divoká zvěř. Udělal jsem krok k ústupu, ale moje společnice mi řekla, že se není čeho bát, a že bych měl zůstat v klidu. Položila ruku na přezku opasku a otočila se tak, aby jim stála tvář v tvář. Slyšel jsem řadu slabých kliknutí a pět nejsilnějších mužů padlo bez hnutí na zem. Zbytek skupiny se zastavil a začal tiše sténat. Pak se před námi poklonili.

Znovu jsem se podíval na Thao. Stála jako socha, tváře bez hnutí. Její oči byly upřené na ty lidi, jako by se snažila je hypnotizovat. Později jsem se dozvěděl, že dávala telepatické příkazy ženě ze skupiny. Najednou ta žena vstala a zdálo se mi, že hrdelním hlasem vydávala příkazy ostatním. Ti pak odstranili těla, odnesli je na zádech na hromadu kamení, o níž jsem se zmínil.

"Co to dělají?" Zeptal jsem se.

"Budou zakrývat své mrtvé kameny."

"Zabila jsi je?"

"Musela jsem."

"Co tím myslíš? Byli jsme opravdu v nebezpečí?"

"Samozřejmě, že jsme byli. Jsou to lidé, kteří jsou tady deset nebo patnáct tisíc roků - kdo ví? Nemáme čas to prokázat a kromě toho to není důležité. Ačkoli to dobře ilustruje, co jsem ti vysvětlovala před chvílí. Tito lidé přešli v určité době do tohoto vesmíru a žili zde až od této doby."

"To je strašné!"

"S tím souhlasím. Nicméně to je součástí přírody, je to kosmický zákon. Kromě toho, jsou nebezpeční, protože se chovají jako divá zvěř a ne lidské bytosti. Nebyl by možný dialog mezi nimi a námi, stejně jako to není možné mezi nimi a většinou ostatních bytostí žijících v tomto paralelním vesmíru. Za prvé, nejsou schopni komunikovat, a za druhé, méně než kdokoli jiný pochopit, co se s nimi stalo. Byli jsme ve skutečném nebezpečí, a pokud to tak musím říci, tak jsem jim právě teď udělala laskavost, osvobodila jsem je."

"Osvobodila?"

"Nedívej se tak šokovaně, Micheli. Víš velmi dobře, co tím myslím."

"Jsou osvobozeni od svého fyzického těla a jsou nyní schopni pokračovat ve své cyklu, stejně jako každá jiná živá bytost, v souladu s obecnými pravidly."

"Takže jestli to chápu správně, tento paralelní vesmír je prokletí - druh pekla nebo očištec?"

"Neuvědomila jsem si, že jsi nábožensky založený!"

"Já jen, abych ti ukázal, že se to snažím pochopit," odpověděl jsem a přemýšlel, jak mohla vědět, zda jsem věřící.

"Já vím, Micheli, dělala jsem si jen legraci. Měl jsi pravdu v tom, že je to jakýsi druh očiště, ale samozřejmě je to docela náhodné. Ve skutečnosti se jedná o jeden z několika omylů přírody. Albín je také vada a čtyřlístek jetele může být také považován za vadu. Váš appendix je stejná vada. Lékaři se diví, k čemu to ve vašem těle může být. Odpověď zní – nemá to žádnou funkci. Většina věcí v přírodě má přesný důvod pro existenci, to je důvodem, proč se appendix mezi přírodní výtvořiny nehodí."

Lidé žijící v tomto světě netrpí ani fyzicky, ani morálně. Například, když jsem je zasáhla, necítili žádnou bolest, ale protože zásah byl dostatečně silný, i když bez bolesti, museli zemřít. Může to být obtížné pochopit, ale je to tak. Ti, kteří zde existují, neví nic o tom, co jsem právě vysvětlovala, a to je štěstí, protože by mohli mít pokušení spáchat sebevraždu, která i zde není řešením."

"Co jedí?"

"Oni nejedí, ani nepijí, protože necítí potřebu. Pamatuj, že zde se zastavil čas – ani mrtví zde nehnijí!"

"Ale to je hrozné! Nakonec by největší služba, kterou jim lze poskytnout, byla je zabít!"

"Teď jsi pochopil důležitou věc. Účinné by mohlo být jedno ze dvou řešení."

"Co je to druhé?"

"Kdybychom je chtěli poslat zpět, odkud přišli, znamenalo by to velké problémy. Vzhledem k tomu, že jsme schopni využívat průniky, mohli bychom vrátit mnoho z nich do jejich vesmíru, a tak je osvobodit, ale nejsem si tím jistá, neboť si uvědomujeme obrovské problémy, které by těmto lidem nastaly. Zde, jak jsem již řekla, máš lidi, kteří tu jsou už tisíce let. Co by se stalo, kdyby se ocitli zpátky ve vesmíru, odkud odešli tak dávno?"

"Mohli by se zbláznit. Všichni by nevěděli co dělat."

Usmála se lehce na mé potvrzení. "Ty jsi jistě muž činu, jak budeme požadovat Micheli, ale pozor na ukvapené závěry, musíš znát ještě mnohem více."

Položila mi ruku na rameno a naklonila se mírně dopředu, aby tak učinila. I když jsem v té době nevěděl, že Thao měří 290 cm, byla na člověka výjimečně vysoká.

"Vidím na vlastní oči, že jsme udělali správnou volbu při tvém výběru - máš bystrý rozum, ale nemohu nyní vše vysvětlit ze dvou důvodů."

"A to?"

"Za prvé, že je stále ještě příliš brzy na takové vysvětlení. Tím myslím, že musíš být poučen více k některým bodům před dalším programem."

"Chápu - a druhý?"

"Druhým důvodem je to, že na nás čekají. Musíme odejít."

Objala mne s lehkým dotykem. Sledoval jsem její pohled a zíral s překvapením vyřeštěnými očima. Asi 100 metrů od nás byla obrovská koule, z níž vyzařovalo namodralé světlo. Později jsem se dozvěděl, že měří 70 metrů v průměru. Světlo nebylo stabilní, ale poblikávalo, připomínajíc tepelný opar, jako když se člověk podívá z dálky nad písek ohříváný letním sluncem. Tato obrovská koule se třpytila asi deset metrů nad zemí. Bez oken, bez otvorů, žádný žebřík, vypadala tak hladce, jako skořápka vejce.

Thao naznačila, abych ji následoval, a vydali jsme se ke stroji. Vzpomínám si na ten okamžik velmi dobře. Během krátké doby jsme přistoupili ke kouli, byl jsem tak překvapený, že jsem ztratil kontrolu nad svými myšlenkami. Nepřetržitý proud obrazů probíhal v mé mysli, připomínajíc zrychlený film. Představoval jsem si sám sebe a toto dobrodružství, moji rodinu, a vzpomínal na novinové články, které jsem četl na téma UFO. Zachvátil mě pocit smutku, když jsem pomyslel na svou rodinu, kterou jsem tolik miloval a cítil jsem se jakoby v pasti, protože mě napadlo, že je možná už nikdy neuvidím ...

"Nemáš se vůbec čeho bát, Micheli," řekla Thao. "Věř mi. Sejdeš se s rodinou velmi brzy a v dobrém zdravotním stavu."

Nechal jsem ústa dokořán překvapením, což vyvolalo u Thao melodický smích, jaký je mezi námi pozemšťany málokdy slyšet. To bylo podruhé, co četla mé myšlenky, i když poprvé to mohla být náhoda, ale tentokrát nemohlo být o tom pochyb. Když jsme přišli do blízkosti koule, Thao si stoupla naproti mně, asi metr ode mne.

"Nedotýkej se mě pod jakoukoli záminkou, Micheli, ať se stane cokoli. Pod jakoukoli záminkou, chápeš?"

Byl jsem tímto formálním příkazem docela překvapen, ale přikývl jsem. Položila ruku na jakýsi medailon, který byl připojen na její hrudi a druhou rukou držela cosi, co připomínalo velkou propisku, kterou vyňala z opasku. Ukázala tím nad naše hlavy, směrem ke kouli. Myslel jsem, že jsem z toho viděl zelený záblesk světla, ale nebyl jsem si jistý. Pak ukázala "propiskou" na mě, její druhá ruka stále svírala "medailon" a najednou jsme se současně vznesli ke stěně koule. Zrovna, když jsem si byl jistý, že se s ní srazíme, část tělesa se roztáhla a odhalila otvor oválného tvaru, asi tři metry vysoký.

Thao a já jsme pak měkce přistáli uvnitř plavidla. Pustila svůj "medailon" s obratností naznačující, že to dělala často a ukryla svou "propisku". "Pojď, už se můžeme vzájemně dotýkat," řekla.

Vzala mě za rameno a vedla mě k malému modrému světlu, tak intenzivnímu, že jsem musel téměř napůl přivřít oči. Nikdy jsem neviděl na Zemi takovou barvu. Když jsme byli skoro pod světlem, stěna, na které bylo světlo umístěno, nám umožnila projít. To je jediný způsob, jak to popsat.

Ze způsobu, jakým mne průvodkyně vedla, bych mohl přísahat, že jsem mohl mít pěknou bouli na čele, ale my jsme prošli zdí jako duchové! Thao se srdečně zasmála mému překvapenému výrazu na tváři. To bylo dobře. Vzpomínám si, že její smích byl jako osvěžující a uklidňující vánek v době, kdy jsem se necítil v pohodě.

"To je velmi jednoduché. Přišli jsme z planety bakteriologicky odlišné od Země, která je pro nás skutečné kultivační médium. Proto, abych se mohla s tebou spojit, byla jsem povinná přijmout toto základní bezpečnostní opatření. Ty sám, jsi byl pro mě nebezpečí, ale už nejsi."

"Já ti nerozumím."

"Když jsme vstoupili do této kabiny, bylo to světlo pro tebe příliš intenzivní a já ti dala helmu, co máš nyní na sobě, která je speciálně pro tebe. Ve skutečnosti jsme museli předvídat tvou reakci.

Během velmi krátké doby, co byla kabina žlutá a modrá, osmdesát procent nebezpečných bakterií bylo v tobě zničeno. Pak jsi možná cítil chlad ve vzduchu, podobně jako když pracuje klimatizační jednotka, což byla další forma desinfekce, nazvěme to záření, i když to není to správné slovo, protože to nemůže být přeloženo do jakéhokoli jazyka Země. Tímto způsobem jsi byl dezinfikován skoro na sto procent, ale stále máš v sobě dostatek bakterií, abys nás mohl značně poškodit. Dám ti tyto dvě pilulky a za tři hodiny, budeš moci považovat sám sebe za čistého, budeš jako jeden z nás."

Jak mluvila, vzala malou krabičku vedle jejího lůžka, vybrala ty tabletky a dala mi je, spolu s nádobkou obsahující tekutinu, která vypadala jako voda. Polkl jsem je obě, zvedaje okraj helmy, abych tak mohl učinit. Všechno, se to stalo velmi rychle a všechno to bylo velmi podivné. Thao mě vzala do náruče, aby mě na položila na postel a sňala mou masku. Viděl jsem, že se to stalo dva nebo tři metry od mého těla! Myslím, že některé věci v této knize se budou zdát pro nevarovaného čtenáře nepochopitelné, ale viděl jsem své tělo z dálky a byl jsem schopen se pohybovat v místnosti jen myšlenkami.

Thao promluvila. "Micheli, vím, že jsi mě viděl a slyšel, ale já jsem nyní jinde, a tak se nemůžu na tebe dívat, když s tebou mluvím. Vidím jen tvoje astrální tělo. Není v tom žádné nebezpečí, nemusíš se bát. Víím, že to je poprvé, co se ti to stalo a jsou lidé, které by zachvátila panika ...

Dala jsem ti speciální lék, aby se tvé tělo očistilo ode všech bakterií, které jsou pro nás nebezpečné. Také jsem ti dala jiný lék, který způsobí, že astrální tělo opustilo tvé fyzické tělo. Bude to trvat tři hodiny, po dobu, než se očistíš. Tímto způsobem budeš mít možnost navštívit naši kosmickou loď, bez nebezpečí kontaminace pro nás a bez plýtvání časem."

Bylo to zvláštní, jak se mi zdálo, ale bylo to docela přirozené a já ji následoval. Bylo to fascinující. Přišla k přední části stěny, který se otevřela a přecházeli jsme z jedné místnosti do druhé. Sledoval jsem ji v určité vzdálenosti a pokaždé v okamžiku, kdy jsem se blížil a stěna byla uzavřena, jsem jí prostě prošel. Nakonec jsme dosáhli kruhové místnosti, asi 20 metrů v průměru, ve které bylo nejméně tucet astronautů, samé ženy a všechny o velikosti Thao, která se přidala ke čtveřici, sedící v obrovských pohodlných křeslech, uspořádaných do kruhu. Když se posadila na volné místo, všechny hlavy se tázavě otočily k ní. Zdálo se, že jim udělalo radost, že je nenechala déle čekat a konečně promluvila.

Byl jsem znovu okouzlen její řečí, pro mě docela novou, s intonací tak harmonickou, že jeden by si myslel, že zpívají. Zdálo se mi, že zpráva Thao vyvolala velký zájem. Předpokládal jsem, že mluvívá o mně a doufal, že jsem pravděpodobně hlavním cílem jejich mise. Když Thao skončila, otázky proudily dál a další dvě astronautky se připojily ke skupině. Diskuse se rozšířila a stala se vzrušenější.

Nechápal jsem ani slovo z toho, co bylo řečeno, ale všiml jsem si vstupu dalších třech lidí do přední části místnosti u obrazovek, zobrazujících třírozměrné obrazy, více či méně živě barevné. Když jsem se přiblížil, zjistil jsem, že to musí určitě být velín kosmické lodi. Být neviditelný, je mnohem zajímavější, protože všichni vykonávali své povinnosti, aniž bych je rušil, nebo se dokonce sami rozptylovali mojí přítomností.

Na obrazovce větší než ostatní, jsem byl schopen rozeznat tečky - některé větší než jiné a některé jasnější, které se neustále a bez přerušení pohybovaly ve svých stálých směrech, několik směrem k levé části obrazovky a další vpravo. Jak zrychlovaly, tak rostly na obrazovce a nakonec z ní zmizely. Jejich barvy byly často pestré a neobyčejně krásné, od jemných tónů po oslepující žlutou, jako světlo našeho Slunce.

Brzy jsem si uvědomil, že to byly planety a slunce mezi nimi, jak jsme navigovali a byl jsem naprosto fascinován jejich pohybem po celé obrazovce. Nemůžu říct, jak dlouho jsem se na ně díval, když tu náhle podivný zvuk naplnil kabinu - zvuk, který byl jemný a zároveň, neústupný a který byl doprovázen mnoha blikajícími světly. Účinek byl okamžitý.

Astronautky, které mluvily s Thao, přešly na kontrolní stanoviště a každá se posadila na přidělené místo. Všechny oči byly pozorně upřené na obrazovky. Přímou uprostřed těchto velkých monitorů, jsem spatřil obrovské něco, co bylo těžké popsat. Dovolte mi říci jen to, že to byl kruh modrošedé barvy. Ten zůstal nehybně ve středu každé obrazovky. V místnosti, bylo ticho. Hlavní pozornost byla zaměřena na tři astronautky kontrolující obrazovku zařízení, připomínajícího v něčem naše počítače.

Najednou zprůsvitněla zeď kabiny a ohromen jsem viděl něco jako snímek New Yorku nebo Sydney, řekl jsem si - ale přeci tam je jiný most, ...je to dokonce most? Moje překvapení bylo tak velké, že jsem se na to musel zeptat Thao, po jejím boku jsem stál. Zapomněl jsem však, že nejsem ve svém fyzickém těle, tak mě nikdo neslyšel. Já jsem však byl schopen slyšet Thao i další, komentující, co vidí, ale nerozuměl jsem jejich jazyku, tak se mě to netýkalo. Byl jsem však přesvědčen, že Thao mi nelhala a asi jsme skutečně opustili Zemi. Moje průvodkyně mi pak vysvětlila, že jsme cestovali několikanásobnou rychlostí světla. Viděl jsem, jak míjíme Saturn a později jiné objekty, které jsem považoval za planety a slunce a netušil jsem, jestli se ještě vrátíme.

Thao promluvila nahlas francouzsky, takže se všechny hlavy otočily jejím směrem.

"Micheli jsme právě nad planetou Aremo X3, která je téměř dvakrát větší, než planeta Země a jak můžeš vidět na obrazovce, je docela podobná vašemu světu. Nemohu ti to zatím vysvětlit, ale v kterémkoli okamžiku současné činnosti jsem povinná se podílet na této misi, vše se dozvíš později. K tomu, abys byl správně informován, ti pouze řeknu, že naše mise se týká radiace, jak ji znáte na Zemi."

Všichni vypadali soustředěně, každý přesně věděl, co má dělat a kdy to udělat. Byli v pohodě. Velký panel promítal obraz centra města. Čtenář by měl pochopit, že tento velký panel byl ve skutečnosti něco víc, než obrovská televizní obrazovka, promítal obraz tak plasticky, že to bylo jako skutečné, jako bychom se dívali z okna vysoké budovy.

Obrátil jsem moji pozornost na jiný menší displej, který byl sledován dvěma z mých "hostesek". Na tomto panelu jsem viděl naši kosmickou loď, jak jsem ji už viděl v paralelním vesmíru. Jak jsem se díval, byl jsem překvapen, když blízko pod středem našeho plavidla, vyplouvaly malé koule, jako vejce od slepice. Jakmile byla koule venku, tak zrychlila směrem k planetě. Jakmile zmizela z dohledu, objevila se stejným způsobem druhá koule a pak i

třetí. Všiml jsem si, každá koule byla sledována na jiné obrazovce, různými skupinami astronautek.

Sestup z vesmíru bylo možné snadno sledovat na velkoplošné obrazovce. Vzdálenost je v poměrně krátkém čase učinila neviditelnými, koule zůstaly v nedohlednu a já připustil, že kamera musí mít mimořádně silný teleobjektiv. Skutečně, účinek přiblížení byl tak silný, že první koule zmizela z pravé části panelu a druhá zleva. Mohli jsme teď vidět pouze prostřední kouli a sledovat zřetelně její sestup k zemi. Zastavila se v centru obrovského náměstí, které se nacházelo mezi bloky domů. Tam znehybněla několik metrů nad zemí. Ostatní koule byly sledovány ve stejné vzdálenosti. Jedna z nich byla nad řekou, která protékala městem a druhá se vznášela nad kopci nedaleko města.

Nečekaně obrazovka zachytila detailní scénu. Mohl jsem teď zřetelně vidět dveře bytových domů, či spíše vchody, neboť tam, kde měl být dveře, byly jen zející otvory. Vzpomínám si jasně, že do té doby jsem si neuvědomoval, jak zvláštní toto město bylo ...

Nikdo zde totiž nebydlel...

Nukleární holokaust

Jediné slovo, které může vyjádřit to, co se zobrazovalo na monitoru bylo - osamělost. Ulice jsme pozorovali kousek po kousku, byly přeplněny jakýmsi hromádkami, jedna za druhou. Některé byly dále od sebe, zatímco jiné přímo u středů otvorů na budovách. Nepostřehnutelně je přiblížil teleobjektiv a brzy jsem pochopil, že tyto hromádky musí být vozidla, která byla podobná svým tvarem dnům lodí.

Astronauti chodili kolem mě na svá stanoviště. Z každé koule se vysunuly dlouhé trubice, které se pomalu blížily směrem k povrchu. Když se konec trubice dotkl země, zvedl se oblak prachu, a já jsem si uvědomil, že vozidla byla pokryta tlustou vrstvou prachu, takže se jejich tvar změnil k nepoznání. Samozřejmě, že koule, která se vznášela nad řekou měla trubice ve vodě. Moje pozornost se nyní upírala k panelu, kde byla docela fascinující scéna, měl jsem dojem, že jsem jako by na ulici. Svou pozornost jsem zvláště věnoval tmavému místu u vchodu do obrovské budovy. Přisahal bych, že se něco pohnulo ...

Také jsem vnímal, že mezi astronauty je jakýsi neklid. Náhle se s řadou záškrubů, cosi objevilo na světle. Byl jsem zděšen tím, co jsem viděl. Pokud jde o mé spolence, jejich mluvený projev se zrychlil, a jejich několika emotivními výkřiky jsem byl opravdu překvapen. To, co jsme viděli tak jasně na obrazovce byl obrovský šváb, asi dva metry dlouhý a 80 cm vysoký.

Čtenář jistě někdy viděl tyto ošklivé malé potvory, které máme na Zemi, a to zejména v horkém podnebí, kde žijí ve skříních a na vlhkých místech. Jistě se shodneme, že jsou odporní, ale největší z nich nebude větší, než pět centimetrů na délku. Tak si ho představte s rozměry, jaké jsem právě popsal. Byla to opravdu ohavnost.

Trubka z koule začala nasávat, byla stále ještě metr od země, když ten tvor náhle přispěchal a zaútočil na tu věc, která se pohybovala. Koule se zastavila, když se zpod budovy vyřítíl velký roj těchto tvorů, jeden za druhým. Právě v tu chvíli paprsek intenzivního modrého světla vyšlehl z koule a zlikvidoval celou skupinu, kterou spálil na prach. Oblak černého kouře z našeho pohledu, skryl vchod do budovy.

Moji zvědavost dále budily další obrazovky, ale zde nebyly žádné problémy. Koule z řeky se vrátila k nám, koule na kopci zatáhla trubici, přesunula se trochu výš a spustila trubici znovu, stejně jako druhá koule. Uhodl jsem, že astronauté sbírali vzorky půdy, vody a vzduchu. Byl jsem stále v astrálním těle, takže jsem nemohl dávat Thao nějaké otázky, v každém případě se zdála zcela zaneprázdněna spoluprací se dvěma astronautkami. Jedna koule začala vzlétat k nám a brzy byla připravena ke vstupu do naší kosmické lodi.

Když byla celá operace kompletní, Thao a dvě zmíněné astronautky zaujaly svá místa naproti sobě u pultu. Vtom se obrazy, které jsme dostávali na obrazovky zcela změnily.

Pochopil jsem, že odlétáme, tak každá zaujala své místo. Zpozoroval jsem, že všichni astronauté měli podobnou polohu ve svých sedadlech, což mě zaujalo. Později jsem se dozvěděl, že jim bránilo v pohybu silové pole, podobně jako bezpečnostní pás přidržuje řidiče na Zemi.

Slunce svítilo na planetu přes načervenalou mlhu. Opustili jsme v té době planetu a já jsem předpokládal, že letíme po orbitě kolem planety. Pod námi jsme viděli poušť, rozbrázděnou suchými řečišti, která se vzájemně křížila v pravém úhlu. Napadlo mě, že by to mohly být zavlažovací kanály nebo alespoň lidmi upravená řečiště.

Obrazovka odhalila pohled na město, zjevně neporušené, pak vše zmizelo a obrazovka potemněla. Naše loď zřejmě nabrala rychlost nad planetou, jak jsem poznal z výjevů na menších monitorech, které ukazovaly jezero nebo vnitrozemské moře, které jsme rychle přelétali.

Najednou bylo slyšet několik výkřiků a my okamžitě zpomalili. Velká obrazovka byla zapnuta a ukazovala detailní záběr na jezero. Zastavili jsme. Mohli jsme jasně vidět část pobřeží a několik velkých skal u jezera, které vypadaly jako krychle, a které bych dokonce považoval za příbytky. Jakmile jsme se zastavili, koule začaly opět svou činnost, stejně jako to dělaly dříve.

Přijali jsme několik detailních záběrů z jednoho místa, když jsme se vznášeli nad pláží ve výšce asi 40 až 60 metrů nad zemí. Kamera snímala scénu na břehu. Velmi jasně ukazovala skupinu lidských bytostí. Skutečně, na první pohled byli totožní s lidmi na Zemi. Měli jsme velmi detailní záběr. Ve středu monitoru se objevila tvář ženy nejistého věku. Měla hnědou kůži a dlouhé černé vlasy, které jí spadaly na řadra. Jak jsme mohli vidět na jiné obrazovce, byla úplně nahá. Její tvář se jevila zdeformovaná, jako by byla mongoloidní.

Když jsem ji uviděl, ani jsem si neuvědomil, že byla zdeformovaná, prostě jsem předpokládal, že jsme se setkali s rasou lidí jen nepatrně odlišných od nás - jako spisovatel science fiction bych ji mohl popsat: Vše jako pokroucené, s velkýma ušima nebo tak nějak podobně. Také jsme měli jiné záběry, v této skupině se muži a ženy podobali polynéskému typu. Bylo však zřejmé, že více než polovina z těchto lidí byla buď zdeformována nebo podobná těm, co trpí malomocenstvím. Dívali se na nás a velmi vzrušeně gestikulovali. Stále více se jich vynořovalo z krychlových staveb, které byly zřejmě jejich příbytky.

Tyto objekty se velmi podobaly bunkrům z druhé světové války, do kterých byly přidány tlusté komíny. Podobný mám na Zemi na ventilaci. Stavby byly vysoké asi jeden metr nad terénem. Tyto bunkry byly všechny postaveny se stejnou orientací, a to tak, že vstupní otvory po stranách byly nyní ve stínu.

Náhle jsem bez varování cítil, že jsem tažen zpět od projekčních panelů. Rychle jsem prošel několika oddíly, až jsem se ocitl opět v kabině, kde leželo moje fyzické tělo, natažené na posteli tak, jak jsem je zanechal.

V mžiku bylo všechno úplně černé. Bylo to dobře. Vzpomínám si na nepříjemné pocity, které následovaly! Mé údy jsem cítil jako z olova, a když jsem se snažil pohnout, bylo to, jako bych byl ochrnutý. Nemohl jsem pochopit, co mi bránilo v pohybu. Musím se přiznat, že jsem zpanikařil a z celého srdce si přál, abych znovu mohl opustit své fyzické tělo, ale nemohl jsem to udělat.

Nevím, kolik času uplynulo, když se kabina postupně zaplavila klidným modrozeleným světlem. Nakonec vstoupila Thao, měla na sobě jiné oblečení.

"Je mi líto, že jsem tě nechala čekat, Micheli, ale stejně jsi nebyl ve svém fyzickém těle. Také já jsem nemohla dříve přijít a pomoci."

"Neomlouvej se, chápu to dokonale," přerušil jsem ji, "ale cítím, že mám problém - nemůžu se hýbat. Jsem si jistý, že něco ve mně je odpojené."

Usmála se a položila vedle mě ruku, nepochybně uvolnila kontrolní mechanismus a hned jsem byl volný.

"Opět se tisíckrát omlouvám, Micheli. Měla jsem ti ukázat, kde se nachází ovládací panel pro bezpečnostní zařízení. Všechny sedačky, postele nebo lůžka jsou jimi vybavena a zařízení se aktivuje automaticky při hrozícím nebezpečí. Když loď dorazí do nebezpečné oblasti, tři bezpečnostní počítače způsobí sepnutí silových polí pro každého člena posádky. Když nebezpečí uplyne, tak se pole automaticky vypne. Ve chvíli, kdy se chceme sami uvolnit v tomto pásmu nebo když chceme prostě jen změnit polohu, musíme pouze projít rukou nebo jen prstem před ovladačem a síla pole je okamžitě neutralizována. Když se vrátíme do nebezpečných míst, budeme automaticky znovu připoutáni."

Teď tě požádám, abys šel se mnou, ukážu ti kam. V místnosti uvidíš otevřený kufr, kam si můžeš dát své oblečení, ve skutečnosti všechno, co máš na sobě, mimo brýlí. Zjistíš, že oblek, které tam je připraven, ti bude vyhovovat."

Thao se sklonila, vzala mě za ruku a pomohla mi vstát. Byl jsem opravdu dosti ztuhlý. Šel jsem za ní do malé místnosti, kterou mi ukázala, úplně se svlékl a oblékl si připravený oblek, který mi perfektně seděl. To bylo překvapivé, vzhledem k tomu, že i přes mých 178 cm na výšku, jsem byl trpaslíkem, ve srovnání se svými společníky.

Krátce nato, mi Thao ve své kabině podala cosi ve tvaru pout, ale byl to vlastně pár obrovských brýlí. Trochu jako motocyklové brýle, silně zabarvené. Na její žádost, jsem si je nasadil, ale musel jsem sundat své vlastní brýle, abych je nerozbil těmi většími. Ty brýle byly vyrobeny přesně do tvaru mých očních důlků.

"Poslední opatření," řekla.

Zvedla ruku k ovládání, kde se nějakým způsobem aktivoval určitý mechanismus pro osvětlení, znovu se objevilo světlo a já jsem cítil jeho intenzitu i přes silné brýle. Cítil jsem také proud chladného vzduchu. Světla zhasla. Proud vzduchu nepřestával, Thao se nehýbala a na něco čekala. Nakonec uslyšela nějaký pokyn a vzala si svá velká tónovaná skla. Já měl ty vlastní. Zeptala se, jestli jdu za ní. Šli jsme stejnou cestou, jako když jsem byl v astrálním těle, a ocitli jsme se opět ve velitelské místnosti.

Jeden ze starších astronautů, (říkám starší, ale možná bych měl místo toho říkat "vedoucí", protože všichni se zdáli být ve stejném věku) dal pokyn Thao, která mě posadila na sedadlo v přední části místnosti, a řekla, abych tam zůstal. Náhle se vrátil její kolega a já si uvědomil, že jsou všichni velmi zaneprázdněni.

Pokud jde o mě, začal jsem zkoušet, zda bych se mohl skutečně osvobodit od silového pole. Jakmile jsem se posadil, byl jsem prakticky přilepený na své místo a tento pocit se mi vůbec nelíbil. Posouval jsem lehce ruku a zjistil jsem, že jsem okamžitě volný na tak dlouho, co moje ruka zůstává před ovládací buňkou.

Zobrazovací panel ukazoval asi 500 lidí, stojících na břehu, poměrně blízko bunkrů. Díky detailnímu záběru kamer byl možný dokonalý pohled na tyto lidi, kteří byli zcela nazí, od nejstarších až po nejmladší. Opět jsem viděl mnoho jejich deformaci nebo různé ošklivé rány. Všichni gestikulovali směrem k nám, zatímco jsme odebírali písek a půdní vzorky, ale nikdo se nepřiblížil. Nejsilněji vypadající muži drželi cosi jako mačety nebo šavle. Zdálo se mi, že se někdo na mě dívá. Cítil jsem stisk na mém rameni a překvapeně se otočil. Byla to Thao. Usmála se na mě a já si poprvé jasně uvědomil krásu a vznešenost její tváře.

Už jsem se zmínil o vlasech, který byly jako dlouhá, hedvábná srst, zlaté blond barvy, které jí padaly na ramena a rámovaly tvář, která byla dokonale oválného tvaru. Měla velké, mírně vypouklé čelo, modro-fialové oči a dlouhé zvlněné řasy by jí na naší planetě závidělo mnoho žen. Obočí klenuté nahoru, podobně jako křídla racka, jí přidávalo jedinečné kouzlo. Pod očima, které jiskřily a někdy škádlily, byl dobře rostlý nos, mírně zvednutý, takže akcentoval smyslná ústa. Když se usmála, odhalila pravidelné zuby, tak dokonalé, že by se dalo věřit, že jsou falešné. (To by mě ani nepřekvapilo.) Brada byla dobře tvarovaná, ale poněkud hranatá, značící sveřepé odhodlání, které bylo poněkud mužské, ale to nic neubíralo z jejího kouzla. Slabý stín chloupků nad horním rtem mohl kazit tento dokonalý obličej, kdyby nebyly blond.

"Vidím, že už víš, jak se osvobodit od silového pole, Micheli."

Právě jsem se chystal odpovědět, když hlasité zvolání obrátilo naše oči k obrazovce. Lidé na pláži se prudce vrhali zpět směrem k bunkrům a ukrývali se ve velkém spěchu, zatímco řada jiných utvořila šik vyzbrojený šavlemi a mačetami. Viděl jsem nejneuvěřitelnější scénu, jakou bych si snad ani nedokázal představit. Skupina červených mravenců, každý o velikosti krávy se hnala zpoza skály na pláži. Pohybovali se rychleji než cválající koně.

Ozbrojení muži se semkli před útokem mravenců. Ale ti již byli blízko - příliš blízko...

Muži jim statečně čelili, bez váhání čekali, kdy první bestie zaútočí. Mohli jsme jasně rozlišit kusadla - každé o velikosti lidské ruky. Zpočátku stvoření předstíralo útok, takže muž, co ho chtěl seknout šavlí, jen sekl do vzduchu. Okamžitě se však kusadla mravence semkla kolem jeho pasu a čistě ho přeštípla na dvě poloviny. Další dvojice mravenců ho pomohla

rozčtvrtit, zatímco zbytek mravenců zahájil útok na prchající bojovníky a rychle je doháněl...

Z koule vystřelil modrý laserový paprsek nesnesitelné intenzity směrem k mravencům. Zasažení tvorové byli okamžitě mrtvi, jeden po druhém padali, s úžasnou přesností a účinností. Proud dýmu se valily ze spáleného masa zvířat, rozházených po zemi, kde se jejich obrovské nohy zmítaly v poslední křeči. Paprsek pokračoval v devastaci mravenců, přesně a systematicky ničil tento obří hmyz. Je zřejmé, že nemohli instinktivně odpovídat na tuto téměř nadpřirozenou sílu a dali se na ústup. Všechno se stalo velmi rychle. Thao byla stále po mém boku, její tvář odrážela spíše než hněv, znechucení a smutek.

Další pohled na panel odhalil novou scénu – pokračující zabíjení mravenců smrtícími paprsky při jejich spěšném ústupu. Zbytek roje, který jsem odhadl na šest nebo sedm set kusů, byl zdecimován. Ani jeden nezůstal naživu.

Koule se vrátila na svou původní pozici nad pláží a vysunula speciální nástroj, pomocí kterého pročesávala těla. Viděl jsem, jak jeden z astronautů sedících u stolu, mluví ke svému počítači. To mě přimělo, abych se zeptal Thao, jestli řídí prováděnou činnost.

"V tuto chvíli ano, protože tato činnost nebyla původně plánována. Bereme vzorky z těchto tvorů, kousky plic, abychom je mohli analyzovat. Myslíme si, že tuto mutovanou formu mravenců způsobily některé typy záření. Ve skutečnosti, nemají mravenci plíce, ale existuje tak logické vysvětlení pro jejich náhlý gigantismus..."

Thao zmlkla. Kamera přeskočila na muže, kteří se znovu vynořovali ze svých příbytků, živě gestikulujíc směrem ke kouli. Drželi zbraně a široce se klaněli až k zemi, což mnohokrát opakovali.

"Vidí naši lod'?" Zeptal jsem se.

"Ne. Jsme ve výšce 40 kilometrů, a mimo to jsou nyní mezi námi a planetou tři vrstvy mraků. Na druhé straně, oni mohou vidět naši kouli a myslím, že tohle jsou jejich gesta vděčnosti."

"Možná, že tu kouli považují za Boha, který je zachránil před zkázou?"

"Je to docela možné."

"Můžeš mi říct, co se to děje? Kdo jsou ti lidé?"

"To by trvalo příliš dlouho ti to vysvětlit Micheli, a to zvláště nyní při tomhle incidentu, ale mohu uspokojit tvou zvědavost tím, že to vysvětlím aspoň stručně. Tito lidé jsou potomci

někdejších předchůdců lidí, stále existujících na vaší planetě. Ve skutečnosti skupina vašich předků osídlila kontinent na planetě Zemi. Před lety jich bylo asi 250 tisíc. Tady byla velmi pokročilá civilizace, ale poté, co nastaly obrovské politické rozpory mezi nimi, se nakonec sami zničili atomovou válkou asi před 150 lety."

"Máš na mysli globální jadernou válku?"

"Ano, byla to řetězová reakce. Přicházíme sem, čas od času, odebrat vzorky, abychom mohli studovat, jaká síla radiace stále existuje v různých oblastech. Někde je jí ještě mnoho, ale pomáháme jim, stejně jako před chvílí."

"Ale pak vás musejí přirovnávat k samotnému Bohu po tom, co jsem teď právě viděl!"

Thao se usmála a pokývala hlavou. "Ach ano, to je jistě pravda, Micheli. Berou nás za bohy, přesně tak, jako na vaší planetě, když někteří z vašich předků i nás považovali za bohy. Stále, však mluví ve skutečnosti o nás ..."

V minulosti na Zemi bylo mnoho velkých plejádských/Lyranských obrů považováno za bohy. Mnoho primitivních lidí na Zemi sledovalo "zázraky" jejich techniky. Vidím, že působení lidí Thao je možné, protože pocházejí ze stejné kosmické rodiny. Více informací o tomto je zde - od Lyssa Royal, případně docela logický channeling informací z kontaktů od Semjase.

Musel jsem vypadat hodně překvapeně, neboť Thao mi věnovala pobavený pohled.

"Říkala jsem ti před chvílí, že moje vysvětlení je poněkud předčasné. Budeme mít ještě spoustu času si o tom znovu promluvit. Kromě toho, je to důvod, proč jsi zde s námi."

S tím se omluvila a znovu zaujala své místo v přední části sálu s obrazovkami. Obrazy na panelech se rychle měnily. Loď se vznášela a my jsme měli výhled na část kontinentu, na kterém jsem si všiml místy kousků zelené a hnědé barvy. Koule nakonec vpluly do naší lodě a opět jsme odletěli.

Letěli jsme nad planetou závratnou rychlostí a já jsem zůstával uvězněn silový polem ve svém křesle. Na obrazovce byl pohled na obrovský oceán. Mohli jsme rozlišit ostrov, který se rychle zvětšoval. Zdál se velmi plochý, měl jsem problém s odhadem reálných rozměrů.

Celý výzkumný postup, jak již bylo popsáno, se opakoval. Zastavili jsme se nad pobřežím a tentokrát čtyři koule opustily kosmickou loď a sestoupily na ostrov. Na panelu jsem viděl pláž, která byla kamerami skenována. Na břehu leželo cosi, co vypadalo jako tlusté desky, kolem kterých bylo shromážděno plno nahých mužů, stejného typu, jako jsme viděli dříve. Nezdálo se, že by si všimli koule a předpokládal jsem, že i tentokrát to bylo díky naší vysoké výšce, ale i přesto jsme dostávali stále detailní obrazy.

Na obrazovce jsme nyní mohli vidět muže, nesoucího jednu z desek do vln. Ta se vznášela, jako by byla z korku. Muž se na ni pozvedl, popadl velká vesla, se kterými obratně zacházel a

lodka se vydala na otevřené moře. Když byl v příhodné vzdálenosti od břehu, vyhodil rybářské vlasce a k mému překvapení téměř okamžitě vytáhl rybu úctyhodných rozměrů. Bylo to docela fascinující vidět, jak tito lidé přežívají a být schopen jim pomáhat, jako bychom byli bohové.

Odpojil jsem se sám od silového pole a chtěl jít studovat další obrazovky, které ukazovaly různé scény. Právě když jsem se chystal opustit své sedadlo, když jsem dostal neslyšný rozkaz. „Zůstaň, kde jsi, Micheli!“ Byla jsem omámen. Bylo to, jako kdyby hlas zněl uvnitř mé hlavy. Otočil jsem hlavu směrem ke Thao a ta se na mě usmívala. Rozhodl jsem se zkusit vyslat nějakou myšlenku tak silně, jak jsem mohl.

"Telepatie je skvělá, bylas to ty, Thao?"

"Samozřejmě," odpověděla stejným způsobem.

"To je úžasné! Můžeš mi říct, jaká je v tuto chvíli tam na zemi teplota?"

Podívala se na údaje u svého pultu. "Dvacet osm vašich stupňů Celsia. Ve dne je průměrná teplota třicet osm stupňů."

Řekl jsem si, že kdybych byl hluchý a němý, mohl bych komunikovat s Thao docela snadno, jako by to šlo mluveným slovem.

"Přesně tak, můj drahý."

Podíval jsem se překvapeně na Thao. Dělat jsem jen osobní reflexi a přesto zachytila mé myšlenky. Snažil jsem se tomu zamezit.

Široce se na mě usmála: "Neboj se, Micheli, jsem jen hravá a žádám tě, abys mi odpustil. Normálně, mohu číst myšlenky, jen když se na něco ptáš. Jen jsem ti chtěla ukázat, co je možné v této oblasti, protože to budu dělat znovu."

Vrátil jsem jí úsměv a přesměroval svou pozornost na panel. Tam jsem zahlédl kouli nad pláží, velmi blízko skupiny lidí, kteří si jí nevšíмали. V této oblasti koule brala vzorky písku z místa asi deset metrů od skupiny. Telepaticky jsem se zeptal Thao, proč tito lidé nejsou schopni vidět stroj.

"Je tam noc," odpověděla.

"Noc? Ale jak je možné, že vidíme věci tak jasně?"

"Máme speciální kamery, Micheli - něco jako vaše infračervené."

Teď jsem lépe pochopil, proč přijaté obrazy byly méně jasné, než na našich předchozích zastávkách. Nicméně, detailní záběry byly výborné. Právě v té chvíli jsme na panelu měli záběr tváře, nepochybně proto, že šlo o ženu. Bylo to opravdu hrozné. Chudinka měla obrovský šrám na místě levého oka. Její ústa na tváři vypadala jen jako malinký otvor ve středu brady, kolem kterého byly spojené rty. Na temeni hlavy žalostně visel jediný chomáč vlasů. Viděli jsme i její velmi hezká prsa, avšak jedno z nich mělo na boku hnědavou ránu.

"S takovýma prsama, musí být mladá?" Zeptal jsem se.

"Počítač určil její věk na 19 let."

"Záření?"

"Samozřejmě."

Mezi ostatními lidmi jsme obtížně hledali někoho zcela normálního. Byl tam i muž s atletickým tělem, který vypadal, že je mu asi dvacet.

"Jaký je věk nejstarších? Víš to?"

"V současné době nemáme žádný záznam o někom, kdo by byl starší jak 38 let. Jeden rok na této planetě má 295 dnů a den má 27 hodin, podle vašich měřítek. Nyní, když se podíváš na obrazovku, můžeš vidět detailní záběr genitálií tohoto pohledného a sportovně vypadajícího mladého muže. Jak si všimneš, jsou genitálie zcela zakrnělé. Už jsme zjistili podle předchozích expedic, že existuje jen velmi málo lidí schopných plození a přesto existují velké počty dětí. Je to instinkt přežití všech druhů, reprodukovat se co nejdříve. Tak je logickým řešením, že všichni muži schopní rozmnožování, plodí děti.

„Tento člověk musí být jedním z nich, myslím.“ Kamera právě ukazovala muže asi 30 let starého, který vlastnil orgán, určitě schopný produkovat potomstvo.

Také jsme viděli mnoho dětí které seděly kolem malých ohňů, na kterých se vařilo jídlo. Muži a ženy kolem ohňů, brali kousky vařeného masa a dávali je dětem. Na ohni hořelo nejspíše dřevo, ale nemohl jsem si tím být jistý. To co hořelo vypadalo spíše jako kameny. V zorném poli kamer nebylo vidět žádné stromy, ale zřejmě existují, protože jsem si všiml, zelených ploch, když jsme dříve letěli nad kontinentem.

U dvou chatrčí se objevila malá černé prasata, jinde jsem viděl tři zuřivé žluté psy, jak rychle mizí za jinou chatrčí. Byl jsem ohromen a nemohl si pomoci, ale zajímalo mne, jestli jsem opravdu na jiné planetě. Tito lidé vypadal jako já - nebo spíše jako Polynésané a byli zde psi a prasata. Bylo to velmi překvapující...

Koule se začala vracet, stejně jako ty ostatní a nebylo pochyb, že jejich polohy byly sledovány pomocí obrazovek. Návratová operace běžela a loď přijala všechny koule bez problémů, stejně jako předtím. Předpokládal jsem, že se chystáme znovu odletět a proto jsem se pohodlně usadil do sedadla, kde mě drželo silové pole.

Na několik okamžiků se objevila dvě slunce, pak se vše rychle zmenšovalo, stejně jako se to stalo, když jsme opouštěli Zemi. Po nějaké době, která se mi zdála dosti krátká, silové pole bylo neutralizováno a já jsem zjistil, že jsem volný a mohu opustit sedadlo. Byl to dobrý pocit. Všiml jsem si, že Thao doprovází směrem ke mě dva vedoucí astronauty, pokud tak mohu říkat jejím společníkům. Zůstal jsem stát vedle svého sedadla před třemi astronauty.

Abych se mohl dívat na Thao, byl jsem nucen zvednout hlavu, a když mě ve francouzštině představila těm vedoucím, cítil jsem se ještě menší. Velitelka byla ještě a hlavu vyšší, než Thao.

Byl jsem zcela ohromen, když žena, jménem Biastra, se mnou mluvila správně francouzsky, i když pomalu. Položila mi pravou ruku na rameno, řka: "Jsem ráda, že jsi na palubě, Micheli. Doufám, že je vše v pořádku, a že bude i nadále. Mohu ti představit Latoli, zástupce velitele naší kosmické lodi, která se jmenuje Alatora.

Pokud jde o Latoli, promluvila pár slov ve svém vlastním jazyce, a také mi položila ruku na rameno. S vřelým úsměvem, zopakovala své jméno několikrát pomalu, jako by byla někdo, kdo má potíže vyslovovat nový jazyk. Její ruka zůstala na mém rameni a pocit pohody jako tekutina prošel mým tělem.

Možná to způsobilo, že všechny tři se začaly smát. Četli asi mé myšlenky, Thao mě ujistila: "Micheli, Latoli má zvláštní dar, i když není mezi námi vzácný. Co jsi cítil jako tekutinu, je prospěšný magnetismus, který z ní vyzařoval."

"To je úžasné!" Zvolal jsem. "Prosím, poděkuj jí ode mne." Pak jsem se sám věnoval dvěma astronautkám.

"Děkuji vám za vaše přivítání, ale musím přiznat, že jsem naprosto ohromen tím, co se se mnou děje. Je to pro pozemšťana opravdu to nejneuvěřitelnější dobrodružství, i když jsem vždy věřil v možnost, že by mohly být jiné planety obývané lidmi jako my, stále je těžké sám sebe přesvědčit, že to není jen fantastický sen. Často jsem diskutoval o věcech jako telepatie, mimozemšťané a tom, co nazýváme "létající talíře" s přáteli na Zemi, ale byla to jen slova a obvyklé fráze, které jsem pronášel v nevědomosti. Teď mám důkaz toho, na co jsem měl podezření již dlouho, pokud jde o existenci paralelních vesmírů, duality naší bytosti a dalších nevysvětlitelných událostí."

Možná byste chtěli zažít všechno, co jsem zažil já, v těchto několika posledních hodinách, které byly tak vzrušující, že to až bralo dech. Latoli, obdivovala můj monolog, vykřikla něco, čemu jsem nerozuměl, ale Thao mi to okamžitě přeložila.

"Latoli rozumí dobře tvým myšlenkám, Micheli."

"Jako já ne," dodala Biastra.

"Jak mohla pochopit, co jsem říkal?"

"Měla telepatický kontakt se tvými myšlenkami, když jsi mluvil. Uvědom si, že telepatii nebrání jazyková bariéra."

Můj údiv je trvale bavit a usměv jim hrál na rtech. Biastra mě oslovila.

"Micheli, představím ti zbytek posádky, pojď laskavě za mnou. Vedla mě za rameno, k nejvzdálenějšímu pultu, který sledovaly tři astronautky. Přiblížil jsem se k nim ještě v astrálním těle, ale nevěnoval jsem tehdy žádnou pozornost informacím z těchto počítačů. Když jsem teď na ně pohlédl, zůstal jsem jako přimražený. Číslice před mýma očima byly arabské! Víím, že čtenář bude překvapený stejně jako já, ale je to fakt. Na monitorech byly stejné číslice, které používáme na Zemi.

Biastra si všimla mého údivu. "Je to pravda, Micheli, bude tu pro tebe jedno překvapení za druhým. Nemysli si, že se bavíme na tvůj účet a naprosto chápu tvé překvapení. Všechno ti časem objasníme. V tuto chvíli mi dovol, představit ti Naolu."

První z astronautek vstala a obrátila se ke mně. Položila mi ruku na rameno, jako to udělaly Biastra a Latoli. Napadlo mě, že toto gesto musí odpovídat našemu podání ruky. Naola mě oslovila ve svém vlastním jazyce a pak i ona opakovala své jméno třikrát, jako by chtěla, aby se mi navždy vrylo do paměti. Byla stejně velká, jako Thao.

Stejný obřad následoval pokaždé, když jsem byl představován, a tak jsem se oficiálně seznámil se všemi členkami posádky. Byly si výrazně podobné. Jejich vlasy se lišily pouze délkou a odstínem, který byl v rozmezí od tmavé mědi po světle zlatý blond. Některé měly delší nebo širší nos než ostatní, ale všechny měly oči barvy, která inklinovala spíše ke světlé, než tmavé a měly velmi pěkné a dobře tvarované uši.

Latoli, Biastra a Thao mě vyzvaly, abych se posadil do jednoho z pohodlných křesel. Když jsme byli všichni pohodlně usazeni, Biastra se dotkla rukou určitým způsobem blízkého opěradla svého křesla a viděl jsem, že k nám vzduchem letí čtyři kulaté podnosy. Každý nesl nádobku s nažloutlou kapalinou a misku něčeho bělavého s hedvábnou konzistencí. Ploché kleštičky sloužily jako vidlička. Podnosy spočinuly na opěradlech našich sedadel.

Byl jsem velmi překvapený. Thao mě vyzvala, jestli si přeji tohle malé občerstvení, abych následoval jejího příkladu. Napila se ze své skleničky, já jsem udělal to samé a zjistil, že je to nápoj docela příjemné chuti, podobající se vodě s medovou příchutí. Moji společníci využili kleštičky k uchopení porcí z misky. Podle jejich příkladu, jsem ochutnal to, co bychom na Zemi nazvali "manou". Podobalo se to chlebu, ale bylo to velmi lehké a bez zvláštní chuti. Já jsem snědl pouze polovinu množství z mé misky, a už jsem se cítil najezený, což mě překvapilo, s ohledem na množství této potraviny. Dopil jsem a ačkoli jsem nemohl říci, že bych povečeřel ve velkém stylu, měl jsem pocit pohody a neměl ani hlad ani žízeň.

"Možná bys dal přednost francouzskému jídlu, Micheli?" zeptala se Thao a úsměv jí škubal na rtech. Trochu jsem se usmál, ale Biastra vyprskla smíchem.

Právě v té chvíli signál na panelu na něco upozornil. Uprostřed panelu se objevila hlava

ženy, připomínající mi hostesku. Mluvila rychle. Moje spoléčnice se pootočily na svých sedadlech, aby lépe sledovaly, co bylo řečeno. Naola u svého pultu, vstoupila do dialogu s postavou na obrazovce, stejně jako to dělají naši televizní hlasatelé na Zemi. Nepostřehnutelně změnila záběr z detailu na široký záběr a objevilo se asi tucet žen, každá před nějakým pultem.

Thao mě vzala za rameno, vedla mě k Naole a posadila mě na sedadlo před jednu z obrazovek. Posadila se vedle mě a oslovila lidi na monitoru. Mluvila na ně rychle nějakou dobu svým melodickým hlasem a často se obracela ke mně. Prokazatelně jsem byl hlavním tématem rozhovoru.

Když skončila, žena se znovu objevila v detailu a reagovala v několika krátkých větách. K mému velkému překvapení, upřela na mě oči a usmála se.

"Dobrý den, Micheli, přejeme ti bezpečný přilet na Thiaooubu."

Čekala na moji odpověď. Když jsem překonal své překvapení, vyjádřil jsem jí vřelé poděkování. Toto vyvolalo postupně výkřiky a četné připomínky jejích spoléčníků, kteří se objevili znovu v širokoúhlém záběru na obrazovce.

"Chápali to?" zeptal jsem se Thao.

„Telepaticky ano, ale oni jsou rádi, když slyší někoho z jiné planety mluvit jeho vlastní řečí. Pro většinu z nich, je to docela vzácný zážitek."

Thao se omluvila a znovu se zabývala dějem na obrazovce, předpokládal jsem, že to byla technická konverzace, které se zúčastnila i Biastra. Nakonec se usmála směrem ke mně a rozloučila se s obrazovkou.

Jako při filmovém střihu zůstala obrazovka prázdná, ale spíše byl obraz nahrazen krásnou jemnou barvou - směsí zelené a indigo modré, která navozovala pocit spokojenosti. Postupně se obraz asi po minutě vytratil.

Pokud jde o Thao, zeptal jsem se, co to všechno znamená, zda jsme se setkali s jinou kosmickou lodí, se jménem Thiaba nebo Thiaoula...?

"Thiaoouba, Micheli, je jméno, které jsme dali naší planetě, stejně jako vy říkáte Zemi. Naše intergalaktická základna byla s námi v kontaktu, jak jsme přiletěli ke Thiaooubě asi v 16:35, podle tvých pozemských hodin, jak jsem to zkontrolovala pohledem na nejbližším počítači."

"Ti lidé, co jsme viděli, jsou technici na vaší planetě?"

"Ano, jak jsi právě řekl, jsou na naší intergalaktické základně. Tato základna neustále sleduje naše kosmické lodě a kdybychom měli technické potíže nebo problémy u posádky, v 80% případů jsou schopni zabezpečit náš bezpečný návrat na základnu."

To mě nijak zvlášť nepřekvapilo, když jsem si uvědomil, že mají natolik pokročilou techniku, že její možnosti byly mimo mé chápání. Co mě hned nenapadlo, bylo to, že nejen kosmická loď, ale i intergalaktická základna se zdály být obsluhovány pouze ženami. Takový ženský tým by byl na Zemi zcela výjimečný.

Přemýšlel jsem o tom, jestli Thiaoouba je obydlena pouze ženami, jako planeta Amazonek. Usmál jsem se na obrazovku. Vždycky jsem dával přednost společnosti žen, nikoli mužů, byla to docela příjemná myšlenka!

Otázka na Thao byla přímá - "Vy jste z planety obydlené výhradně ženami?"

Podívala se na mě se zjevným překvapením, pak se její tvář pobaveně rozzářila. Měl jsem trochu obavy, jestli jsem neřekl něco hloupého...

Vzala mě za rameno a řekla, abych ji následoval. Odešli jsme do řídicí místnosti a z ní hned vstoupili do menší místnosti, která měla velmi pohodovou atmosféru. Thao mi vysvětlila, že bychom zde neměli být rušeni, protože všichni mají právo na absolutní soukromí. Vyzvala mě, abych si vybral jednu z mnoha sousedních místností, které byly zařízené.

V některých bylo něco jako přistýlky, v jiných křesla, také něco, co se podobalo houpací síti, zatímco jinde byly zase vysoké stoličky s nastavitelnými opěradly. Těžce jsem se

rozhodoval, která místnost nejlépe vyhovuje mým potřebám. Jakmile jsem se usadil pohodlně v jakémsi křesle a Thao proti mně, viděl jsem, že její tvář znovu zvažněla. Začala mluvit.

"Micheli, žádné ženy nejsou na palubě této kosmické lodi..."

Kdyby mi řekla, že nejsem na kosmické lodi, ale spíše v australské poušti, tak bych jí uvěřil snadněji. Viděla výraz nedůvěry na mé tváři a dodala: "Ani zde neexistují nějakí muži." Můj zmatek byl teď absolutní.

"Ale," váhal jsem, "vy jste - co? Jste roboti?"

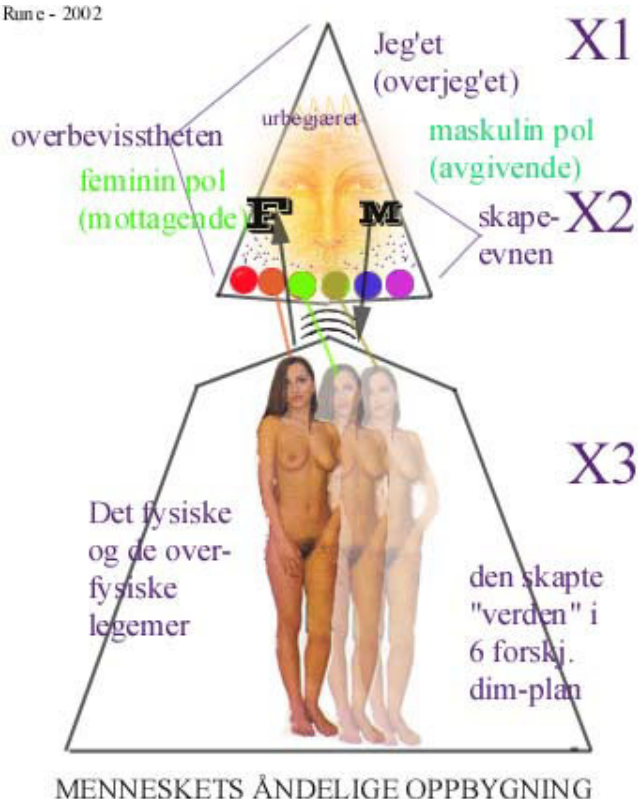
"Ne, to je špatně! Jedním slovem Micheli, jsme hermafroditi. Víš samozřejmě, co je to hermafrodit?"

Přikývl jsem, zcela zaražený a pak se zeptal: "Je celá vaše planeta obývána pouze hermafrodity?"

"Ano."

"Ale přesto tvůj obličej a způsoby jsou více ženské, než mužské."

"To je pravda, že se to tak může jevit, ale věř mi, když ti řeknu, že nejsme ženy, ale hermafroditi. Náš původ je odedávna takový."

Na úrovni X2 je naše Vyšší Já - připojeno přímo k X1 – našemu Stvořiteli. X3 jsou organismy v různých dimenzích. Zde podléhají pouze fyzikálním zákonům, mají astrální a mentální tělo jako jeho složky. Na X2 úrovni jsou dva sexuální póly (žena – muž), které jsou třeba pro celkovou bilanci, ale jsme skutečně lidé, kteří jsou schopni vytvořit vlastní podobu myšlenkami. Dívka, F (žena) je jako dominantní pól propojena s jejím sexuálním středem. (Dle filosofie Martinuse.)

"Musím přiznat, že je to všechno velmi matoucí. Nemohu přeci na tebe myslet, jako na "to", ale spíše na ženu. Dělán to po celou dobu, co jsem mezi vámi."

„Nemá smysl měnit tvé představy. Jsme prostě to, co jsme - lidské bytosti z jiné planety žijící v jiném světě, než vy. Chápu, chcete nás definovat podle sebe, jako jedno pohlaví nebo druhé, jako Pozemšťana a Francouzku. Možná, že jednou, použiješ střední rod a budeme jako „to“."

Usmál jsem se tomuto návrhu, ale pokračoval, i když jsem byl poněkud dezorientovaný.

„Před chvílí jsem věřil, že jste jako Amazonky.“

"Ale jak je možná u vaší rasy reprodukce?", zeptal jsem se. "Může se hermafrodit rozmnožovat?"

"Samozřejmě, že můžeme, přesně tak, jako vy na Zemi, jediný rozdíl je, že skutečně můžeme samy ovládat narození - ale to je jiný příběh. V dostatečném časovém předstihu, tomu budeš rozumět, ale teď bychom se měli vrátit k ostatním."

Vrátili jsme se na kontrolní stanoviště a nyní jsem se díval na tyto astronautky novými očima. Při pohledu na jednu jsem zjistil, že bradu má více mužskou, než se mi zdálo dříve. Další měla nos rozhodně mužský a účesy některých z nich byly také jako mužské. Napadlo mě, že v nich bych opravdu měl vidět jen lidi, jak si je představujeme my a ne tak, jaké skutečně jsou.

Abych se mezi nimi mohl cítit méně trapně, vytvořil jsem si pro sebe pravidlo: Beru je jako ženy, neboť se mi tak odpočátku jevily. Budu o nich myslet dále jako o ženách a budu vidět, jak to bude fungovat.

Z místa, kde jsem byl, jsem mohl na středovém panelu sledovat pohyb hvězd, jak jsme pokračovali v naší cestě. Občas se objevila nějaká obrovská a oslňující, když jsme letěli docela blízko, ve skutečnosti ale několik milionů kilometrů od nich. Občas jsem si také všiml planet podivných barev. Vzpomínám si, že jedna byla smaragdově zelená, její čistou barvou jsem byl ohromen. Připomínala obrovský klenot.

Thao se přiblížila a já jsem využil této příležitosti a zeptal se jí na zdroj světla, který se objevil na spodní části obrazovky. Toto světlo bylo složeno z něčeho, co vypadalo jako miliony malých explozí.

"To je způsobeno našimi antihmotovými zářičemi, jak byste jim říkali na Zemi, a jsou to skutečné exploze. Při rychlosti, kterou cestujeme, by většina nepatrných meteoritů mohla rozbít naši kosmickou loď, kdybychom se srazili. Takže využíváme speciální zásobníky pro uložení určité formy antihmoty pod obrovským tlakem a pak ji přivádíme do našich antihmotových zářičů. Naše loď může být považována za urychlovač, střílíme proudy částic, které rozbíjejí všechny mikrometeority v prostoru, na velké vzdálenosti dopředu i do stran od naší kosmické lodi. To nám umožňuje dosáhnout vysoké rychlosti. Kromě toho vytváříme kolem našeho plavidla vlastní magnetické pole ... "

"Prosím tě, ne tak rychle. Jak Thao víš, nemám žádné vědecké vzdělání, a pokud mluvíš o urychlovači a částicích, tak tomu nerozumím. Chápu princip, což je jistě velmi zajímavé, ale nejsem dobrý v technických disciplínách. Můžeš mi místo toho říct, proč mají planety na obrazovce takové barvy?"

"Někdy to je tím, že mají takovou atmosféru z plynů, které ji obklopují. Vidíš různobarevný bod s ocasem, na pravé straně obrazovky?" Ta věc se blížila vysokou rychlostí. Ve vteřině jsme byli schopni ji spatřit. Zdálo se, že neustále mění podobu, její barvy byly nepopsatelně bohaté. Podíval jsem se na Thao.

"Je to kometa," řekla. Dokončí svůj oběh kolem slunce asi za 55 pozemských let."

"Jak daleko jsme teď od ní?"

Pohlédla na počítač: „4 150 000 km."

"Thao," řekl jsem, "Jak je možné, že používáte arabské číslice? A když mluvíte o kilometrech, tak přepočítáváte pro mě vaše jednotky, nebo měříte ve stejných jednotkách?"

"Ne. Počítáme v Kato a Taki . Používáme ale číslice, které znáte jako arabské, z toho prostého důvodu, že je to náš vlastní systém. Ten, který jste kdysi přejali na Zemi."

"Cože? Vysvětlíte mi to prosím!"

"Micheli, za několik hodin přiletíme na Thiaooubu. To je asi nejvhodnější čas, začít se vážně vzdělávat v několika záležitostech. Pokud ti to nevádí, půjdeme zpátky do haly, kde jsme byli předtím."

Následoval jsem Thao a moje zvědavost byla silnější, než kdy jindy .

První lidé na Zemi

Pohodlně jsme se usadili v hale, relaxační místnosti, již dříve zmíněné. Thao začala svůj výklad historie.

"Micheli, před 1 350 000 roky, na planetě Bakaratiní v souhvězdí Kentaura, bylo rozhodnuto na základě četných vědeckých konferencí a průzkumných expedic, vyslat lodě k obydlení planet Marsu a Země. Měli pro to velmi jednoduchý důvod - jejich planeta se zevnitř ochlazovala a stala by se do 500 let neobyvatelnou. Mysleli si, že by bylo dobré přemístit obyvatele na mladší planety stejné kategorie ... "

"Co myslíš tím stejné kategorie?"

"Vysvětlím ti to později, nyní by to bylo předčasné. Vraťme se zpět k těmto lidem, musím ti říci, že tyto bytosti byli lidé - velmi inteligentní a vyvinutější, jako ty. Byla tam černá rasa, která měla tlusté rty, zploštělý nos a kudrnaté vlasy - připomínající v tomto černochoy nyní žijící na Zemi, v soužití se žlutou rasou. Chceš-li to vědět přesně, na Zemi je to čínská rasa, která obývala Bakaratiní již asi 400 let před černochoy. Tito lidé obývali planetu Bakaratiní 8 milionů roků. Obě skupiny zažily během svého života na této planetě mnoho změn. Snažili jsme se jim poskytovat úlevu, pomoc a poradenství, ale i přes naše zásahy tam vypukaly v pravidelných intervalech války. Toto, spolu s přírodními katastrofami na planetě, mělo za následek snižování počtu obyvatel v obou skupinách.

Nakonec vypukla jaderná válka v tak velkém měřítku, že se celá planeta ponořila do tmy a teplota klesla na minus 40 stupňů Celsia. Nejen, že atomové záření ničilo populaci, ale zima a nedostatek potravin dokončil zbytek. Je zdokumentované, že pouhých 150 černochoů a 85 lidí žluté rasy přežilo katastrofu, z celkové populace sedmi miliard černé a čtyř miliard žluté rasy. Registr přeživších byl pořízen těsně předtím, než se začali znovu rozmnožovat a když se přestali vzájemně zabíjet."

"Co myslíš tím navzájem zabíjet?"

"Dovol mi vysvětlit celou situaci a budeš to moci lépe pochopit. Za prvé, je důležité vysvětlit, že ti, kteří zůstali, nebyli vůdcové, jak se dalo očekávat, ale dobře chránění lidé ve speciálně vybavených úkrytech. Ti, kteří přežili, byli tři skupiny černochoů a pět skupin žlutých, někteří v soukromých úkrytech a další z velkých veřejných úkrytů. Samozřejmě, že v době války, tam bylo mnohem více než těchto 235 lidí, pravděpodobně bylo ve všech úkrytech více než 800.000 osob. Po měsících vězení ve tmě a velké zimě, byli nakonec schopni riskovat a jít ven. Černoši nejprve nemohli najít na jejich kontinentu téměř žádné stromy, žádné rostliny a žádná zvířata. Byla to skupina, izolovaná ve svém úkrytu v horách a jako první poznali kanibalismus. Vzhledem k nedostatku potravy, když nejslabší zemřeli, byli snědzeni a pak, aby mohli dále jíst, začali se navzájem zabíjet, a to byla ta nejhorší katastrofa na jejich planetě.

Další skupina, v blízkosti moře, které se podařilo přežít tak, že jedli jen živé tvory z moře, kteří zbyli na této planetě. Nebyli příliš kontaminováni, protože jedli jen některé měkkýše, ryby a korýše. Přežili ještě díky neznečištěné pitné vodě, velmi důmyslně získávané zařízením z velkých hloubek oceánu. Samozřejmě, že mnoho z těchto lidí ještě zemřelo v důsledku smrtícího záření na planetě a jezení ryb, které byly zasažené radioaktivitou. Podobný průběh měly události v zóně žlutých, takže nakonec zůstalo, jak jsem již řekla, jen 150 černých a 85 žlutých, když přestala úmrtí v důsledku války a znovu začalo rozmnožování.

Stalo se tak na naše důrazné varování, že může dojít k jejich úplnému vyhubení. Je třeba říci, že před tímto sebezničením, jak černá rasa, tak žlutá dosáhly velmi vysoké úrovně technického pokroku. Lidé žili ve velkém pohodlí. Pracovali v továrnách, soukromých a státních podnicích a úřadech, stejně jako je tomu nyní na vaší planetě. Měli ale silnou závislost na penězích, do té míry, že znamenaly moc a pro moudřejší i pohodu. Pracovali v průměru jen 12 hodin týdně.

Na Bakaratiní se týden skládal ze šesti dnů, každý den měl 21 hodin. Měli tendenci k materialismu, nedbali na duchovní stránku své existence. Současně se nechali napálit vládnoucími kruhy a politickými byrokratickými strukturami, přesně tak, jako se to nyní děje na Zemi. Vládci oklamali masy prázdnými slovy a motivování nenasytností a pýchou, vedli celé národy k jejich pádu.

Postupně si tyto dvě velké skupiny začaly vzájemně závidět, a odtud je jen krok od závisti k nenávisti. Nakonec se navzájem nenáviděli tak, že nastala totální katastrofa. Obě uskupení vlastnila velmi sofistikované zbraně, takže dosáhly vzájemného zničení. Naše historické záznamy ukazují, že jich jen 235 přežilo katastrofu, šest z nich byly děti. Tyto statistiky byly zaznamenány o pět roků později, a jejich přežití je přičítáno kanibalismu a u některých i životu u moře.

Rozmnožování ale nebylo vždy úspěšné, bylo obvyklé, že děti se narodily s příšerně znetvořenými hlavami nebo ošklivými boláky. Museli trpět za všechny účinky radioaktivního záření na lidský organismus.

O sto padesát let později, bylo již na planetě 190 000 černochů - muži, ženy a děti, a 85 000 žlutých. Mluvím záměrně o tomto období 150 roků, protože v té době obě etnika začala znovu prosperovat a my jsme jim mohli materiálně pomáhat."

"Co tím myslíš?"

"Ještě před několika hodinami jsi viděl, jak naše kosmická loď, zastavila nad planetou Aremo X3 a odebírala vzorky půdy, vody a ovzduší, že?" Přikývl jsem.

"Také," pokračovala Thao, "jsi sledoval, jak jsme poměrně snadno zlikvidovali skupinu obřích mravenců, kteří napadli obyvatele vesnice."

"Přesně tak."

"V tomto konkrétním případě jsme přímo pomohli ty lidi zachránit. Viděl jsi, že žili v polodivokém stavu?"

"Ano, ale co se stalo na té planetě?"

"Nukleární válka, můj příteli. Vždy a věčně stejný příběh. Nezapomeň, Micheli, že vesmír je jako obrovský atom a vše je tím ovlivněno. Tvoje tělo se skládá také z atomů. Můj názor je, že ve všech galaxiích, pokaždé, když obydlená planeta dosáhne určité fáze svého vývoje, je objeven atom a historie se opakuje. Samozřejmě, že vědci, kteří to objeví, si velmi brzy uvědomují, že rozpad atomu může být impozantní zbraň a v jedné chvíli to použijí jedni nebo druzí vládcové, stejně jako dítě s krabičkou zápalek může zapálit balík slámy, aby zjistilo, co se bude dít.

Ale, vraťme se na planetu Bakaratiní, kde jsme chtěli těmto lidem pomoci, jen 150 let po nukleární katastrofě. Jejich okamžitá potřeba bylo jídlo. Přesto, že využívali převážně produktů moře, občas se museli uchýlit ke kanibalismu, aby uspokojili své všežravé choutky. Potřebovali zeleninu a zdroj masa. Zelenina, ovoce, obilí, zvířata - vše požitelné totiž zmizelo z planety. Zůstaly tam jen nejedlé rostliny a keře pro doplnění kyslíku v atmosféře.

Ve stejné době přežil hmyz, připomínající kudlanky a v důsledku spontánní mutace, způsobené radioaktivním zářením, se vyvinul do obrovských rozměrů. Vyrostl na přibližně osm metrů do výšky a stal se extrémně nebezpečným lidem. Kromě toho, tento hmyz neměl přirozeného nepřítele a rychle se rozmnožoval.

Letěli jsme nad planetou a lokalizovali místa pobytu tohoto hmyzu. Jednalo se o poměrně jednoduchý úkol díky technologii, která byla na naší straně k dispozici. Když jsme zjistili, kde se tento hmyz zdržuje, tak jsme ho ničili, až jsme ho v krátkém čase zcela vyhladili.

Dále jsme museli znovu přivést zvířata, kulturní plodiny a stromy všech možných druhů, aby se přizpůsobily klimatickým podmínkám v různých regionech, kde rostly před katastrofou. I to bylo poměrně snadné ... "

"To muselo trvat mnoho let!"

Tvář Thao rozzářil široký úsměv: "Trvalo to jen dva dny - dva 21-hodinové dny."

Tvářil jsem se opět nedůvěřivě a Thao se dala do smíchu. Oba jsme se tomu nakonec srdečně zasmáli, ale stále jsem přemýšlel, jestli to může být pravda.

Jak bych to mohl vědět? To, co jsem slyšel bylo tak fantastické! Možná jsem měl halucinace, možná jsem byl pod vlivem drog, možná se brzy probudím v mé vlastní posteli?

"Ne, Micheli," přerušila mě Thao, která mi četla myšlenky. "Přála bych si, abys přestal takto pochybovat. Telepatie samotná by tě měla dostatečně přesvědčit."

Když pronesla tuto větu, napadlo mě, že i v nejlepším naplánovaném podvodu, by bylo jen stěží možné spojit dohromady tolik nadpřirozených prvků. Thao byla schopna číst mé myšlenky, jako v otevřené knize a dokazovala to znovu a znovu. Latoli, jednoduše tím, že položila na mě ruku, způsobila takový výjimečný pocit pohody, že tyto důkazy musím uznat. Opravdu jsem zažíval tato mimořádná dobrodružství.

"Perfektní," souhlasila nahlas Thao, mohu pokračovat?"

"Prosím tě o to," povzbuzoval jsem ji.

"Takže jsme pomohli těmto lidem materiálně, ale jak to tak bývá, i když jsme mohli zasahovat, nemohli jsme si dovolit, aby byla známa naše přítomnost a existuje pro to několik důvodů. První z nich je bezpečnost. Druhý důvod je psychologický - pokud jsme pomáhali, tito lidé si mohli být vědomi naší existence, a kdyby si uvědomili, že tam jsme proto, abychom jim pomáhali, všechno by mohli pasivně nechat být a jen se sami litovat. To by mělo nepříznivý vliv na jejich vůli přežít. Jak říkáte na Zemi: "Bůh pomáhá těm, kteří si pomohou sami."

Třetí a poslední důvod je ten hlavní. Kosmický zákon, který je dobře znám a striktně uplatňován, stejně jako ten, který řídí oběh planet kolem sluncí. Pokud uděláš chybu, zaplatíš pokutu, buď okamžitě nebo za deset let nebo deset století, ale za chyby se musí platit. Proto čas od času je nám dovoleno, nebo se dokonce doporučuje, nabídnout pomocnou ruku, ale je výslovně zakázáno, abychom pouze - ,dali jídlo na talíř'. Tak za dva dny jsme oživilí jejich planetu několika páry zvířat, obnovili četné rostliny, takže nakonec mohli lidé opět chovat domácí zvířata, pěstovat hospodářské plodiny a pečovat o stromy. Museli začít od nuly a my řídili jejich činnost, buď za pomoci snů nebo telepatie. Občas jsme pomohli i ,hlasem z nebe', to znamená, že ,hlas' pocházel z naší kosmické lodi, ale pro ně to vypadalo, jako z nebe."

"Museli vás považovat za bohy!"

"Přesně tak to je, všechny legendy a náboženství mají své sídlo v nebi, v případech, kdy to bylo potřebné, jsme se řídili heslem ,účel světí prostředky'."

Po několika staletích, byla planeta konečně skoro stejná, jako byla před nukleárním

holocaustem. Všechno bylo stejné, jen v některých místech, zůstala definitivně poušť. V méně postižených ostatních místech se snadno rozvíjela flóra a fauna.

Za stopadesát tisíc let vznikla velmi úspěšná civilizace, ale tentokrát nejen technologická - lidé se poučili, vyvinula se rovněž k vysoké psychické a duchovní úrovni. K tomu došlo u obou ras a mezi černochoy i žlutými se vyvinuly silné přátelské vazby.

Návštěvníci se brzy stal "bohové" ve svých moderních lodích

Tak, zavládl mír na planetě, kde zůstaly mnohé legendy, některé z nich zaznamenané písemně, aby budoucí generace přesně věděly, co vyprovokovalo jadernou katastrofu a jaké byly její důsledky. Jak jsem již dříve řekla, lidé věděli, že jejich planeta se stane neobyvatelnou do 500 let. Věděli, kde jsou jiné obyvatelné planety v galaxii a vydali se na jednu z nejdůležitějších průzkumných výprav. Nakonec pronikli do naší sluneční soustavy. Nejprve navštívili Mars, který byl v té době obyvatelný a skutečně byl osídlen. Lidské bytosti na Marsu neměli techniku, ale naproti tomu, byly duchovně vyvinutější. Byli zde velmi malí lidé mongoloidního typu, měřící na výšku mezi 120 cm až 150 cm. Žili v kmenovém zřízení, v chatrčích z kamene. Fauny na Marsu bylo málo. Byly tam jakési trpasličí kozy, něco jako zajáci, několik druhů krys a největší zvíře se podobalo buvolu, ale mělo hlavu jako tapír. Byli tam také nějací ptáci a tři druhy hadů, z nichž jeden byl velmi jedovatý. Flora byla také špatná, stromy nedosahovaly více než čtyři metry na výšku. Měli ale jedlou travu, která by se mohla srovnávat s pohankou.

Bakaratiniané provedli průzkum, ale brzy zjistili, že Mars se bude také ochlazovat rychlým tempem, takže by také neměl být obyvatelný do 4-5000 let. Pokud jde o jeho flóru a faunu, sotva byla dosti bohatá na to, aby stačila těm, kteří tam již žijí, natož aby se vypořádala i s množstvím emigrantů z Bakaratiní. Mimo toho je obyvatelé Marsu nebyli ochotni přijmout.

To znamenalo, že dvě kosmické lodi zamířily k Zemi. První přistání proběhlo v Austrálii, v její dnešní poloze. Mělo by být ale vysvětleno, že v té době, Austrálie, Nová Guinea, Indonésie a Malajsie byly všechny součástí jednoho kontinentu. Existovala jen úžina, asi 300 kilometrů široká, v místech, kde je nyní Thajsko. V té době bylo v Austrálii velké vnitrozemské moře napájené z několika velkých řek, kvetla tam různorodá a zajímavá flóra a žila divoká fauna. Když všechny tyto okolnosti kosmonauté zvážili, vybrali si tuto zemi jako jejich první imigrační základnu.

Přesněji řečeno, černá rasa si vybrala Austrálii a žlutí lidé se usadili tam, kde je nyní Barma - i zde byla země bohatá na divokou zvěř. Základna byla vybudována na pobřeží, v Bengálské zátoce, zatímco černoši stavěli svou první základnu v Austrálii na pobřeží vnitřního moře. Později byly vystavěny další základny, v místech, kde je v současné době Nová Guinea.

Jejich kosmické lodě byly schopné nadsvětelné rychlostí a trvalo přibližně 50 pozemských let, aby 3 600 000 černochů a stejný počet žluté rasy přistál na Zemi. To svědčí o dokonalé shodě a vynikající spolupráci mezi oběma rasami, které se rozhodly žít na nové planetě a koexistovat v míru.

Bakaratiniané prozkoumali všechny planety Sluneční soustavy před vytvořením své základny, a byli absolutně přesvědčeni, že zde neexistoval žádný člověk před jejich přiletem. Často si mysleli, že se zde nacházejí humanoidní formy života, ale při bližším zkoumání si uvědomili, že se setkali jen s druhem velkých lidoopů.

Gravitace na Zemi byla silnější, než na jejich planetě, a to bylo zpočátku pro obě rasy velmi nepříjemné, ale nakonec se velmi dobře přizpůsobily. Při budování svých měst a továren, měli štěstí na dovoz některých materiálů z Bakaratiní, které byly velmi lehké a zároveň velmi důležité.

Ještě jsem ti nevysvětlila, že v té době byla Austrálie na rovníku. Země se otáčela jinak, kolem osy za 30 hodin a 12 minut, a oběh kolem Slunce trval 280 těchto dnů. Rovníkové klima nebylo tam, kde ho najdeš dnes. Podnebí bylo také mnohem vlhčí než dnes, protože zemská atmosféra se změnila.

Obrovská stáda zeber se potulovala po zemi, jeden druh obrovských hloupých ptáků, jaguáři, a jiní ptáci, měřící téměř čtyři metry na výšku, které jste nazvali Dinornis. V některých řekách byli krokodýli až 15 metrů na délku a hadi 25 - 30 metrů dlouzí. Občas se živil i nově přichozími. Většina flóry a fauny na Zemi byla úplně odlišná od toho co bylo na Bakaratiní, a to jak z nutričního, tak i ekologického hlediska. Vznikly četné experimentální

farmy ve snaze aklimatizovat rostliny jako slunečnice, kukuřice, pšenice, čirok, tapioka a další.

Tyto rostliny buď neexistovaly na Zemi dříve, případně existovaly jen v takovém divokém stavu, že nemohly být konzumovány. Dovezli jsme kozy a klokany, přistěhovalci je s oblibou konzumovali ve velkém množství na jejich staré planetě. Byl velký zájem na zvýšení počtu klokanů na Zemi, obrovský problém však byl s jejich aklimatizací. Jedním z hlavních problémů, byla jejich potrava. Na Bakaratině se klokani živili jemnou vytrvalou trávou, nazývanou se aril, která byla na Zemi zcela neznámá. Pokaždé, když se ji Bakaratiniané snažili pěstovat, tak shnila, protože ji vždy napadly miliony mikroskopických hub. Tak se stalo, že se klokan musel smířit po několik desetiletí s náhradní potravou, abych tak řekla, protože se postupně přizpůsoboval pozemské trávě.

Černá rasa vytrvala při svém úsilí a nakonec vyšlechtila rostoucí rostliny arilu, ale to trvalo tak dlouho, že klokani ji již neměli zapotřebí více, než svou novou pastvu. Mnohem později, se rostliny arilu uchytily, a již tam nebyla žádná zvířata, co by ji jedla, tak se rozšířila po celé Austrálii. Stále existuje pod botanickým názvem Xanthorrhoea (české jméno má žlutokap neboli trávový strom). Na Zemi, roste tato tráva mnohem vyšší a silnější, než tomu bylo na Bakaratině, což se často stává, když jsou rostliny domestikované z jiných planet. Tato rostlina je jedním z mála pozůstatků těchto vzdálených časů.

To znamená, že se vyskytuje pouze v Austrálii, společně s klokany, proto Bakaratiniané zůstali v této určité části planety po velmi dlouhou dobu, než kolonizovali i jiné části. Chystala jsem se ti to vysvětlit, ale nejprve jsem chtěla uvést příklady klokana a trávy Xanthorrhoea, abys mohl lépe pochopit všechny problémy adaptace, které tito lidé museli překonat. Samozřejmě, je to jen jeden malý příklad mezi mnoha dalšími.

Žlutá rasa se usadila, jak jsem již řekla, v zázemí Bengálského zálivu. Většina z nich byla v Barmě, kde také budovala města a experimentální farmy. Hlavně měli zájem o zeleninu, kterou dovezli z Bakaratině - zelí, salát, petržel, koriandr a některé další. Z ovoce přivezli třešeň, banán a pomerančovníky. Tyto poslední dvě bylo obtížné pěstovat, protože atmosféra byla v té době celkově chladnější, než je dnes. Tak dali některé stromy černošům, kteří naopak s nimi měli obrovský úspěch.

Na oplátku měla žlutá rasa mnohem větší úspěchy při pěstování pšenice. Ve skutečnosti měla pšenice z Bakaratině obrovská zrna, asi velikosti kávových zrn, s klasy délky až 40 cm. Byly pěstovány čtyři odrůdy pšenice a žlutá rasa v krátkém čase vytvořila velmi vysokou produkci."

"Přinesli také na naši planetu rýži?"

"Ne, vůbec ne. Rýže je rostlina původem výhradně ze Země, ačkoli ji žlutá rasa výrazně vyšlechtila do dnešní podoby. Postupem času byla postavena obrovská síla a začal obchod mezi oběma rasami. Černá rasa vyvážela klokaní maso, pštrosy (kteří byli v té době hojní) a maso zeber. Během domestikace posledně uvedených, černoši ve skutečnosti vypěstili plemeno, které se v chuti rovnalo klokanímu masu a bylo ještě výživnější. Obchod byl prováděn za použití kosmických lodí z Bakaratině, základny pro tyto lodě byly zřízeny po celé zemi ..."

"Ty říkáš, Thao, že první lidé na Zemi byli černé a žluté rasy. Jak to tedy je, že já jsem bílý?"

„Ne tak rychle, Micheli, ne tak rychle. První lidé na Zemi byli skutečně černoši a žlutí, a teď budu pokračovat ve vysvětlování, jak se zorganizovali a jak žili. Hmotně byli zabezpečeni, tak začali stavět své obrovské obřadní síně, ve kterých praktikovali svůj kult."

"Měli kult?"

"Ach ano, všichni byli Tackioni, což znamená, že všichni věřili v reinkarnaci, něco v tom smyslu, jak to dělají na vaší planetě dnešní Lamaisté. Také hodně cestovali mezi oběma zeměmi, a pokračovali v úsilí prozkoumat hlouběji i další oblasti Země. Smíšená skupina

černochů a žlutých přistála jednoho dne na jihu Afriky, který se nyní nazývá mys Dobré naděje. Afrika se jen velmi málo změnila od té doby - na rozdíl od Sahary, severovýchodní oblasti a Rudého moře, které zatím neexistovalo. Ale to už je jiný příběh, ke kterému se dostaneme později. V době průzkumu, byla již Země obydlena po tři století.

V Africe, objevili nová zvířata, jako slony, žirafy a buvol, a nové plody, se kterými se dosud předtím nesetkali - rajče. Nemysli si, Micheli, že to bylo takové rajče, jak ho známe dnes. Tato byla velikostí podobná rybíz a velmi kyselá. Žlutí, kteří měli velké zkušenosti v pěstování se zavázali, že vypěstí lepší rajčata během následujícího století, stejně jako to udělali s rýží, takže se z něj stalo to, co znáte dnes. Stejně byli překvapeni banánovníky, které také nevypadaly jako ty dnešní. Nelitovali dalšího úsilí na africké banány, které byly prakticky nepoživatelné a naplněné velkými semeny.

Tato africká expedice, kterou tvořilo 50 černochů a 50 žlutých, dovezla domů slony, rajčata a mnoho promyk, protože brzy objevili, že promyky jsou úhlavním nepřítelem hadů. Bohužel, aniž by si to uvědomili, zavínili tak šíření nebezpečného viru, který nyní nazýváte „žlutá zimnice“. Ve velmi krátké době, zemřely miliony lidí, aniž by jejich lékaři zjistili, jak se ta nemoc se rozšířila.

Vzhledem k tomu, že jejím hlavním šířitelem byli komáři a protože v rovníkových oblastech, kde je horko, je mnoho komárů, tak černoši v Austrálii utrpěli nejvíce. Ve skutečnosti, bylo čtyřikrát více obětí černých než žlutých.

Žlutá rasa na Bakaratinu byla vždy lepší v oblasti medicíny a patologie, nicméně trvalo mnoho let, než objevili lék na tuto kletbu, v jejímž průběhu jich stovky tisíc zemřelo v hrozném utrpení. Nakonec žlutí vyrobili vakcínu, která byla okamžitě k dispozici i pro černochy. Toto gesto posílilo pouta přátelství mezi oběma rasami."

"A jak černoši vypadali fyzicky?"

"Když se stěhovali z Bakaratinu, byli asi 230 cm vysokí, ženy také. Byla to krásná rasa. Žlutí byli menší, průměrný člověk měřil 190 cm a ženy 180 cm."

"Ale říkala jsi, že současní černoši jsou potomky těchto lidí - proč jsou nyní mnohem menší?"

"Gravitace, Micheli. je mnohem silnější na Zemi, jako na Bakaratinu, obě rasy se postupně zmenšovaly."

"Také jsi říkala, že jste schopni pomoci lidem v nouzi - proč jste jim nedali žádnou pomoc, pokud jde o ohniska žluté zimnice. Bylo to proto, že jste nebyli schopni najít vakcínu?"

"Mohli bychom jim pomoci, měli jsme potřebný prostředek na naší planetě, ale nesměli jsme zasahovat, protože toto nebylo v programu, který měl následovat. Už jsem ti říkala, a nebudu to často opakovat, že můžeme pomáhat jen v určitých situacích, ale ne vždy. Od určitého bodu, zákon přísně zakazuje pomoc jakéhokoli druhu."

Dám ti jednoduchý příklad. Představ si dítě, které chodí do školy každý den, aby se učilo. Vráť se večer domů a požádá o pomoc s úkoly. Pokud budou jeho rodiče chytří, pomůžou mu pochopit pojmy spojené s úkolem, takže dítě může samo dokončit svůj úkol. Pokud však rodiče udělají úkol za něj, tak se dítě nic nového nenaučí. Bude muset opakovat ročník, takže jeho rodiče mu vlastně nijak nepomohli.

Jak uvidíš později, i když už víš, že žijete na vaší planetě, abyste se učili nejen jak žít, trpět a umírat, ale také jak se duchovně rozvíjet. Vráťme se k tomuto bodu později, když budou s tebou mluvit Thaori². Zatím budu dále mluvit o těchto lidech ...

Jak překonali prokletí žluté zimnice, dále šířili své kořeny hlouběji po celé nové planetě. Nejen Austrálie již byla hustě obydlená, ale také území, nyní známé jako Antarktida - samozřejmě, že v té době byla na jiné pozici a že její klima bylo mírné. Nová Guinea byla

---

² Thaori – skupina vysokých zasvěcenců na planetě Thiaououba

také hustěji obydlena. Na konci epidemie žluté zimnice, bylo už 795 milionů obyvatel planety. "

"Myslel jsem, že Antarktida byla samostatný kontinent?"

"V té době, byla připojeno k Austrálii a byla mnohem teplejší než je dnes, protože Země se otáčela s jiným sklonem osy. Podnebí Antarktidy se podobalo spíše jižnímu Rusku."

"Líbilo by se jim, někdy se vrátit na Bakaratini?"

"Ne. Jednou již byli na Zemi a měli přísná pravidla, že nikdo se již nemůže vrátit."

"Co se stalo s jejich planetou?"

"Jak se očekávalo, tak vychladla a stala se z ní poušť. Stejně jako z Marsu."

"A jaká byla jejich politická struktura?"

"Velmi jednoduchá – volili přímým hlasováním vůdce vesnice nebo okrsku. Tito okresní lídři zvolili vůdce měst, a podobně také osm stařešinů z řad těch nejrespektovanějších pro jejich moudrost, zdravý rozum, čestnost a inteligenci. Nikdy nebyly vybírání na základě bohatství nebo rodiny a všichni byli staří mezi 45 a 65 lety. Městští a regionální vůdci (region se skládal z osmi vesnic) měli roli vyjednávačů s osmi stařešiny. Rada osmi, zvolená tajným hlasováním vyžadovala, aby alespoň sedm hlasovalo stejně, radu státu na jednáních zastupoval delegát. V Austrálii, například, bylo osm států, z nichž každý zahrnoval osm měst nebo krajů. Na státních zasedání rady tak bylo osm delegátů, z nichž každý představoval jiné město nebo kraj.

Zasedání Státní rady předsedal velký mudrc, diskutovali o každodenních problémech, které stojí před jakoukoli vládou – zásobování vodou, nemocnice, silnice atd. V souvislosti s dopravou obě rasy používaly velmi lehkých vozidel s vodíkovým pohonem, která létala nad zemí díky pohonu založeném na magnetické a antigravitační síle.

Ale vraťme se zpátky do politického systému, tam neexistovala taková věc jako ‚strany‘, všechno bylo založeno pouze na základě jednoty a moudrosti. Dlouholeté zkušenosti je naučily, že vytvořit zákon, který by vytrval, požaduje pouze dvě zlaté ingredience: Spravedlnost a disciplínu.

Pokud jde o žluté, byli velmi dobře organizovaní, i přes některé drobné náboženské odchylky, jejich kněží však neměli žádný vliv na záležitosti státu. Žili v míru a blahobytu. Dost odlišné od současných černošských separatistů v Africe."

"A pokud jde o zbraně, jaké druhy zbraní měli?"

"Bylo to docela jednoduché, a jednoduchost je často lepší než složitost a fungovalo to báječně. Obě rasy si s sebou přivezli něco, co bychom mohli nazvat ‚laserové zbraně‘. Tyto zbraně byly pod kontrolou speciální skupiny, která byla pořádě pod vedením vůdců jednotlivých zemí. Po vzájemné dohodě si každá rasa vyměnila 100 pozorovatelů, jejichž přítomnost v obou cizích zemích byla stálá. Tito pozorovatelé byli velvyslanci a diplomaté, a v jejich zemích zjišťovali, zda nedošlo nikde k přebytku zbraní. Tento systém fungoval perfektně a mír byl udržován po 3550 roků.

Černochům, kteří emigrovali do Afriky však nebylo dovoleno, aby měli tyto zbraně, neboť tam kde byli oni, se vytvářely separatistické skupiny. Kousek po kousku se šířili dál a obsadili oblast, kde je nyní poušť Sahara. V té době to byla bohatá země s mírným podnebím, poskytující úrodné území pro mnoho živočichů.

Kněží však stavbou chrámů uspokojovali svou touhu po moci a bohatství, a tak těžce zatížili lidi daněmi. Z lidí, kteří nikdy předtím nezažili chudobu, se utvořily dvě odlišné třídy - velmi bohatí a velmi chudí. Kněží ovšem patřili k bohatým, stejně jako ti, kteří jim pomáhali ovládat chudé. Náboženství se stalo modlářstvím a lidé uctívali kamenné nebo dřevěné bohy, kterým nabízeli oběti. To bylo krátce před tím, kdy kněží trvali na tom, že obětí musí být i člověk.

Od počátku recese, si kněží dali záležet, aby lidé byli drženi v co největší míře v nevědomosti. Snížením kvality jejich duchovního i fyzického vývoje v průběhu let, kněží udržovali svoji nadvládu nad lidmi. Náboženství, které se zde vyvinulo, nemá vůbec nic

společného s kultem, který byl původně inspirován odchodem, takže ovládnutí mas bylo nezbytné. Základní zákon určuje hlavní povinnosti pro lidi, bez ohledu na to, kterou planetu obývají, a to, že mají rozvíjet svou spiritualitu. Tito kněží byli degradací celého národa, když ho udržovali v nevědomosti a vedli ke lži, tak porušovali tento základní zákon.

Rozhodli jsme se v tomto okamžiku zasáhnout, ale před tím jsme nabídli kněžím poslední šanci. Užili jsme telepatii, jakoby ve snu jsme kontaktovali jejich hlavního kněze a řekli mu: „Lidské oběti musí skončit a tito lidé musí být uvedeni zpět na správnou cestu. Člověk existuje fyzicky pouze za účelem duchovního rozvoje. Co děláte, je v rozporu se základním zákonem.“

Velký kněz byl hrozně otřesen a další den svolal radu svých kněží a řekl jim o svém snu. Několik z nich ho obvinilo ze zrady, jiní navrhovali senilitu, a několik ho podezíralo z halucinací. Nakonec, po několika hodinách jednání, 12 z 15 kněží, kteří tvořili tuto radu, doporučili zachování náboženství, jako dříve, s tím, že ideální je udržet si kontrolu a podporovat víru a strach z pomstychtivých bohů, ze jejich zástupce na Zemi se považovali. Nevěřili ani slovu, co jim velký kněz řekl, pokud šlo o jeho sen.

Někdy je naše pozice velmi delikátní, Micheli. Mohli jsme se objevit s naší kosmickou lodí a mluvit přímo ke kněžím, ale oni byli schopni identifikovat plavidlo a určit naši polohu. Okamžitě by nás napadli, na nic by se neptali, protože byli velmi podezíraví a měli strach ze ztráty svého výsadního postavení v rámci národa. Měli pod kontrolou armádu a k dispozici velmi silné zbraně, které mohly být použity proti nám. Mohli bychom je také zničit a mluvit přímo k lidem, abychom je uvedli zpět na správnou cestu, ale psychologicky by to byla chyba. Tito lidé byli zvyklí poslouchat jen své kněze a nepochopili by, proč zasahujeme do záležitostí jejich země, tedy bychom vše pokazili.

Tak se stalo, že jednou v noci jsme letěli ve výšce 10 tisíc metrů nad zemí, v jedné z našich talířovitých lodí. Jejich svatyně se nacházela asi kilometr od města. Pomocí telepatie jsme probudili velkého kněze a dva jeho nohsledy, kteří ho pěšky následovali do krásného parku, jeden a půl kilometru od svatyně. Poté jsme pomocí kolektivní halucinace donutili strážce otevřít věznice a propustit všechny vězně. Ve skutečnosti byli evakuováni všichni obyvatelé města, s výjimkou oněch 12-ti zlých kněží. Inspirováni podivnými vizemi na obloze, všichni běželi na druhý konec města. Na nebi létaly okřídlené postavy kolem obrovského zářícího mraku.“

"Jak jste to udělali?"

"Kolektivní iluze, Micheli. Tak ve velmi krátké době, bylo dosaženo, že pouze 12 zlých kněží zůstalo ve Svatém městě. Když bylo vše připraveno, naše zbraň zničila vše, včetně chrámu, takovou stejnou zbraň, jsi již viděl v akci. Skály byly rozbité a zdi se rozpadly do výšky jednoho metru, jen jejich trosky mohly svědčit o důsledku jejich hříchů.

Biblický příběh o zničení Sodomy a Gomory, kde Lot opustil okamžitě město a sledoval události z hor - připomíná příběh, který zde vyprávěla Thao.

"To je pravda, kdyby města byla zcela smazána, lidé by brzy zapomněli.“

"Dále se pro poučení lidu, nesl hlas ze žhavého oblaku, který varoval, že hněv Boží může být hrozný - mnohem horší než viděli, a že musí poslouchat

velikého kněze a řídit se novým zákonem, který jim bude kázat.

Když bylo po všem, velký kněz stál před lidmi a mluvil k nim. Vysvětlil chudým ubožákům, že se mýlil, a že je nyní důležité, aby všichni společně usilovali jít po nové cestě.

V jeho práci mu pomáhali dva kněží. Samozřejmě, že časy byly často těžké, ale lidé byli podporováni vzpomínkou a strachem z události, která zničila během několika minut svaté město a zabila zlé kněží. Netřeba říkat, že tato událost byla obecně považována za zázrak bohů, kteří byli také zapojeni do osvobození více než 200 vězňů, kteří byli určeni jako lidské oběti na další den.

Všechny podrobnosti o této mimořádné události byly zaznamenány u zákonodárců, ale byli také zformovány jako pověsti a legendy předávané po staletí. Nicméně, to mělo za bezprostřední následek, že se všechno změnilo. Bohatí, kteří dříve rozhodovali o využívání lidí, nyní s ohledem na to, co se stalo se zlými kněžími a svatým městem, se báli podobného osudu. Byli značně poníženi a pomáhali novému vůdci při požadovaných změnách.

Postupně byli lidé znovu spokojeni, jak to bylo v době před odtržením od Austrálie. Sklon k duchovní, spíše než průmyslové činnosti při budování měst, se šířil po celé oblasti, kde je nyní Rudé moře a na březích velké řeky, která tekla středem Afriky. Lidem se enormně podařilo rozvinout své psychické schopnosti. Mnozí z nich byli schopni cestovat na krátké vzdálenosti pomocí levitace, telepatie se stala běžným jevem a měla velký význam v jejich životě. Časté byly i případy fyzického onemocnění, které byla léčeno vkládáním rukou.

Přátelské vztahy s černochy byly obnoveny v Austrálii a na Nové Guineji, kteří pravidelně přilétali na návštěvu svými ‚ohnivými vozy‘, jak se někdy říkalo kosmickým lodím, které stále používali jejich australští bratři.

Žlutá rasa, byli nejbližší sousedé, kteří se začali stěhovat v menším počtu na sever Afriky, a byli fascinováni příběhy o příchod Bohů na ohnivých vozech. Tak byly předávány legendy o našem zásahu.

Žlutí lidé byli myslím první, kteří se fyzicky smíchali s černou rasou. To by mohlo být překvapivé, ale na Bakaratině se nikdy nemísily rasy do té míry, jako to udělali na Zemi. Etnografové se velice zajímali o výsledky tohoto spojení, které vyprodukovalo na Zemi skvělý nový druh. Ve skutečnosti měli tito ‚kříženci‘, jak je nazývám, větší podíl znaků žluté rasy než černé, a snášeli se mezi sebou lépe než černá nebo žlutá rasa. Nakonec se usadili v oblasti nyní zvané Alžírsko, Tunisko a celá Severní Afrika. Tak vznikla nová rasa Arabů, kterou znáte. Nemyslete si však, že hned připomínali rasu, jakou jsou nyní. Dlouhodobě zde působily klimatické podmínky. Můj příběh ti prostě dává představu o tom, jak se rasy křížením vyvíjeli.

A tak bylo pro obyvatele planety Země vše v pořádku, až na jednu věc ... Astronomové a vědci byli velmi znepokojeni, protože se blížil k Zemi obrovský asteroid, sice téměř neznatelně, ale neomylně. Bylo nejprve nutné řádně vyhodnotit pozorování z observatoře Ikirito, která se nacházela v centru Austrálie. Po několika měsících, ho již mohlo být vidět pouhým okem, pokud člověk věděl, kde hledat - zářící nanejvýš zlověstný objekt. V následujících týdnech byl stále lépe viditelný.

Vlády Austrálie, Nové Guineje a Antarktidy udělaly nejdůležitější rozhodnutí, dohodly se s vůdci žlutých. Před srážkou s asteroidem se domluvily, že všechny vesmírné lodě v provozuschopném stavu opustí Zemi, a budou mít na palubě tolik specialistů a odborníků, jak to bude možné - lékařů, techniků atd., kteří mohou být nejužitečnější po katastrofě.“

„Kam se chystali? Na Měsíc?“

"Ne, Micheli, v té době Země neměla měsíc. Jejich kosmické lodě byly schopné jen 12 týdnů autonomního letu. Již neměly schopnost na dlouhodobé daleké cesty. Jejich plán byl - zůstat na oběžné dráze kolem Země, připraveni přistát co nejdříve a poskytnout pomoc tam, kde to bude nejvíce potřeba.

Osmdesát Australských kosmických lodí bylo vybaveno a připraveno nést elitní skupiny, které byly vybrány během jednoho dne a noci. Žlutá rasa zvolila stejný postup, takže bylo připraveno celkem 98 kosmických lodí. V Africe, samozřejmě neměli nikdy žádné vesmírné lodě, takže žádali, aby aspoň čelní představitelé všech zemí měli zajištěno místo na některé z lodí. Také dnes by zřejmě vedoucí politikové podnikli cokoli, aby unikli zkáze.

Všechno bylo připraveno. Lidé byli varováni před hrozící kolizí. Role kosmických lodí byly drženy v tajnosti, i když jen ze strachu, aby si lidé nemysleli, že byli zrazeni svými vůdci a mohla by tak vzniknout panika, možná i útok na kosmodromy. Ze stejného důvodu představitelé států bagatelizovali vliv kolize na planetu, aby se minimalizovala kolektivní panika. Kolize byla nyní stejně bezprostřední, jako nevyhnutelná, vzhledem k odhadované rychlosti a směru asteroidu. Zbývalo již jen 48 hodin. Skoro všichni odborníci se shodli na tomto výpočtu.

Kosmické lodí byly připraveny společně vzlétnout jen 2 hodiny před předpokládanou kolizí. Jejich pozdní odlet jim měl umožnit zůstat ve vesmíru celých 12 týdnů, pokud to po katastrofě bude nutné. Bylo vypočteno, že asteroid zasáhne území Jižní Ameriky, v její nynější poloze.

Takže, vše bylo připraveno a signál pro vzlet byl stanoven na den D, ve 12 hodin středního australského času. Zda došlo k chybě ve výpočtu, i když velmi nepravděpodobné, nebo zda došlo k náhlému nepředvídanému zrychlení asteroidu, se stalo bohužel skutečností, když se na obloze objevil asteroid již v 11 hodin a zářil jako oranžové slunce. Vzlet lodí nastal okamžitě a všechny lodí zamířily k nebi. Navzdory rychlosti, které byly tyto lodě schopné, neměli dost času uniknout do bezpečí, když asteroid zasáhl Zemi. Jakmile vstoupil do zemské atmosféry, rozpadl na tři velké kusy. Nejmenší, která měřila několik kilometrů v průměru, zasáhla oblast Rudého moře. Další, mnohem větší kus dopadl tam, kde je nyní Timor a největší ze tří kusů dopadl v oblasti Galapág.

Souběžné dopady byly hrozné. Slunce bylo vidět jen jako červená koule a posunulo se směrem k obzoru jako padající balón. Brzy se zastavilo a pak pomalu vylezlo, ale jen do poloviny původní polohy. Země náhle změnila sklon osy! Výbuchy udeřily po dopadu neuvěřitelnou silou, dva větší kousky asteroidu prorazily zemskou kůru. V Austrálii vybuchly sopky a také na Nové Guineji, v Japonsku a Jižní Americe - opravdu téměř všude na celém světě.

Přílivová vlna, vysoká jako hora, vyšší než 300 metrů, se přehnala přes čtyři pětiny Austrálie. Tasmánie byla oddělena od australského kontinentu a značná část Antarktidy se potopila ve vodách. Vytvořily se dva obrovské podvodní kaňony mezi Antarktidou a Austrálií. Obrovský kontinent se zvedl z vod ve středu jižního Tichého oceánu. Velký kus Barmy se potopil do Bengálského zálivu. Další oblasti Země se propadly a vzniklo Rudé moře."

„Měly kosmické lodi čas na to, aby unikly?"

"Ne tak docela, odborníci udělali jednu chybu. Na jejich obhajobu by se dalo říci, že opravdu nemohli tušit, co se stane. Předpovídali naklonění zemské osy, ale to, co nebyli schopni předvídat, bylo její kmitání. Kosmické lodi zachytily doslova gravitační vlivy, způsobené vstupem částí asteroidu do zemské atmosféry. Dále byly bombardovány miliony úlomků asteroidu, na konci jeho dráhy.

"Pouze sedmi plavidlům, z toho třem s černými pasažéry a čtyřem se žlutými, se podařilo šťastně uniknout hrůzám, vyskytujícím se na Zemi."

"Musel to být děsivý pohled, dívat se vlastníma očima na tyto změny na Zemi. Jak dlouho trvalo, než se vynořil kontinent v Tichém oceánu, o kterém jsi se zmínila?"

"Pouze několik hodin. Tento kontinent byl vyzvednut plyny z otřesů, vznikajících hluboko v nitru planety. Otřesy na zemském povrchu trvaly dále po několik měsíců. Ve třech místech dopadu asteroidů vznikly tisíce sopek. Jedovaté plyny zasáhly většinu australského kontinentu a způsobily během několika minut smrt milionů černochů. Naše záznamy ukazují téměř úplné zničení lidstva i zvířat v Austrálii. Když byl obnoven klid, zaznamenali jsme, že pouhých 180 lidí zde přežilo. Jedovaté plyny byly příčinou této strašné katastrofy. V Nové Guineji, kde bylo méně plynů, bylo i méně úmrtí."

"Chtěl jsem se na něco zeptat, Thao."

"Prosím."

"Říkala jsi, že to byli černoši z Austrálie, kteří migrovali na Novou Guineu a do Afriky. Jak to tedy je, že teď jsou domorodci po celém světě tak odlišní od černochů?"

"Výborná otázka, Micheli. Můj výklad by měl zahrnovat více detailů. Můžeš vidět, že v důsledku katastrofy, došlo k mohutným geologickým změnám, takže ložiska uranu byla rozptýlena po povrchu Země a emitovala silné záření. To se stalo sice jen v Austrálii, avšak ti, kdo unikli smrti, byli stejně zasaženi zářením, jako při atomovém výbuchu.

Byli geneticky ovlivněni, takže dnes jsou geny Afričanů odlišné od původních domorodců. Dále, prostředí se zde zcela změnilo a jejich strava drasticky také. Postupem času byli tito potomci Bakaratinianů transformováni do podoby dnešní domorodé rasy.

Vzhledem k tomu, že otřesy pokračovaly, trvaly horotvorné procesy. Trhliny v zemské kůře spolykaly celá města, pak se uzavřely a tak odstranily všechny stopy původní civilizace. K dovršení všeho, nastala potopa, jaká ještě nikdy na planetě nebyla. Ve skutečnosti, sopky vyplivly současně tolik popela do nebe, do tak neuvěřitelné výšky, že obloha potemněla. Výpary z oceánů, které v místech dopadů skutečně vařily na ploše tisíců čtverečních kilometrů, se spojily s oblaky popela. Husté mraky, takto vytvořené, způsobily přívalové deště, jaké byste si jen těžko uměli představit ... "

"A lodě obíhající ve vesmíru?"

"Po 12 týdnech byly nuceny se vrátit na Zemi. Rozhodly se sestoupit na oblast dnes známou jako Evropa, ale tehdy lidé neměli absolutně žádný přehled o zbytku planety. Ze sedmi lodí se jen jedné podařilo přistát. Ostatní dopadly na zem smeteny vichřicemi, které zuřily po celé planetě – vichřice o rychlosti 300-400 km za hodinu. Hlavní příčinou těchto větrů byly teplotní rozdíly způsobené náhlou vulkanickou činností.

Jediné lodi se podařilo přistát tam, kde je dnes Grónsko. Na palubě bylo jen 95 pasažérů žluté rasy, z nichž mnozí byli lékaři a další různí odborníci. Poté, co přistáli v extrémně nepříznivých podmínkách, utrpěla loď vážné škody, takže již bylo nemožné znovu vzlétnout. Byl to však bezpečný úkryt. Museli zde zůstat dosti dlouhou dobu, a tak se zorganizovali, jak nejlépe uměli.

Asi o měsíc později však byli všichni pohlčeni zemětřesením, včetně kosmické lodi a to byl konec této katastrofy, kdy všechny stopy civilizace na Zemi byly zničeny. Řetěz katastrof, které následovaly po srážce s asteroidem rozptýlil veškeré obyvatelstvo - na Nové Guineji, v Barmě, Číně i v Africe, ačkoli oblast Sahary utrpěla v menší míře než jinde. Nicméně, byla všechny města vybudovaná v oblasti Rudého moře pohlčena nově vzniklým mořem. Stručně řečeno, žádné město nezůstalo na Zemi bez pohromy a miliony lidí i zvířat byli vyhlazeni. To bylo také důvodem hladomoru. Netřeba dodávat, že nádherné kultury Austrálie a Číny byly už jen vzpomínkami, které se staly legendami. A tak se stalo, že lidé, co přežili, daleko od sebe, rozdělení propastmi a nově se formujícími moři, zažili poprvé i na planetě Zemi éru kanibalismu."

Zlatá planeta

Když Thao ukončila své vyprávění, věnoval jsem pozornost světům různých barev, která se rozzářila v blízkosti naší lodi. Thao dala jakýsi pokyn, a na jedné ze stěn místnosti se objevila řada písmen a čísel, které pozorně prohlížela. Pak světla zhasla a obraz zmizel.

"Thao," řekl jsem, "právě jsi vytvořila halucinaci nebo masovou iluzi? Nemůžu pochopit, jak můžete takto klamat tisíce lidí. Není to šarlatánství, podobně, jako když kouzelník na jevišti více či méně poblázní obecenstvo tuctem vykouzlených předmětů?"

Thao se znovu usmála. "Máš v jistém smyslu pravdu, neboť na vaší planetě je nyní velmi vzácné najít na jevišti skutečného iluzionistu. Musím ti připomenout, že jsme odborníky na všechny druhy psychických jevů a tohle je pro nás docela snadné a proto jsem ti ukázala jeden takový trik.

V té chvíli otrásl kosmickou lodí obrovský náraz. Thao vytřeštila oči, celá její tvář se zcela změnila a dala se v ní číst čirá hrůza. Slyšel jsem hrozný praskavý zvuk, jako kdyby se loď dělila do několika částí a také výkřiky kosmonautů, kteří byli vymrštěni do vesmíru. Thao popadla mou ruku a my jsme byli vyhozeni závratnou rychlostí do hvězdné prázdnoty. Uvědomil jsem si, že jsme cestovali obrovskou rychlostí a že jsme se chystali zkřížit dráhu komety - té, která prošla o několik hodin dříve.

Cítil jsem ruku Thao na paži, ale ani mě nenapadlo otočit hlavu směrem k ní - byl jsem doslova uchvácen kometou. Srazili jsme se zřejmě s jejím ocasem, to bylo jisté a najednou jsem cítil strašlivé teplo. Kůže na tváři byla napjata k prasknutí - to byl asi konec...

"Jsi v pořádku, Micheli?", zeptala se Thao jemně ze svého místa. Myslел jsem, že se zblázním. Seděl jsem naproti ní ve stejném sedadle, kde jsem poslouchal její výklad o prvních lidech na Zemi.

"Jsme mrtví, nebo blázní?" Zeptal jsem se.

"Ani jedno, Micheli. Na vaší planetě se říká, že jeden obrázek vydá za tisíc slov. Ptal ses mě, jak jsme mohli zmást davy lidí. Odpověděla jsem okamžitě, že pro tebe vytvořím iluzi. Uvědomuji si, že bych si mohla vybrat méně děsivý zážitek, ale děj je přitom velmi důležitý."

"Je to fantastické! Nikdy bych nevěřil, že by se to takhle a tak náhle mohlo stát. Bylo to velmi reálné, celá scéna. Nevím, co na to říct ... Jedině, že už nechci, abys mě znovu takhle vystrašila. Kromě toho, mohl jsem umřít strachy ... "

"Vůbec ne. Naše fyzická těla zůstala v našich sedadlech a jednoduše jsem oddělila naše fyzická a duševní těla.

"Jaká další těla?"

"Kromě fyzického máš i astrální tělo a informace do něho jsem poslala ze svého mozku jako telepatický vjem. V tomto případě jsem působila jako vysílač. Navázala jsem přímý vztah mezi mou myslí a tebou. Všechno, co jsem si představovala, jsem promítla do tvého astrálního těla přesně tak, jako by se to dělo ve skutečnosti. Jediný problém je, že jsi neměl čas se na to připravit, musela jsem být velmi opatrná."

"Co tím myslíš?"

"No, když vytvoříme iluzi předmětů, měli byste být na to připraveni, vidět to, co chcete vidět. Například, pokud chceme, aby lidé viděli kosmickou loď na obloze, je důležité, že ji uvidí aspoň jeden. Pokud by očekával, že uvidí slona, nikdy neuvidí loď. Proto je nutné správnými slovy a chytře řízenými podněty sjednotit dav kolem vás, v očekávání vidět kosmickou loď, bílého slona, nebo Panenku Marii, to je typickým příkladem tohoto jevu na Zemi."

"To by přeci muselo být snadnější s jedním člověkem, než s 10 000 lidmi."

"Vůbec ne! Naopak, s více lidmi vzniká řetězová reakce. Můžeme uvolnit astrální těla jednotlivců, a když dám pokyn, spojí se telepaticky mezi sebou. Je to trochu jako dominový

efekt, stačí shodit první kostku v řadě a spadnou všechny, až po poslední. Takže s tebou to byla velmi jednoduchá hra. Protože jsi opustil Zemi, jsi víceméně úzkostlivý, logicky nevíš, co se bude dít dál. Využila jsem v tomto typickém případě tvé vědomé či nevědomé obavy, které jsou vždy přítomny, když člověk cestuje létajícím strojem - strach z výbuchu nebo vyhození. Potom, jak jsi viděl kometu na obrazovce, tak proč ji také nepoužít? Spíše, než uvařit svou tvář, jak ses blížil ke kometě, mohla jsem tě třeba zmrazit v ocase komety."

"Ve všech případech, jsem mohl z toho zešít!"

"Ne, v tak krátké době ..."

"Ale to muselo trvat déle než pět minut...?"

"Ne víc, než deset sekund - stejně jako ve snu, jako bys měl noční můru, která se vyskytuje, jen tak mimochodem, z přibližně stejných příčin. Například, spíš a začneš snít ... nacházíš se v blízkosti nádherného bílého hřebce. Můžeš se přiblížit a chytit ho, ale pokaždé, když se budeš o to snažit, tak uteče. Po pěti nebo šesti pokusech, které samozřejmě provedeš, nakonec nasedneš a kůň se dá do cvalu. Jedete rychleji a rychleji, jsi šťastný a opojený z rychlosti, hřelec pádí tak rychle, že už se nedotýká země. Letí vzduchem a krajina plyne pod vámi - řeky, pláně a lesy. Je to opravdu úžasné. Pak se objeví hora na obzoru, rýsuje se vyšší a vyšší, jak se budete blížit. Musíš stoupat výš, ale s obtížemi. Kůň letí výš a výš, téměř přes nejvyšší vrchol, vtom jeho kopyta udeří do skály, ty se nakloníš a padáš z koně dolů přímo do propasti, která, jak se zdá, nemá konce ... a nakonec zjistíš, že jsi spadl z postele na zem."

"Není pochyb o tom, že tento sen by trval jen několik minut."

"Trval by jen čtyři sekundy. Sen začal, jako by se z určitého bodu spustilo video a pak ses na to díval. Vím, že je to těžké pochopit, ale v tomto konkrétním snu by všechno začalo ve chvíli, když jsi ztratil rovnováhu na posteli."

"Přiznám se, že tomu nerozumím."

"Nejsem vůbec překvapena, Micheli. Abys to úplně pochopil, to vyžaduje mnohem více studia v tomto oboru, a v současné době na Zemi není nikdo schopný, tě na toto téma poučit. Sny nejsou opravdu důležité, v této chvíli, ale aniž by sis to uvědomil, během několika hodin strávených s námi, jsi udělal velký pokrok v některých oblastech, a to je skutečnost. Nyní je čas, vysvětlit ti mé motivy, proč letíme až na Thiaooubu. Musím se ti svěřit, co je naším posláním. Tato mise je proto, abys informoval všechny, že během nějaké doby nás budete vidět, slyšet a budete žít s námi. Zprávu o tom všem napíšeš v jedné nebo více knihách, až se vrátíš na Zemi. Teď si uvědomuji, že jsme pozorovali chování lidí na vaší planetě už tisíce a tisíce let. Určité procento lidí se nachází ve velmi kritickém bodě historie, a máme pocit, že nadešel čas, abychom se pokusili jim pomoci. Pokud nás budeš poslouchat, můžeme zajistit, že se dáš na správnou cestu. To je důvod, proč jsi byl vybrán ... "

"Ale já nejsem spisovatel! Proč jste si nevybrali dobrého spisovatele - nějakého známého nebo dobrého novináře?"

Thao se usmála mé prudké reakci. "Jediní spisovatelé, kteří by to udělali tak, jak se to musí udělat, jsou už mrtvi - mám na mysli Platóna nebo Victora Huga, ale stejně by popisovali skutečnosti příliš archaickým stylem. Požadujeme co nejpřesnější popis, jaký je možný."

"Pak budete potřebovat novinového reportéra ..."

"Micheli, víš sám, že novináři na vaší planetě jsou tak nakloněni k senzacechtivosti, že často zkreslují pravdu. Často například vidíš zpravodajství, které se liší na různých televizních kanálech nebo v novinách. Komu věříš, když jeden udává počet obětí při zemětřesení 75, další 62 a jiný 95? Opravdu si myslíš, že bychom věřili novinářům?"

"Máš naprostou pravdu!" Zvolal jsem.

"Sledovali jsme tě a víme o tobě všechno, stejně víme o několika dalších lidech na Zemi, které jsme vybrali."

"Ale proč zrovna já? Nejsem jediný na Zemi, kdo je schopen objektivity."

"Proč ne? Postupem času se seznámíš s hlavním důvodem naší volby."

Nevěděl jsem, co na to říct. Navíc, mé námitky by byly směšné, protože jsem se už pustil do této záležitosti a nebylo cesty zpět. Nakonec jsem musel přiznat, že jsem si užíval tuto cestu víc a víc. Miliony lidí by dali vše, kdyby mohli být na mém místě.

"Thao, nebudu už říkat nic dalšího. Pokud je to vaše rozhodnutí, mohu se tomu jen poddat. Doufám, že se tohoto úkolu dobře ujmu. Uvažovali jste, že devadesát devět procent lidí nebude věřit ani slovo z toho, co řeknu? Pro většinu lidí to bude příliš neuvěřitelné."

"Micheli, myslíš, že téměř 2000 let lidé věří, že Kristus byl poslán Bohem? Určitě ne, protože by ho neukřižovali, kdyby tomu věřili. Nyní však existují miliony lidí, kteří věří tomu, co řekl ..."

"Kdo mu věří? Opravdu mu věří? A kdo to vlastně byl Kristus? Za prvé - kdo je Bůh? Může vůbec existovat?"

"Očekávala jsem tuto otázku, a je důležité, že jsi ji položil. Na prastaré kamenné desce, co byla podle obecného názoru Genesis, je psáno: 'Země byla pustá a prázdná'. A pak se Bůh rozhodl stvořit vše. Je velmi obtížné pro lidskou mysl pochopit takovou věc, i když je vysoce rozvinutá. Ve skutečnosti, je to v jistém smyslu nemožné. Naopak, tvůj duch to pochopí, když bude osvobozen od tvého fyzického těla. Ale já předbírám - vraťme se na úplný začátek."

"Na počátku nebylo nic kromě temnoty a ducha..."

"Duch byl a je nekonečně mocný, čili všemocný, je to mimo dosah chápání každé lidské mysli. Duch je tak mocný, že dokázal, působením své vůle, aby spustil jakýsi velký třesk, jakoby výbuch nepředstavitelné síly. Ve skutečnosti si ale Duch představil světy, představoval si, jak je vytvořit, od těch největších, až po ty nepatrné. Představoval si atomy. Když si je představoval, tak je stvořil ve své fantazii, vše se hýbalo a bude se dále pohybovat - vše co žije a bude žít, všechno, co je nehybné, nebo se tak zdá být, každou věc. Ale, existovalo to vše jen v jeho představách. Vše bylo stále ve tmě. Jakmile měl celkový přehled o všem, co chtěl vytvořit, byl schopen svou výjimečnou duchovní silou okamžitě vytvořit čtyři základní elementy vesmíru. Takto inicioval první a největší výbuch všech dob - to, co někteří lidé na Zemi nazývají 'Velký třesk'. Duch byl jeho středem a vytvářel ho. Tma byla pryč a vesmír se vytvářel dál podle vůle Ducha. Duch je tedy stále a vždy středem vesmíru, proto je Pánem a Stvořitelem všeho ..."

"Tak tedy," přerušil jsem ji, "je to příběh o Bohu, jak to učí v křesťanském náboženství – ale já jsem nikdy nevěřil v jejich nesmysly ..."

"Micheli, nemluvím o žádné náboženství, jaké existuje na Zemi, a už vůbec ne o křesťanském náboženství. Nepleť si náboženství s tvorbou a jednoduchostí všeho, co následovalo. Nepleť si logiku s nelogickým výkladem náboženství. Budeme mít později příležitost mluvit na toto téma a budeš jistě v některých věcech překvapen. V tuto chvíli jsem se snažila ti vysvětlit stvoření. Během miliard let (pro Stvořitele samozřejmě to nic neznamená, protože pro něj neplatí čas a je věčně 'přítomen', ale to je nad úroveň tvého chápání, počítat s miliardami let), byly všechny světy, slunce i atomy stvořeny tak, jak se vyučuje ve školách, planety se točí kolem jejich slunců, a někdy i se svými vlastními satelity – měsíci atd. Po určité době, v některých solárních systémech, některé planety vychladnou – vytvoří se země, skály ztuhnou, objeví se oceány a pevnina. A nakonec se tyto planety obydlí různými formami života. To vše bylo na začátku, pouze v představách Ducha. Můžeme to nazvat jeho první silou.

Pak se uplatnila jeho druhá síla. Stvořil primitivní živé tvory a mnoho základních rostlin, z nichž se později vyvinuly všechny druhy. Tuto druhou sílu budeme nazývat životní, tyto tvorové a rostliny byly vytvořeny z jednoduchých kosmických energií, které tvořily kosmické zárodky.

Na samém počátku si Duch představil, že zažívá pocity prostřednictvím zvláštních vjemů. Představoval si vše prostřednictvím třetí síly, kterou budeme nazývat emoční síla. Tak

byl stvořen člověk. Uvažoval jsi Micheli někdy o tom, jaká inteligence vytvořila lidskou bytost nebo zvířata? Krev, která obíhá díky srdci, které milionkrát bije nezávisle na tvé vůli, plíce, které okysličují krev pomocí systému sklípků, nervový systém, mozek, který dává příkazy kontrolované pěti smysly, mícha, která je velmi citlivá a která přenáší nervové impulsy, když stáhneš svou ruku z rozpálených kamnech, takže se nespálíš. Mozku to trvá jen jednu desetinu vteřiny, vydat rozkaz, aby ses nespálil...

Přemýšleli jste někdy, proč žádný z miliard jednotlivců na planetě jako je ta vaše, nemá stejné otisky prstů a proč to, co nazýváte DNA, je stejně jedinečné mezi jednotlivci jako otisk prstu? Vaši vědci a technici na Zemi i na jiných planetách se snažili a stále se snaží vytvořit lidské tělo. Už se jim to podařilo? Ve srovnání s roboty, které už máte, a to i s těmi velmi dokonalými, to stále jsou jen obyčejné stroje ve srovnání s lidským mechanismem.

Vraťme se k vlastnostem krve a její struktuře, kterou lze nejlépe označit jako určitou charakteristickou vibraci každého jednotlivce. To nemá nic společného s krevními skupinami. Různé náboženské sekty na Zemi věří zcela ve správnost zamítnutí krevní transfúze. Jejich důvody se vztahují k naukám posvátných knih jejich náboženských učení a vlastnímu výkladu těchto pojmů, přičemž neznají skutečný důvod, kterým je neslučitelnost některých vibrací.

Pokud se jedná o celkovou transfúzi, může to mít velký vliv na příjemce po dobu, která se mění v závislosti na objemu transfúze. Tento vliv, je samozřejmě někdy nebezpečný. Po čase, který nikdy nepřesahuje jeden měsíc, vibrace krve příjemce přebírá frekvenci dárce. Nemělo by se zapomínat, že tyto vibrace jsou mnohem významnější pro funkce nehmotných těl, než fyzického těla. Ale všimla jsem si, že jsem se odchýlila od svého cíle, Micheli. V každém případě, je čas se vrátit k ostatním. Nejsme daleko od příletu na Thiaooubu."

Neodvážil jsem se zeptat Thao na povahu čtvrté síly, protože už mířila k východu. Opustil jsem své místo a následoval ji zpět na velitelské stanoviště. Tam na obrazovce v detailním pohledu mluvil pomalu a téměř nepřetržitě nějaký člověk. Čísla a fakta - světelné body v různých pestrých barvách neustále přecházely přes obrazovku, občas střídané symboly.

Thao mě posadila na sedadlo, kde jsem dříve seděl a požádala mě, abych nezasahoval do svého bezpečnostního systému. Pak se vzdálila, radila se s Biastrou, která zřejmě bude dohlížet na astronauty. Každý byl zaměstnán u svého určeného stanoviště. Nakonec se vrátila a posadila se na sedadlo vedle mě.

"Co se děje?" Zeptal jsem se.

"Snížili jsme rychlost, jak se postupně blížíme k naší planetě. Jsme nyní 848 milionů kilometrů od cíle a dorazíme tam asi za dvacet pět minut."

"Můžeme ho teď vidět?"

"Trpělivost, Micheli. Dvacet pět minut není konec světa! Mrkla na mě, zřejmě v dobré náladě.

Detailní obraz na ovládacím panelu byl nahrazen širokoúhlým záběrem, byl to základní pohled do velící místnosti intergalaktické základny, jak jsme již viděli dříve. Nyní byl každý operátor koncentrován na svou konkrétní funkci u pultu. Mnoho povelů bylo dáváno ústně, spíše než ručně, počítače totiž reagovaly na hlasy operátorů. Obrázky doprovázené světelnými body různých barev, rychle probíhaly obrazovkami. Nikdo v kosmické lodi nezůstal nečinný.

Najednou, to bylo tam, přímo uprostřed panelu! Intergalaktické středisko bylo nahrazeno pohledem na Thiaooubu! Věděl jsem, že jsem měl dobrý odhad... Thao to ihned telepaticky odsouhlasila, takže jsem neměl o tom pochyby.

Jak jsme se blížili a Thiaoouba rostla na obrazovce, nemohl jsem odtrhnout oči od pohledu, který jsem spatřil, bylo to nepopsatelně krásné. Zpočátku, první slovo, které se mi objevilo na mysli, bylo "zářící", to se později změnilo na "zlatá" - ale vzhled této barvy byl mimo jakýkoli popis. Pokud bych si měl vymyslet příhodný popis, možná by to bylo zlatavě

blyštivá. Ve skutečnosti jsem měl dojem, jako bych se nořil do koupele ve zlaté vaně - skoro jako kdyby tam v atmosféře byl velmi jemný zlatý prach.

Opatrně jsme sestupovali k planetě a na obrazovce se už ukázaly kontury, či spíše obrysy kontinentu, který končil u oceánu, posypaném množstvím ostrůvků v různých barvách.

Čím více jsme se blížili, tím bylo vidět více detailů, ačkoli přiblížení teleobjektivem během přistávání nebylo použito z důvodu, který mi Thao později vysvětlila. Co mě nejvíce zaujalo, byla barva přede mnou, která mne přímo oslnila!

Všechny barvy byly v každé variaci odstínů živější než naše. Jasně zelená například téměř zářila. Tmavě zelená měla opačný efekt, měla stále stejný odstín. Je to velmi těžké popsat, protože barvy na této planetě nelze srovnávat s žádnou, jaké existují na Zemi. Červená by mohla být považována za červenou, ale nebyla to červená, jakou známe. Existuje slovo, které v jazyce Thao definuje druh barev na Zemi a na planetách podobných Zemi - naše barvy jsou Kalbilaoka, což jsem překládal jako "nudné" – zatímco jejich jsou naopak Theosolakoviniki, což bych přeložil jako „Božské“ a fyzikálně to jsou asi monochromatické barvy. Je to náhoda, že "Theos" v řečtině znamená "Bůh"? Jsou to "čisté" barvy jako od Boha, což znamená, že jejich barvy vyzařují zevnitř. Naše pouze odrážejí světlo.

Moje pozornost jsem brzy věnoval tomu, co na obrazovce vypadalo jako vajíčka - ano, vejce! Jako bych viděl zem posetou vejci, některé zpoloviny pokryté vegetací a další zcela holé. Některé se zdály větší než jiné a některé byly ležící na boku. Jiné opět ve vzpřímené poloze, špičatým koncem směrem k obloze.

Byl jsem tak překvapen tímto pohledem, že jsem se znovu obrátil ke Thao, abych ji požádal o vysvětlení těchto „vajec“, když se najednou na obrazovce se objevila kruhová kopule,

obklopená několika řadami vajec různých velikostí. Některé byly obrovské. Poznal jsem přistávací plochy, na kterých byla plavidla, jako to naše.

"Potvrzuji," řekla Thao ze svého místa, že vidíš kulovité hangáry, ve kterých bude také naše kosmická loď umístěna během několika málo okamžiků, neboť již dokončujeme přistání.

"A co jsou ta obří vejce?"

Thao se usmála. "Doko³, Micheli, ale právě teď ti musím vysvětlit něco důležitého. Naše planeta obsahuje pro tebe mnoho překvapení, ale jsou i dvě, která by mohla mít na tebe škodlivé účinky. A proto musíme zajistit, že budeš muset mít určitá základní bezpečnostní opatření. Thiaoouba nemá stejnou gravitaci, jako je na vaší planetě. Tvoje tělesná hmotnost by byla na Zemi 70 kg - tady to bude jen 47 kg. Když opustíš kosmickou loď, pokud bys nebyl opatrný, riskuješ ztrátu svého smyslu pro rovnováhu a své pohybové reflexy. Budeš mít tendenci k příliš velkým krokům a možná i spadneš a zraníš se ... "

"Ale tomu já nerozumím. Ve vaší kosmické lodi jsem se cítil dobře."

"Tam máme vnitřní gravitaci, téměř jako na Zemi."

"Tak to musí být velmi nepříjemné, protože musíš vážit vzhledem ke tvé velikosti asi o 60 kg více než je vaše normální váha."

"Je pravda, že v rámci vnitřní síly, jsou naše těla těžší, ale máme to vyváжено tím, že napolo levitujeme, takže to není nepříjemné a zároveň jsme měli zadostiučinění, že se budeš pohybovat mezi námi v pohodě."

Pocítili jsme jemný náraz, jak loď zřejmě dosedla. Tato výjimečná cesta skončila. Očekával jsem, že vstoupím na jinou planetu.

Zamířili jsme ke světlu, které zářilo na stěně malého "vejce". Navzdory našim maskám, jsem si byl dobře vědom krásy Thao. Projeli jsme pod světlem a prošli zdí do místnosti, kterou jsem okamžitě rozpoznal jako tu, kterou jsem sledoval na obrazovce v kosmické lodi. Přítomní již také byli se mnou obeznámeni. Uvědomil jsem si, že jsem v intergalaktickém centru.

Thao si sundala masku. "To je v pořádku Micheli, tady už nebudeme masky potřebovat."

Seznámila mě osobně s každým z dvanácti přítomných. Všichni něco řekli a položili mi ruku na rameno, jako gesto přivítání. Jejich tváře vyjadřovaly projevy upřímné radosti a dobroty a byl jsem hluboce dojat vřelostí jejich přijetí. Bylo to, jako bych byl jeden z nich.

Thao mi vysvětlila, že jejich nejčastější otázka zněla: Proč je tak smutný, není nemocný?

"Nejsem smutný!" Protestoval jsem.

"Já vím, ale oni nejsou zvyklí na výrazy obličejů lidí ze Země. Jak vidíš, naše tváře zde odrážejí výraz trvalého štěstí."

Byla to pravda. Vypadali, jako by snad každý dostali nějakou potěšující zprávu. Byl jsem si vědom, že na těchto lidech je něco divného a najednou mi to došlo: Všichni vypadali, že jsou stejného věku!

---

³ Doko – sférický objekt vytvořený silovým polem, tvořícím jakoby stěny objektu.

Učím se žít na jiné planetě.

Zdálo se mi, že Thao zde je velmi populární a viděl jsem, že odpovídá na řadu otázek, vždy se svým přirozeným, širokým úsměvem. Zanedlouho několik našich hostitelů muselo pokračovat ve svých povinnostech, brali jsme se to jako povel k odchodu. Vzal jsem si opět svoji masku, nechali jsme ty lidi pracovat a rozloučili se gesty přátelství a dobré vůle.

Vrátili jsme se k našemu vozidlu a okamžitě odletěli pryč, směrem k lesu, který jsme viděli v dálce. Letěli jsme ve výšce asi pět nebo šest metrů a rychlost bych odhadoval na 70 až 80 kilometrů za hodinu. Vzduch byl teplý a voňavý, znovu jsem cítil euforii, jakou jsem nikdy na Zemi nezažil. Přiletěli jsme na okraj lesa a pamatuji si, že jsem byl ohromený velikostí největších stromů. Vypadali, že stoupají asi 200 metrů do nebe.

"Nejvyšší měří vašich 240 metrů, Micheli." Thao mi dále vysvětlila, aniž bych ji musel o to žádat, "že mají mezi 20 až 30 metry v průměru u základny. Některé z nich jsou 8000 našich let staré. Náš rok se skládá z 333 dnů po 26 karses. Karse je období 55 lorše, lorše zahrnují 70 kasios a kasio je téměř ekvivalentní k jedné z vašich sekund. (karse = hodina, lorše = minuta, kasio = sekunda) Chtěl bys jít do obydlí nebo se napřed podívat na les?"

"Thao, pojďme navštívit nejprve les."

Vozidlo výrazně snižovalo rychlost, a tak jsme mohli klouzat mezi stromy nebo dokonce zastavit a pozorovat je lépe ve výškách, kde jsme se pohybovali - od země až po 10 metrů nad zemí. Thao byla schopná řídit náš létající disk s úžasnou přesností a profesionální zručností. Naše vozítko a způsob jeho řízení mi připomínalo létající koberec, na kterém mě vezla na kouzelnou projížďku po tomto nádherném lese. Thao se naklonil ke mně a sňala mou masku. V podrostu zářil nazlátlý koberec, což bylo docela příjemné.

"Je dobrý čas začít si zvykat na světlo a barvy, Micheli. Podívej se!"

Po směru jejího pohledu, jsem si všiml, velmi vysoko ve větvích, tří motýlů obrovské velikosti a živých barev.

Tyto lepidoptery, které musely mít aspoň jeden metr rozpětí křídel, se třepotaly vysoko v listoví, ale my jsme měli štěstí a možnost letět blíž a blíž k nim. Na křídlech měly modré, zelené a oranžové barvy. Zdá se mi to, jako by to bylo včera.

Třepotaly proti nám svými křídly, která byla podivně roztřepená a vytvářela krásný, dech beroucí efekt. Jeden z motýlů spočinul na listu

jen pár metrů od nás a já jsem byl schopen obdivovat jeho tělo, blyštící se stříbrem a zlatem a jeho zelená tykadla. Jeho sosák byl zlatý a špičky jeho křídel byly zelené s pruhy, kde se střídala jasně modrá s tmavě oranžovými kosočtverci. Spodní strany křídel byly tmavě modré, ale průsvitné, jako kdyby byly osvětleny shora reflektorem.

Po dobu pozorování zůstal obří hmyz na listu, zdálo se mi, že vydávají jemný pískavý zvuk a byl jsem tím docela překvapen. Rozhodně jsem nikdy neslyšel od motýlů na Zemi nějaký zvuk. Samozřejmě, že jsme nebyli na Zemi, ale na Thiaoubě a to byl pouze začátek dlouhé série překvapení. Na lesní půdě rostlo neuvěřitelné množství rostlin, každá jiného druhu.

Pokrývaly úplně zem, ale všiml jsem si mezi nimi jen velmi málo keřů. Dovedu si představit, že obří stromy jim zabránili v růstu.

Tyto rostliny se lišili velikostí od pozemských, zemi pokrývaly jako mech, velikosti velkého růžového keře. Jeden druh, s listy tlustými jako ruka, v různých tvarech, někdy ve tvaru srdce nebo kruhu, jinde s velmi dlouhými a tenkými listy, barevně inklinujícími mnohem více směrem k modré, než zelené. Květy všech tvarů a barev, a to i té nejčistší černé byly navzájem propletené. Z naší výšky několika metrů byl efekt naprosto dokonalý.

Vznesli jsme se až do úrovně nejvyšších větví a nasadil jsem si masku zpátky, podle příkladu Thao. Plošina se vznesla a plula pomalu těsně nad korunami těch obrovských stromů. Nad lesem bylo opět neuvěřitelně intenzivní světlo a měl jsem dojem, že projíždíme krajinou, jako z čistého křišťálu.

Nádherní ptáci seděli na vrcholcích nejvyšších stromů a sledovali zcela beze strachu, jak je mímáme. Jejich bohaté barvy byly opravdovým svátkem pro mé oči i přes oslabující účinek mé masky. Byly zde druhy jako papoušek s modrým, žlutým, růžovým a červeným peřím a mezi nimi si vykračoval jako po obláčku druh ptáků, co vypadali jako kolibříci. Tito kolibříci byli brilantně červené barvy, jakoby stříkané zlatem. Červené, růžové a oranžové ocasní peří ptáků, jejichž délku bych odhadl asi na 250 cm a rozpětí křídel na téměř dva metry.

Když se tyto skvosty dali se na útěk, spodní strana křídel byla velmi hebká, mlhavě růžová, jen s nádechem jasně modré - tak nečekané, zejména proto, že konce jejich křídel byly oranžovo-žluté barvy. Jejich hlavy nosily chocholy impozantní velikosti, z nichž každý byl jiné barvy: žlutá, zelená, oranžová, černá, modrá, červená, bílá, krémová ....

Cítil jsem se frustrovaný, když mé pokusy popsat barvy, které jsem viděl na Thiaooubě byly tak nepřesné, měl jsem pocit, že potřebujeme zcela nový slovník, protože můj jazyk zde selhává. Měl jsem neustále pocit, že barvy vycházejí zevnitř objektů, na které jsem se podíval a barev bylo víc, než jsem znal. Na Zemi známe snad 15 odstínů červené, tady jich muselo být přes sto ...

Nebyly to jen barvy, které vyvolaly mou pozornost. Zvuky, které jsem slyšel, když jsme začali létat nad lesem mě zajímaly a požadoval jsem od Thao vysvětlení. Bylo to skoro jako hudba na pozadí, velice lehká a jemná, podobná flétně, která neustále hraje stejný tón, ale někde v dálce. Jak jsme se přemísťovali, hudba se měnila, ale po chvíli se mi zdálo, že se vrátila k původní melodii.

"Je to hudba, co slyším?"

"To jsou jen vibrace vysílané tisíci druhy hmyzu, které v kombinaci s vibracemi barvy, které vyvolávají sluneční paprsky na některých rostlinách, jako je například Xinox, produkují velmi působivý hudební výsledek, který slyšíme. My sami to jen slyšíme, ale kdybychom se na ně naladili, neboť to zahrnuje nedílnou součástí našeho života a životního prostředí, bylo by to dokonce uklidňující."

"Přesně tak to vnímám."

"Kdyby tyto vibrace přestaly, měli bychom podle odborníků značné potíže s očima. Na první pohled se ti to možná bude zdát zvláštní, protože tyto vibrace působí zejména na uši a ne na oči. Nicméně odborníci jsou odborníci, a v každém případě, to nemůžeme ovlivnit, neboť šance na jejich umlčení je stejně nemožná, jako šance našeho slunce, zítra vzplanout.

Proto jsi dostal jakousi clonu pro ochranu před silným světlem, svoji masku."

Thao otočila naše vozítko a za pár okamžiků jsme opustili vrcholky lesa a letěli nad pláň, přes kterou tekla řeka, jako Green River. Sestoupili jsme nad hladinu do výšky asi tří metrů a sledovali její tok. Nyní jsme mohli sledovat podivné ryby, co připomínaly ptakopysky i další ryby, protože jsem viděl, že tam jsou. Voda byla čistá jako křišťál, a z této výšky jsme mohli rozlišit vše do nejmenších kamínků.

Vzhlédl jsem a viděl, že se blížíme k oceánu. Palmy, na okraji pláže se zlatým pískem připomínaly kokosové, mávaly v působivé výšce majestátnými vějířovitými listy. Modř oceánu příjemně kontrastovala s jasně červenou horninou pokrývající kopce, které byly blízko pláže.

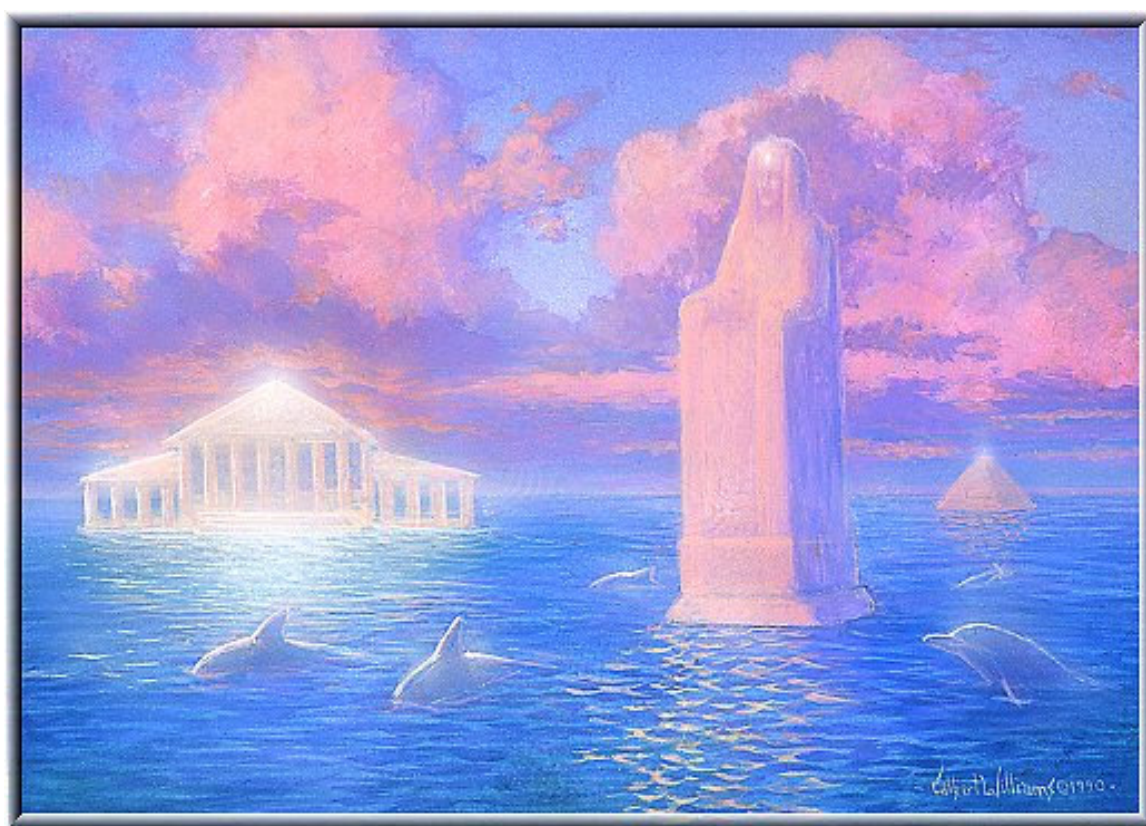
Asi tak 100 lidí se vyhřívalo na písku nebo plavalo v průhledných vodách oceánu, zcela nazí. Cítil jsem se trochu zmatený, a to nejen proto, že jsem objevoval stále nové a úžasné věci, ale také z důvodu trvalého pocitu lehkosti, vzhledem ke změně gravitace. Tento můj pocit byl připomínkou Země, jaké to podivné slovo, a jak bylo těžké si Zemi nyní představit!

Sluchové a zrakové vjemy enormně zatěžovaly nervový systém. Já jsem obvykle velmi nervózní člověk, ale nyní jsem se cítila naprosto uvolněně - jako kdybych se ponořil do teplé koupele, plaval jsem v bublinkách, zatímco hrála tichá hudba. Ne, byl jsem ještě uvolněnější, až mi z toho bylo do pláče.

Letěli jsme poměrně rychle, asi 12 metrů nad vlnami, v prostoru obrovské zátoky. Na obzoru, jsme mohli rozlišit několik teček - některé větší než ostatní a uvědomil jsem si, že to jsou ostrovy. Nepochybuji o tom, neboť jsem je viděl už před naším přistáním na Thiaooubě. Jak jsme se blížili k nejmenšímu ostrovu, podíval jsem se dolů a viděl, že jsme sledováni četnými rybami, které zábavně křížovaly stín našeho vozítka, promítaný na vodě.

"Jsou to žraloci?" Zeptal jsem se.

"Ne, to jsou Dajiks - bratři vašich delfínů. Vidíte? Rádi si hrají, jako vaši delfíni. "

"Podívej se!" Přerušil jsem Thao. "Podívej se!"

Thao se podívala směrem, kterým jsem ukazoval a začala se smát. Byl jsem překvapen, když jsem uviděl skupinu lidí, blížících se k nám zdánlivě bez pomoci nějakého vozítka. Letěli asi dva metry nad hladinou, ve svislé poloze, jako by pluli vzduchem a pohybovali se poměrně rychle k nám.

Brzy se naše cesty setkaly a vyměnili jsme si obvyklá gesta přátelství. Ve stejném okamžiku, mnou protékala vlna pohody, trvající několik sekund. Byl to stejný pocit, jaký vyvolala Latoli, a poznal jsem ho jako znamení pozdravu těchto létajících lidí.

"Jak to dělají? Je to levitace?"

"Ne, mají Tara⁴ na svém pasu a Litiolac⁵. Produkují určité vibrace, které neutralizují magnetické pole planety, což umožňuje neutralizaci gravitační síly. I hmotnost milionů tun je pak lehká jako peříčko. Pak jinými vibracemi podobnými ultrazvuku, mohou sami řídit let přesně tam, kam chtějí, jako to dělají teď. Na naší planetě všichni, kteří chtějí cestovat na krátkou vzdálenost, používají tuto metodu."

"Tak proč my cestujeme pomocí tohoto vozítka?" Zeptal jsem se, protože bych rád také experimentoval s takovým vybavením, které bylo mimochodem absolutně bezhlučné.

"Micheli, jsi netrpělivý. Cestujeme tímto způsobem, protože zatím nejsi schopný létání s Litiolac. Bez praxe by sis mohl ublížit. Možná později, pokud bude čas, tak tě to naučím, jak ho používat."

Ve skutečnosti jsme se rychle blížili k ostrovu a mohl jsem jasně vidět zlatou pláž, kde se několik lidí vyhřívalo na slunci. Téměř ihned jsme letěli pod palmovými listy, nad širokou cestou, lemovanou dvěma řadami květin a velmi voňavými keři. Také tato krajina byla plná zvuků a barevných motýlů, hmyzu a ptáků.

Vozítko pokračovalo pomalu v přízemním letu a po poslední zatáčce v cestě, jsme dorazili před jakési vajíčko, zasazené mezi malými stromy a kvetoucí révou. Zdálo se mi, že každá budova na této planetě má tvar vejce, nejčastěji ležících na boku, ale občas ve vzpřímené poloze, jak jsem již řekl, se špičatým koncem nahoru. Jejich skořepiny byly vesměs bílé barvy a neměly okna ani dveře.

---

⁴ Tara je přístroj, který se nosí jako opasek, pokud chcete létat.

⁵ Litiolac pracuje v součinnosti s Tara, je to ovladač, který držíte v ruce

Obrázek – srovnání velikosti člověka a Thao

Jedno konkrétní vejce leželo na boku, zřejmě zpola zahrabané v zemi. Bylo asi 30 metrů dlouhé a 20 metrů v průměru - velmi malé ve srovnání s tím, co jsem doposud viděl. Thao zastavila vozítko před jasným světlem na zdi vejce. Sestoupili jsme z plošiny a vstoupili jsme do objektu. Jak jsme to udělali, tak jsem pocítil mírný tlak, bez většího odporu, asi jako váhu přikrývky. Pamatoval jsem si stejný pocit, když jsem již dříve prošel skrz stěnu vesmírného centra.

Tyto budovy jsou mimořádné, nemají ani dveře ani okna, ale uvnitř to bylo ještě podivnější. Jak jsem se již dříve zmínil, celkový dojem byl výjimečný ještě venku. Všude byla překvapující krása barev - zeleň, větve stromů rostoucí proti modro-fialové obloze, motýli, květiny ... Vzpomínám si na ptáka, který přiletěl k odpočinku přímo doprostřed střechy, takže jsme mohli vidět spodek jeho nohou. Bylo to, jako by se zázračně zastavil ve vzduchu - efekt

byl zcela překvapující.

V kontrastu s vnějškem byla také podlaha, která se podobala koberci, na kterém byla uspořádána ve velkých boxech pohodlně vypadající sedadla. Všechna tato zařízení byla samozřejmě ve zvětšeném měřítku - vhodná pro tyto velké lidi.

"Thao," zeptal jsem se, "jak mohou být stěny zevnitř průhledné a zvenčí nemůžeme nic vidět? A jak můžeme projít skrz tyto stěny, jak jsme to udělali?"

"Za prvé, si sundej svoji masku, budu regulovat vnitřní světlo tak, že to bude pro tebe snesitelné."

Thao se přiblížil k objektu na podlaze a dotkla se ho. Když jsem sejmul svoji masku, zjistil jsem, že světlo je více oslňující, než s ní, ale kvalita barev zůstala.

"Vidíš, Micheli, toto obydlí existuje díky zvláštním vlastnostem magnetického pole. My jsme jen využili přírodní síly pro naše vlastní účely. Dovol mi to vysvětlit: Každý objekt - člověk, zvíře nebo minerál, má kolem sebe pole. Lidské tělo, je například obklopeno aurou a éterickými silami oválného tvaru. Víš to, vid'?"

Přikývl jsem.

"Pole se skládá z části z elektřiny a ve větší míře z vibrací, které my nazýváme Ariacostinaki. Tyto vibrace se trvale vyskytují pro tvoji ochranu, když jsi naživu a nelze je zaměňovat s vibracemi aury. V našich příbytcích jsme zkopírovali přírodu při vytváření pole elektro-éterických vibrací kolem jádra."

Thao mě přivedla k jakémusi vejci, velikost pštrosího, které se nacházelo uprostřed místnosti mezi dvěma sedadly.

"Micheli, prosím tě, zkus tlačit na toto místo!"

Podíval jsem se na Thao, překvapen její žádostí, vzhledem k velikosti obydlí a skutečnosti, že mě nikdy předtím o nic nežádala. Snažil jsem se vyhovět, a s jistými obtížemi se mi ho podařilo posunout asi o 50 cm.

"Velmi dobře," řekla. "Teď to vejce zkus zvednout."

Usmál jsem se. Ve srovnání s předchozím, by to měl být jednoduchý úkol. Mohu ho snad zvednout jednou rukou a bez jakéhokoliv úsilí, ale aby nedošlo k pádu, vzal jsem ho do obou rukou a ... padl na kolena! Nečekal jsem, že bude tak těžké, takže jsem ztratil rovnováhu. Vstal jsem a zkusil to znovu, tentokrát vší silou ...a nic se nestalo.

Thao se dotkla mého ramene. "Dívej se," řekla. Otočila se k vejci, se kterým jsem nemohl pohnout, položila jednu ruku pod něj a zvedla ho nad hlavu. Ještě jednou ho znovu zvedla a položila, očividně bez námahy. Potom vzala vejce do obou rukou a tlačila nebo tahala vší silou až se jí žíly na krku napjaly. Vejce se nepohnulo ani o desetinu milimetru.

"To je přivařeno k zemi," navrhl jsem.

"Ne, Micheli, toto je silové centrum a nemůže se pohybovat. Toto je jádro. Mluvila jsem o tom dříve. Vytvořili jsme kolem něj pole tak silné, že vítr a déšť ho nemohou proniknout. Pokud jde o slunečních paprsky, můžeme regulovat, do jaké intenzity proniknou. Ptáci, kteří přilétají k odpočinku, nejsou dost těžcí, aby pronikli tímto polem, a pokud náhodou usedne těžší pták, začne klesat. To vytváří pro ptáka takový děsivý pocit, že se bude okamžitě snažit odletět, aniž by přišel úhony."

"To je tak geniální!" řekl jsem, "ale jaký je význam světla u vchodu? Nemohli bychom projít zdí kdekoli bychom si vybrali?"

"To je pravda, to bychom mohli. Jenže z vnějšku není možné vidět interiér, a tak nemůžeš vědět, že tam nebude na druhé straně kus nábytku. Nejlepší místo ke vstupu je vždy označeno vnějším světlem. Pojď, ukážu ti celé obydlí."

Sledoval jsem ji a zjistil, že je tam nádherné vybavení. Byl tam i miniaturní bazén, který vypadal, že je ze zeleného porfýru, k němu odpovídající umyvadlo a kohoutek v podobě bílé labutě. Thao dala ruku pod zobák labutě a okamžitě začala proudit přes její ruce voda do umyvadla. Odtáhla ruku a tok ustal. Řekla, že bych to měl zkusit. Umyvadlo bylo asi 150 cm nad podlahou, takže jsem musel ruku zvednout poměrně vysoko, ale podařilo se mi, že voda tryskala ven.

"Jak chytré!" Ptal jsem se: "Máte na tomto ostrově pitnou vodu, nebo ji získáváte z nějakých vrtů?"

Na tváři Thao opět zářil její zábavný úsměv. Ten už docela dobře znám, objeví se pokaždé, když jsem řekl něco, co se jí zdálo kuriózní."

"Ne, Micheli, neobstaráváme si naši vodu tak, jako vy na Zemi. Tento nádherný kamenný pták je přístrojem, který nasává vzduch z vnějšku a jeho vlhkost přeměňuje na pitnou vodu podle potřeby."

"To je báječné!"

"Jenom využíváme přirozenou vlastnost vzduchu."

"A co když chcete teplou vodu?"

"Opět mikrovlnné vibrační síly. Pro teplou vodou, dáš nohu sem, a pro vřelou vodu tam. Čidla umístěná na boku, řídí funkci zařízení ... ale to jsou jen detaily a technika, která nemá velký význam."

„Tady," řekla Thao podle směru mého pohledu, "je prostor pro relaxaci. Můžeš se tam natáhnout.“ Ukázala na silnou fólii, která ležela na podlaze, trochu dále směrem ke středu vejce.

Lehl jsem si a měl jsem okamžitě pocit, jako bych se vznášel nad úrovní terénu. I když pokračovala Thao v mluvení, nemohl jsem už slyšet její hlas. Zmizela mi za mlhavou oponou, takže jsem měl dojem, že jsem zahalen v husté mlze jako ve vatě. Zároveň zněly hudební tóny a celkový účinek toho byl úžasně relaxační.

Vstal jsem opět po několika sekundách, hlas Thao byl znovu slyšet a sílil, jak se mlha zvedala a pak úplně zmizela.

"Co si o tom myslíš, Micheli?"

"Je to opravdu dokonalé pohodlí!" Odpověděl jsem nadšeně. "Ale je tu jedna věc, kterou jsem ještě neviděl, a to je kuchyně - a víš, jak je kuchyně u francouzů důležitá!"

"Tudy," řekla a znovu se usmála a šla několik kroků jiným směrem. "Vidíš ty průhledné zásuvky? Uvnitř máš různé suroviny. Zleva doprava: ryby, korýši, vejce, sýry, mléčné výrobky, zelenina a ovoce, a zde v poslední, máme to, co nazýváme ,mana', což je náš chléb."

"Děláš si snad ze mě legraci? Všechno, co vidím v těch šuplících je cosi červené, zelené, modré, hnědé a směsi těchto barev ... "

"To, co vidíš, jsou koncentráty z různých potravin - ryby, zelenina, atd., v nejlepší kvalitě, připravené vynikajícími kuchaři používajícími různé speciální metody. Když ochutnáš, zjistíš, že všechno tohle jídlo je chutné a velmi výživné."

Thao poté pronesla několik slov v jejím vlastním jazyce a v několika okamžicích jsem měl před sebou na podnose vybrané položky potravin, uspořádané způsobem, který lahodil oku. Když jsem je ochutnal, byl jsem příjemně překvapen. Bylo to opravdu vynikající, i když velmi odlišné od všeho, co jsem kdy v mém životě předtím jedl. Manu jsem ochutnal už v kosmické lodi. Zkusil jsem něco z toho znovu a zjistil, že mana je dobrý doplněk k předloženým jídlům.

"Řekni mi, je i na Zemi tento chléb známý jako ,mana'? Existuje vůbec na Zemi?"

"Jedná se o výrobek, který s sebou vozíme vždy na našich intergalaktických kosmických lodích. Je to velmi praktické, lze ho snadno komprimovat a je velmi výživný. Ve skutečnosti to je kompletní pokrm. Je vyroben ze pšenice a ovsa a vydrží čerstvý několik měsíců."

Právě v té chvíli se naše pozornost soustředila na jakési lidi, kteří letěli těsně při zemi pod větvemi stromů. Přistáli u vchodu do Doko, rozepluli své opasky a umístili je na blok mramoru - není pochyb o tom, že tam byl pro tento účel. Jeden po druhém vešli a poznal jsem s radostí Biastru a Latoli, se zbytkem posádky kosmické lodi.

Své kosmické uniformy již zaměnili za dlouhé hábity třpytivých barev v arabském stylu. (Později jsem se pochopil, proč byla barva každého roucha tak vhodná pro osoby, které ho nosily.) V této chvíli bylo těžké uvěřit, že to byli stejní lidé, které jsem znal a mluvil s nimi na kosmické lodi, protože se úplně změnili.

Latoli se přiblížila ke mně, se zářivým úsměvem na tváři. Položila mi ruku na rameno a řekla, telepaticky, "Vypadáš poněkud ohromen, můj drahý. Naše příbytky nejsou podle tvých představ?"

Odpověděl jsem, že je obdivuji a jsem jimi potěšen. Otočil jsem se k ostatním, když jsem domluvil, ale jejich další připomínky mne nepostihly, neboť všichni najednou začali rychle mluvit. Posadili se na svá místa jako doma, ale já jsem se dobře necítil. Připadal jsem si zvláště, jako káčátko mezi slepicemi, protože moje velikost neodpovídala ničemu, vše bylo totiž vytvořeno pro jejich velikost.

Thao šla do "kuchyně" a naplnila podnos jídlem. Pak jako na povel se všechny ruce zvedly směrem k podnosu, který plul pomalu vzduchem. Pohyboval se po místnosti a zastavil se před každým hostem, aniž by se ho museli dotknout. Nakonec se zastavil přede mnou a já s velkou opatrností, že jinak spadne (což by obrovsky všechny pobavilo) jsem si vzal sklenici medoviny. Podnos ze své vlastní vůle odletěl, a vrátil se na původní místo, když všichni měli ruce dole.

"Jak je to možné, že to udělal?" zeptal jsem se Thao. Moje otázka byla chápána všemi telepaticky a tak nastal opět všeobecný výbuch smíchu.

"Tím, co jsme nazvali levitací, Micheli, můžeme snadno zvednout cokoli i sami sebe do vzduchu, ale nemá to žádný jiný účel, než naše vlastní pobavení. Thao, která seděla se zkříženými nohama, se začala vznášet ze svého místa a létala po místnosti, až se nakonec zastavila ve vzduchu. Zíral jsem překvapeně na ni, ale brzy jsem zjistil, že jsem byl jediný, kterého to fascinovalo. Vskutku, musel jsem vypadat jako idiot, protože všechny oči byly

upřeny na mě. Je zřejmé, že chování Thao bylo naprosto normální a moji přátelé byli více zaujatí překvapeným výrazem na mé tváři. Thao sestoupila pomalu na své místo.

"To ukazuje jednu z mnoha ztracených znalostí na Zemi, Micheli, mimo několika málo jedinců, kteří jsou stále schopni to udělat. Bývaly doby, kdy to bylo všemi praktikováno, současně s mnoha dalšími dovednostmi."

Příjemně jsme strávili odpoledne, poznal jsem nové přátele a bezstarostným způsobem telepaticky komunikoval, dokud nebylo slunce nízko nad obzorem.

Pak mi Thao vysvětlila, "Micheli, toto Doko, jak říkáme našim příbytkům na této planetě, bude tvůj domov během tvého krátkého pobytu na Thiaooubě. Teď již bude noc, takže budeš spát. Chceš-li se vykoupat, víš, jak to zařídit a můžeš spát na relaxačním lůžku. Ale zkus být připraven ke spánku během další půlhodiny, protože v tomto obydlí neexistuje osvětlení. My jsme schopni v noci vidět stejně jako ve dne, osvětlení tedy nepotřebujeme."

"Je ta budova zabezpečena? Jsem tu v bezpečí?" Zeptal jsem se s obavami.

Thao se znovu usmála. "Na této planetě, můžeš spát na zemi ve středu města a měl bys být bezpečnější, než v domě s ozbrojenými strážemi, psy a alarmy u vás na Zemi.

"Tady jsou jen velmi vyspělé bytosti a jistě nikdo, připomínající zločince, jaké máte na Zemi. Z našeho pohledu bych zločince přirovnala k nejhorším divokým šelmám. V tomto případě tedy dobrou noc."

Thao se obrátila a prošla zdí obydlí, aby se vrátila ke svým přátelům. Musely přinést pro ni Litiolac, protože odletěla se skupinou.

Připravil jsem se strávit moji první noc na Thiaooubě.

Sedm Mistrů a aura

Nejprve připomínám svůj sen, který jsem měl první noc na Thiaooubě:

Obrovský plamen hořel modře, oranžově, žlutě a červené plameny hořely kolem něj. Obrovský černý had vyklouzl přímo z plamenů a mířil ke mě. Z ničeho nic se objevil obr, přiběhl a snažil se chytit hada. Sedm dalších obrů se ho společně snažilo zastavit, dřív než ke mně doběhl. Ale ten jen spolkl oheň a plival ho zpátky jako drak na ty obry. Ti se změnili na obrovské sochy, stejné, jako byly na Velikonočním ostrově.

Jedna ze soch, připomínající Thao, mě chytila za rameno a řekla: "Micheli, Micheli ... probud' se!". Thao se mnou jemně třásla a vítala mě úsměvem.

"Můj bože!" řekl jsem a otevřel oči, "Zdálo se mi, že jsi socha na Velikonočním ostrově a že jsi mě chytila za rameno ..."

"Jsem jako socha z Velikonočního ostrova a chytila jsem tě za rameno."

"No, copak teď nesním?"

"Ne, ale tvůj sen byl opravdu dosti podivný, neboť na Velikonočním ostrově, jsou sochy, která byly vytesány velmi dávno, aby mě zvěčnily a které dostaly mé jméno."

"Co mi to teď říkáš?"

"Prostou pravdou, Micheli, ale vše ti budu vysvětlovat, až přijde tvůj pravý čas. Zatím si vezmi oblečení, které jsem pro tebe přinesla."

Thao mi podala pestrobarevné šaty, které se mi zalíbily a po teplé a voňavé lázni, jsem se do nich oblékl. Ohromil mě naprosto nečekaný pocit euforie. Zmínil jsem o tom Thao, která čekala se sklenicí mléka a kouskem many.

"Barva oděvu byla vybrána podle tvé aury, to je důvod, proč se cítíš tak dobře. Pokud by lidé na Zemi byli schopni vidět auru, i oni by si mohli vybírat barvy, které jsou nejvhodnější a tak posílit pocit pohody. Spíše by měli používat barvy, než aspirin."

"Co tím přesně myslíš?"

"Dám ti příklad. Vzpomínáš si, žeš třeba občas řekl o někom: "Ach, ty šaty vám vůbec nesluší. On nebo ona, nemají zřejmě vkus... "

"Ano, docela často, skutečně."

"No, v takových případech, tito lidé prostě zvolili své oblečení méně vhodně než ostatní, nebo v méně vhodné kombinaci. Jak říkáte 'jsou střelení' v očích druhých, ale ne v jejich vlastních. Tito lidé se pak ani sami dobře necítí, aniž by si uvědomili proč. Měl bys jim navrhnout, že to je proto, že mají na sobě zvláště nevhodné barvy. Dalo by se jim vysvětlit, že vibrace barev oděvu jsou v protikladu s těmi v auře, ale oni by ti stejně nevěřili. Na naší planetě, lidé věří jen tomu, co mohou vidět nebo se toho dotýkat, ale i přesto je aura vidět ... "

"Aura je vlastně barevná?"

"Samozřejmě. Aura vibruje neustále všemi barvami, které se mění. V horní části hlavy je opravdová kytice barev, kde jsou zastoupeny téměř všechny barvy, které znáš. Kolem hlavy je dokonce i zlatá svatozář, ale je to patrné jen u skutečně velmi duchovních lidí a těch, kteří se obětovali, aby pomohli někomu jinému.

(Stejně se malují svatozáře u svatých, v podobě mlhavého obláčku)

I planety mají svoji auru - jako všechny živé bytosti

"Ano, slyšel jsem zmínku o tom, ale nejraději to slyším od tebe."

RUNE Ø 08/2002

"Barvy jsou v auře vždy - některé výraznější, jiné matnější. Ty mají například lidé ve špatném zdravotním stavu nebo ti se špatnými úmysly ... "

"Moc rád bych viděl auru. Vím, že existují lidé, kteří ji můžou vidět ... "

"Mnoho lidí na Zemi ji mohlo vidět a číst v ní už dávno, ale teď je jich málo. Uklidni se, Micheli. Uvidíš ji a ne jen jednu, ale hned několik. Včetně své vlastní. Teď tě chci ale požádat, abys šel se mnou, protože ti toho musím tolik ukázat a máme málo času."

Sledoval jsem Thao, která si dala svou masku na tváři a vedla mě k létající plošině, kterou jsme použili den předtím. Zaujali jsme naše místa a Thao okamžitě začala řídit let tak, aby se vyhnula větvím stromů. Během několika okamžiků jsme se objevili na pláži.

Slunce právě stoupalo nad horizont a zářilo na oceán a okolní ostrovy. Na hladině vytvářelo magické odlesky. Jak jsme pokračovali podél pláže, viděl jsem přes listí další obydlí, mezi kvetoucími keři. Obyvatelé těchto obydlí se koupali v průzračné vody nebo se procházeli spolu na písku.

Pro porovnání velikost obyvatel Thiaaouby a lidí

Očividně byli překvapeni, že vidí naši létající plošinu, sledovali nás, když jsme je míjeli. Napadlo mě, že toto asi není obvyklý dopravní prostředek na ostrově.

Měl bych zmínit také o tom, že plavající rekreatanti na Thiaooubě byli vždy zcela nazí a neoblékali se, ani když šli na procházku na nějakou bezvýznamnou vzdálenost. Na této planetě není pokrytectví, exhibicionismus ani falešný stud. (Bude později vysvětleno.)

Jak jsme se přiblížili na konec ostrova, Thao zrychlila let a vyrazili jsme k velkému ostrovu, který byl vidět na obzoru. Nemohl jsem si pomoci, ale obdivovat jsem zručnost, s níž Thao pilotovala létající stroj, zvláště když jsme dorazili k pobřeží ostrova.

Jak jsme byli nad ostrovem, viděl jsem obrovské Dokos, se špičkami obvykle směrem k obloze. Spočítal jsem skupinu devíti Doko, ale ostrov byl obsypaný i dalšími menšími, hůře viditelnými mezi vegetací. Thao se vznesla výše a my jsme brzy letěli nad tím, co Thao nazvala budovou Ministerstva spravedlnosti ve městě „Devíti Dokos“.

Thao se dovedně snesla dolů mezi budovy, do krásného parku, který se nacházel v jejich středu. Navzdory své masce, jsem si byl vědom, že zlatá mlha, která halila Thiaooubu, zde byla kolem těchto dokos mnohem hustší, než jinde.

Thao potvrdila, že jsem se v mém dojmu nemýlil, ale tenkrát nebyla schopna tento jev vysvětlit, protože na nás už čekali.

Vedla mě podloubím zeleně podél cesty, která vedla blízko malých rybníčků. Zde dováděli nádherní vodní ptáci a bublaly malé vodopády. Musel jsem skoro běžet, abych udržel krok s Thao, ale nechtěl jsem jí říkat, aby zpomalila. Byla zaujata očekáváním, což pro ni nebylo typické. Na jednom místě, málem nastala katastrofa, když jsem se snažil skočit, abych dohnal Thao. Vzhledem k rozdílu v gravitaci jsem neodhadl svůj skok a musel se chytit stromu, který rostl přímo u břehu, abych zabránil pádu.

Nakonec jsme dorazili k centrálnímu Doko a zastavil se pod vstupním světlem. Thao se soustředovala po několik sekund, pak mě vzala za rameno a prošli jsme skrz stěnu. Okamžitě sňala moji masku a poradila mi, abych nechal víčka napůl zavřená, což jsem udělal. Světlo bylo filtrované pouze přes má víčka a po nějaké době, jsem byl schopen normálně otevřít oči.

Musím říct, že zlatý jas zde, byl mnohem větší, než v mém vlastním domě, a zpočátku to bylo značně nepříjemné. Byl jsem velmi zvědavý, zejména proto, že Thao, která byla většinou velmi uvolněná a bez protokolu jednala s každým, tak se mi nyní zdálo, že se její chování náhle změnilo. Proč?

Tato budova musela být aspoň 100 metrů v průměru. Vydali jsme se přímo, i když pomaleji, do středu, kde bylo sedm sedadel uspořádaných do půlkruhu a na všech seděli majestátné postavy. Seděli bez hnutí, jako zkamenělí a zpočátku jsem si myslel, že to jsou sochy.

Připomínali mi Thao, i když jejich vlasy byly delší a jejich výrazy obličeje vážnější, takže byli asi starší. Jejich oči jako by zářily zevnitř, což bylo poněkud znepokojující. Co mě ze všeho nejvíc překvapilo, byl zlatý opar, který zde byl intenzivnější než venku a který se soustřeďoval v záři kolem jejich hlav.

Od svých patnácti let si nevzpomínám, že by jiná osoba u mne vzbudila takový úžas. Bez ohledu na to, jak velká osobnost, bez ohledu na to, jak důležití byli, jsem nepocítil takovou úctu, ani jsem neměl obavy, vyjádřit komukoli svůj názor. Pro mě je představitelem národa stále jen člověk a baví mě, když ho lidé je považují za VIP. Zmiňuji se o tom proto, aby bylo jasné, že mne představitelé neohromují. V této budově se ale vše změnilo.

Jeden z nich zvedl ruku a dal pokyn Thao a mě. Posadili jsme se čelem k nim a byl jsem skutečně ohromen, i když je to slabé slovo. Ani jsem si nedokázal představit, že takové zářivé bytosti mohou existovat. Bylo to, jako kdyby z nich vyzařovaly paprsky ohně.

Seděli na sedačkách pokrytých tkaninou s rovnými opěradly. Každé místo bylo jiné barvy - některá se lišila jen nepatrně, ale další byla diametrálně odlišná od svých sousedů. Oblečení osob se také lišilo barvou, dokonale vyhovující každému nositeli. Všichni seděli v poloze, které říkáme na Zemi, "lotosová pozice", jak seděl Buddha, s rukama spočívajícíma na kolenou.

Jak již bylo zmíněno, tak tvořili půlkruh, a protože jich bylo sedm, usoudil jsem, že ústřední postava musí být ten uprostřed, se třemi pomocníky po obou stranách. Samozřejmě, že v té chvíli, jsem nebyl schopen přijmout na vědomí tyto informace. To mě napadlo později.

Byla to právě tato ústřední postava, která mě oslovila melodickým, ale zároveň autoritativním hlasem. Byl jsem tím ohromený zejména proto, že mluvil v dokonalé francouzštině.

"Rádi Vás vítáme mezi námi, Micheli. Kéž ti Duch pomůže pochopit." Ostatní opakovali: "Kéž Tě Duch osvítí!"

Prostřední se pomalu vznesl nad své sedadlo, stále v lotosové pozici, a vznášel se směrem ke mně. To mě však úplně nepřekvapilo, protože mi Thao již předtím ukázala tuto techniku levitace. Chtěl jsem vstát před touto nepochybně velkou a vysoce duchovně vyspělou osobností, protože jsem v sobě cítil tuto povinnost. Ve snaze se pohnout, jsem zjistil, že nemohu - jako kdybych byl na svém místě přilepený.

Zastavil se těsně přede mnou, položil mi obě ruce na hlavu, palce spojil na čele nad nosem, naproti šišince a prsty spojil na vrcholu mé hlavě. Thao mi všechno později podrobně popsala, protože v té době jsem byl ohromen silnými pocity, že jsem podrobnosti vůbec nezaregistroval. V době, kdy mi vložil ruce na hlavu, se mi zdálo, že moje tělo neexistuje. Vzniklo ve mně jemné teplo a vůně, vycházející ve vlnách, které se mísilo s jemnou, sotva slyšitelnou hudbou.

Najednou jsem mohl vidět úžasné barvy obklopující postavy naproti mně, jejichž "vůdce" se pomalu vracel na své místo. Viděl jsem kolem sebe velké množství zářivých barev, i takové, které jsem nebyl schopen předtím vnímat. Hlavní barva byla světle růžová, která halila jakoby oblakem těch sedm postav, a jejich pohyb způsobil, že ten úžasný růžový oblak nás také obklíčil!

Když jsem dostatečně zotavil své smysly, obrátil jsem se směrem ke Thao, která také byla obklopena nádhernými barvami, i když méně jasnými, než kolem těch sedmi postav. Můžete si všimnout, že když mluvím o těchto velkých osobnostech, instinktivně jsem použil "on", nikoli "ona". Při vysvětlení toho mohu jen konstatovat, že osobnosti těchto zvláštních bytostí byly tak silné a jejich vliv tak impozantní, že jsem v nich našel více mužského, než ženského - myslím to bez urážky žen, moje reakce byla zcela instinktivní. Je to jako by Metuzalém byl ženou... Nicméně, ať to byli ženy nebo muži, tak mne proměnili. Věděl jsem, že barvy, které je obklopují jsou jejich aury. Byl jsem schopen vidět jejich aury a tušil jsem, kdo jsou.

"Vůdce" se vrátil na své místo a všechny oči byly upřené na mě, jako by chtěli vidět ve mně, co opravdu jsem. Po celou dobu, která se zdála nekonečná, vládlo ticho. Díval jsem se na různé barvy jejich aury, které vibrovaly a tančily kolem nich, a vzpomněl jsem si, že Thao již kdysi mluvila o kytici barev. Zlaté svatozáře, jasně viditelné, byly téměř šafránové barvy. Napadlo mě, že určitě mohou vidět moji auru. Najednou jsem se cítil před nimi jako docela nahý. Otázka, která mě pronásledovala byla: Proč si mě sem přivedli?

Náhle, "vůdce" prolomil ticho. "Jak ti Thao již vysvětlila, Micheli, byl jsi vybrán, abys navštívil naši planetu a abys o tom rozšířil jasné zprávy u vás a vysvětlil po návratu na Zemi několik důležitých otázek. Nadešel čas, kdy se některé události musí objasnit. Po několika tisících letech temnoty a divoštví na planetě Zemi, se objevila tzv. 'civilizace' a rozvinula se technologie. Vývoj se během posledních 150 let urychlil.

Je to již 14 500 let od doby, kdy na Zemi existovala srovnatelná úroveň technologického pokroku, jako je nyní. Avšak technologie, která není nic ve srovnání s pravým poznáním, je

již dostatečně pokročilá, aby mohla být ve velmi blízké budoucnosti škodlivá pro lidskou rasu na Zemi.

Škodlivá, protože je to jen hmotná technologie a ne duchovní poznání. Technologie by měla pomáhat v duchovním vývoji, a neomezovat se stále více a více na materiální zabezpečení, jak se to nyní děje na vaší planetě. V ještě větší míře jsou vaši lidé posedlí jediným cílem - blahobytem. Jejich životy jsou zaměřeny na vše, co s sebou nese snahu o bohatství - závist, žárlivost, nenávisť těch bohatších a pohrdání chudšími. Jinými slovy - vaše technologie, která není nic ve srovnání s tím, co existovalo na Zemi před více jak 14 500 lety, táhne vaši civilizaci dolů a tlačí ji blíž a blíž k morální a duchovní katastrofě."

Všiml jsem si, že pokaždé, když tato velká osobnost mluvila o materialismu, jeho aura i aury jeho pomocníků, planou špinavými odstíny červené, jako by na okamžik byli uprostřed hořících keřů.

"My, lid Thiaoouby, jsme připraveni pomoci, vést a někdy i trestat obyvatele planet v rámci našeho dohledu."

Naštěstí, mě Thao informovala o historii Země, během naší cesty na Thiaooubu. Jinak bych se studem propadl, když jsem slyšel takovou řeč.

"Myslím," pokračoval, "že už víš, co znamená ,škodlivá pro lidskou rasu'. Mnoho lidí na Zemi věří, že atomové zbraně jsou hlavní nebezpečí, ale není tomu tak. Největší nebezpečí se nazývá ,materialismus'. Lidé na vaší planetě stále hledají peníze - pro některé je to prostředek k dosažení moci, pro jiné je to prostředek k získání drog, které jsou dalším prokletím, ale pro většinu, je to jen způsob, jak mít více, než mají jejich sousedé.

"Pokud podnikatel vlastní velký obchod, chce pak ještě druhý, pak třetí. Pokud má vládce malé impérium, chce větší. Pokud obyčejný člověk vlastní dům, ve kterém by mohl žít šťastně se svou rodinou, chce větší, nebo mít druhý, pak třetí ... Proč je to hloupost? Jakmile člověk zemře, tak musí opustit vše, co nashromáždil. Možná, že jeho děti promrhají svoje dědictví a jeho vnoučata budou žít opět v chudobě. Celý jeho život byl zahlcen čistě materiálními zájmy, s nedostatkem času, možného pro záležitosti ducha. Jiní utratili peníze za drogy, ve snaze obstarat si umělý ráj, a tito lidé to zaplatí ještě více, než ti ostatní. Vidím, pokračoval, že to

říkám příliš rychle a nestačíš to chápat. Měli bys být schopni mě sledovat, protože Thao již zahájila v těchto věcech tvé vzdělávání během vaší cesty."

Styděl jsem se, skoro jako kdyby mě pokáral učitel ve škole, jediný rozdíl byl, že tady jsem nebyl schopen podvádět a říct, že jsem to pochopil, i když to nebyla pravda. Mohl ve mě číst jako v otevřené knize.

Usmál se na mě a jeho aura, planoucí jako oheň, se vrátila do své původní barvy.

"A teď, jednou pro vždy, tě naučíme to, co nazýváte klíčem k tajemství.

Jak jsi slyšel, na začátku zde byl pouze Duch a stvořil svojí ohromnou mocí vše hmotné, co existuje. Vytvořil planety, slunce, rostliny, zvířata, s jediným cílem - aby uspokojil svou duchovní potřebu. To je docela logické, protože On byl pouze duchem. Už vidím, že tě zajímá, proč je třeba vytvořit materiální věci, aby bylo dosaženo duchovního naplnění. Nabízím toto vysvětlení: Tvůrce hledal duchovní zážitky prostřednictvím hmotného světa. Vidím, že máš stále potíže, ale děláš pokroky.

Aby měl tyto zkušenosti, chtěl ztělesnit malou část svého Ducha do fyzické podoby. K tomu použil čtvrtou sílu, o které již Thao mluvila a která se týká pouze spirituality. V této oblasti, také platí vesmírný zákon.

Ty možná víš, že základní model vesmíru určuje, že obvykle devět planet obíhá kolem jejich slunce. Je také pravda, že toto slunce se točí kolem většího slunce, který je jádrem devíti takových soustav s jejich devíti planetami. Tak to pokračuje, přímo do středu vesmíru, odkud vesmír vznikl jako „velký třesk“. Netřeba dodávat, že v důsledku nehod je někdy některá planeta ve sluneční soustavě zničena, ale později bude solární systém obnoven a bude mít opět devět oběžnic.“

"Čtvrtá síla má velmi důležitou roli, přinášet užitek ze všeho, co si Duch představoval. Proto je část Ducha obsažena v každém lidském těle. Je to to, co vy nazýváte astrálním tělem, které tvoří devět desetin z podstaty člověka a skládá se z 90% toho, co nazýváte, Vyšší Já, někdy též „Nadjá“.

Vyšší Já člověka je, jinými slovy, subjekt, který je základem lidského těla a je to astrální bytost.

Všechna fyzická těla jsou obydlena Vyšším Já, a přesto každá tato část, zůstává integrální součástí centrálního ducha.“

"Dále, Vyšší Já je devítinou nadřazeného Vyššího Já, které je podle pořadí opět devítinou kvalitnějšího Vyššího Já. Proces pokračuje dále až k prvotnímu zdroji a umožňuje obrovskou filtraci duchovní praxe, vyžadované od ústředního Ducha.

Můžeš si myslet, že Vyšší Já první kategorie je jen zanedbatelnou součástí, ve srovnání s ostatními. To funguje jen na nižší úrovni, ale přesto je toto „já“ velmi silné a důležité. Je schopno léčit nemoci a dokonce i křísit mrtvé.“

(Pozn. překl. - Co je známo na Zemi jako duchovní léčení, lze dosáhnout s pomocí Vyššího Já léčitele, aniž by pacient byl přítomen, avšak poskytuje své svolení k léčbě příslušnému léčiteli, který může pomoci pacientovi z libovolného místa na světě. Toto není výměna energií, ale výměna informací na úrovni vyšších já).

„Existuje mnoho příkladů lidí, prohlášených za klinicky mrtvé, kteří byli přivedeni zpět k životu za pomoci lékařů, kteří se již vzdali veškeré naděje. Toto se zpravidla stává, když astrální tělo opustí dočasně své fyzické tělo. Potom může astrální tělo sledovat nejen svoje fyzické tělo, ale i truchlící osoby v okolí a lékaře, kteří se ho snaží resuscitovat. V tomto současném stavu se astrální tělo, a tedy člověk cítí blaženě. Obvykle opouští své fyzické tělo, jako zdroj velkého utrpení, aby se pak náhle ocitlo katapultováno dolů jakýmsi kanálem, na jehož konci je úžasné světlo a v něm stav blaženosti. Světlo na konci tunelu zpravidla rozhodne, zda můžeme pokračovat v cestě nebo se vrátit zpět, zejména proto, že musíme o někoho pečovat nebo jsme dosud nedokončili svůj program.

Jste v neustálém spojení s vaším ‚Vyšším Já‘ pomocí vašeho mozkové kanálu. Působí jako vysílací a přijímací paprsek, který provádí přenos energie mezi astrálním tělem a vaším ‚Vyšším Já‘, které vás neustále kontroluje ve dne i v noci a může zasáhnout, aby vás zachránilo od nehody. Někdo, například, kdo spěchá na letadlo, zjistí, že se mu porouchá taxi při cestě na letiště, zmešká letadlo a to později havaruje a nikdo nepřežil. Další člověk pomáhá staré revmatické ženě, která sotva chodí, když začne přecházet ulici. Najednou uslyší hlasitý výbuch za rohem a skřípot pneumatik na místě, kde mohla být, kdyby jí nepomohl.

Jak to vysvětlit? Nebyl ještě její čas zemřít, a tak Vyšší Já zasáhlo. Není to jen intelektuální kanál, který je schopen přenášet informace mezi Vyšším Já a astrálním tělem. Další kanál někdy existuje ve snech - nebo bych dokonce řekl, ve spánku. V určitých obdobích během spánku, je vaše Vyšší Já schopno přivolat astrální tělo k sobě a buď předávat pokyny nebo nápady, nebo přispívat nějakým způsobem k regeneraci a doplnění duchovní síly a osvětlení, s ohledem na řešení důležitých problémů. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby byl váš spánek nerušený dotěrným hlukem nebo noční můrou, kterou způsobují škodlivé dojmy přijaté v průběhu dne. Možná, že lépe pochopíš význam vašeho starého francouzského přísloví: "Noc přináší řešení."

Fyzické tělo, ve kterém v současné době existuješ je velmi složité, ale přesto to není nic ve srovnání se složitostí procesu vývoje, který nastane u astrálního těla a Vyššího Já. S cílem umožnit, aby to obyčejní lidé na vaší planetě snadno pochopili, budu vše vysvětlovat co nej-jednodušeji.

Tvoje astrální tělo, které je v každé normální lidské bytosti, přenáší do svého Vyššího Já všechny pocity, které jsi zažil během života ve fyzickém těle. Tyto pocity procházejí obrovským filtrem devíti vyšších já před příchodem do éterického "oceánu", který obklopuje Velkého Ducha. Pokud jsou tyto pocity založeny hlavně na materialismu, Vyšší Já má obrovský problém je filtrovat, stejně jako vodní filtr filtruje rychleji znečištěnou vodu, pokud je méně špinavá.

Pro četné zkušenosti, které již máš ve svém životě, bude mít tvé astrální tělo výhodu v duchovním smyslu, že bude získávat více a více duchovního porozumění. V době, která se může měnit od 500 do 15 000 vašich pozemských let, nebude již mít tvoje Vyšší Já co filtrovat. Tato část je sama o sobě, zakotvena v astrální bytosti Michela Desmarqueta, který bude tak duchovně pokročilý, že přejde na další fázi vývoje, kde bude komunikovat přímo s kvalitnějším Vyšším Já.

Můžeme porovnávat tento proces s devítistupňovou filtrací, určenou ke zbavení protékající vody od devíti prvků. Na konci první etapy v bude tomto procesu jeden prvek zcela odstraněn a zbude ještě osm. Samozřejmě, aby byla tato informace stravitelnější, poskytnu ti velké množství příkladů.

Tvoje astrální tělo bude mít možnost dokončit spojení s Vyšším Já první kategorie a poté se odpojit a vzestoupit na Vyšší Já druhé kategorie, celý proces se bude dále opakovat. Ze stejného důvodu se astrální tělo dostatečně duchovně pokročilého člověka spojí s Vyšším Já planety.

Vidím, že jsi mi zatím dobře nerozuměl, ale tuším, že nebudeš rozumět absolutně všemu, co ti budu vysvětlovat.

Náš duch totiž ve své moudrosti, prostřednictvím čtvrté síly, rozeznává devět kategorií planet. V současné době jsi na planetě Thiaoouba, která je v deváté kategorii, to znamená, že je v nejvyšší části stupnice. Země je planeta první kategorie, a tedy je v dolní části stupnice. Co to znamená? Planeta Země může být přirovnána k mateřské škole s důrazem na výuku základních společenských hodnot. Planeta druhé kategorie by pak odpovídala základní škole, kde se učí další hodnoty - v obou školách je vedení pokročilejšími nutné. Třetí kategorie by zahrnovala střední školy, kde přijaté základní informace již umožňují další samostatný pokrok. Dále bys mohl jít na univerzitu, kde jsi již považován za dospělého, dosáhl určitého množství znalostí a také začínáš přijímat svoji lidskou odpovědnost.

Jedná se o druh pokroku, k jakému dochází na vyšších stupních devíti kategorií planet. Čím více jste duchovně pokročilí, tím větší budete mít prospěch na vyšších planetách, jak v životním prostředí, tak ve způsobu života. Zde je možnost, jak si obstarat jídlo mnohem jednodušší, než na Zemi, což zjednodušuje organizaci tvého způsobu života, takže důsledkem je i rychlejší duchovní rozvoj.

Na vyšších planetách, je to sama příroda, která pomáhá žákům v době, kdy dosáhne planeta šestého, sedmého, osmého a devátého stupně, kde nejen tvoje astrální tělo bude velmi vyvinuté, ale také tvoje fyzické tělo bude těžit ze tvého duchovního vývoje. Víme, že na tebe již příznivě zapůsobilo, co jsi viděl na naší planetě. Jak uvidíš ještě víc, oceníš, že to je to něco, co bys nazval na Zemi rájem, ale je to pořád nic ve srovnání s pravým štěstím, když se staneš čistým duchem.

Musím dávat pozor, aby to vysvětlení netrvalo příliš dlouho, proto je to nutné říkat slovo za slovem tak, jak to budeš jednou psát ve své knize. Je naprosto nezbytné, abys do toho nekládal žádný rušivý osobní názor.

Ne, nemusíš být nervózní - Thao ti pomůže s detaily, až přijde čas začít psát tvou knihu ...

Na této planetě je možné buď zůstat ve fyzickém těle nebo se sjednotit s Velkým duchem v éteru."

Jak tato slova pronesl, aura kolem jeho hlavy zářila jasněji než kdy předtím a byl jsem překvapen, že jsem viděl, jak se takřka rozplývá ve zlatém oparu, který se objevil o vteřinu později.

"Pochopili jsi, že astrální tělo je útvar, které obývá tvé fyzické tělo a vnímá všechny znalosti, získané v průběhu tvých různých životů. Takže může být obohaceno jen duchovně, ne materiálně. Fyzické tělo je pouze vozidlo, které vždy opustíš po smrti.

Moc o tom nepřemýšlej, protože vidím, že ve většině případů budeš ještě zmatenější. Tím mám na mysli, že lidé našeho druhu, tedy všichni na naší planetě, jsou schopni regenerovat buňky svého těla podle libosti. Ano, už sis všiml, že většina z nás se zdá být stejného stáří. Jsme jedna ze tří planet, které jsou v této galaxii nejvíce pokročilé. Někteří z nás se přímo mohou spojit s tím, čemu říkáme ‚velký éter‘. (*Energoinformační pole – pozn. překl.*)

Takže, na této konkrétní planetě, jsme dosáhli stupně nejbližší k dokonalosti, a to jak materiální tak i duchovní. Ale musíme naše životy skutečně prožívat, protože každý tvor, co existuje ve vesmíru, má svou roli, všechno má smysl, včetně jediného kamínku. Naší rolí, jako bytostí z vyšší planety, je vést, pomáhat v duchovním vývoji a dokonce někdy i materiálně. Jsme v pozici, abychom poskytovali i materiální pomoc, protože jsme technologicky nejpokročilejší. Ve skutečnosti jsme v roli otců, dávajících duchovní vedení dětem, protože jsme starší, vzdělanější a zkušenější než děti."

„Pokud byste měli na dítě uplatňovat i fyzické tresty, jak je to bohužel někdy nutné, není důležité, aby rodič byl fyzicky silnější než dítě? Některé dospělé, kteří odmítají poslouchat a kteří jsou naprosto tvrdohlaví, je nutné také usměrnit fyzickými prostředky...“

"Ty, Micheli, pocházíš z planety Země, která se někdy nazývá "Planeta zármutku". Skutečně, je to nejen vhodné jméno, důvodem pro tento název je spíše to, že je určena jako prostředí k výuce velmi specifického druhu. Váš život je proto tak těžký, že svádíte stálý boj s přírodou, kterou spíše ničíte, než zachováváte to, co vám Stvořitel dal k dispozici. Operujete s ekologickými hnutími, která jsou složitě konstruovaná. Některé země, jako je Austrálie, kde žiješ, začínají projevovat velkou úctu k ekologii a je to krok správným směrem, ale stále i v této zemi, existuje znečištění vody i ovzduší Co jsi někdy udělal proti jedné z nejhorších forem znečištění – hluku? Říkám nejhorší, protože Australané nevěnují tomu prakticky žádnou pozornost... Zeptej se někoho, jestli mu vadí hluk a odpověď tě překvapí - osmdesát pět procent odpoví otázkou: Co je to hluk? O čem to mluvíš? Oh, hluk – už jsem na to zvykl. A je to právě proto, že jste si na to zvykli - proto pro vás nebezpečí neexistuje.“

Právě v té chvíli se Thao otočila, jako by ji někdo volal. Čekal jsem odpověď na otázku, kterou jsem si v duchu položil: "Jak může mluvit o počtech a vědět toho tolik o naší planetě s tak velkou přesností?"

Otočil jsem se a málem vykřikl překvapením, za mnou stály Biastra a Latoli. Samo o sobě to nebylo nic překvapivého, ale ty, které jsem znal, měřily 310 a 280 cm na výšku, ale nyní byly zmenšeny do velikosti, která odpovídala mé výšce. Podíval jsem se udiveně na Thao, která se usmála.

"Už chápeš, že v tomto čase žijí některé z nás mezi lidmi na Zemi? - Zde je moje odpověď na tvoji otázku.“

"Chceš-li pokračovat na velmi důležité téma hluku, je to takové nebezpečí, že pokud se nic nepodnikne, tak katastrofa je jistá. Vezměme si například diskotéky. Lidé, kteří se vystavují hudbě, která je třikrát hlasitější, než běžná, tak škodlivé vibrace působí jejich mozky a na jejich fyzická i astrální těla. Kdyby mohli vidět poškození, které je jimi způsobeno, tak by opustili diskotéku rychleji, než kdyby tam hořelo.

Ale vibrace nepocházejí pouze z hluku, ale pocházejí také z barev a je s podivem, že na vaší planetě dosud nebyly dělány experimenty v této oblasti. Naše ,agentky‘ hlásily konkrétní experiment s člověkem, který byl schopen zdvihnout určitou váhu. Na základě pokusu bylo zjištěno, že když na okamžik hleděl na barevné růžové obrazce, ztratil třicet procent své síly.

(Každé světlo, i odražené, představuje vibrace elektromagnetického vlnění, které působí na jemnomotnou auru stejně jako veškeré vysílače – pozn., překl.)

Vaše civilizace nevěnuje pozornost takovým experimentům. Ve skutečnosti, barvy výrazně ovlivňují chování lidí, a regulace tohoto vlivu vyžaduje, aby aura jednotlivce byla rovněž vzata v úvahu. Pokud například chcete malovat nebo tapetovat svoji ložnici barvami, které jsou pro vás skutečně vhodné, musíte si být vědom některých hlavních barev své aury. Těm musí odpovídat barva vašich stěn, a tak můžete zlepšit své zdraví nebo si aspoň udržet současné dobré zdraví. Dále vibrace vycházející z těchto barev jsou nezbytné pro dobrou duševní rovnováhu, projevují totiž svůj vliv, i když spíte."

Zajímalo by mě, jak bych očekával, jaké znají signifikantní barvy v našich aurách, když my na Zemi nejsme schopni auru vnímat. Samozřejmě, že Thaori okamžitě odpověděl, aniž bych musel něco říci nahlas.

"Micheli, nyní je velmi důležité, aby vaši odborníci vynalezli speciální přístroj, nutný ke vnímání aury, abyste v budoucnosti předem zajistili správnou volbu v kritických situacích. Rusové už vyfotografovali auru. To je jen začátek a získané výsledky jsou pouze četbou prvních dvou písmen abecedy, ve srovnání s tím, co jsme my schopni vysvětlit. Vidění aury, abyste mohli léčit fyzické tělo není nic proti tomu, co takový výklad může znamenat pro

duševní tělo nebo fyziologické procesy. Je to oblast psychiky, kde máte na Zemi největší problémy.

V současné době je to největší nebezpečí pro vaše fyzické tělo, a to je vážná chyba. Pokud je vaše psychika špatná, má to vliv i na váš fyzický vzhled, bez ohledu na to, že vaše fyzická těla se opotřebovávají a umírají každý den, zatímco vaše psychika, která je součástí vašeho astrálního těla, nikdy neumírá. Naopak, čím více budete kultivovat svou mysl, tím méně bude zatíženo vaše fyzické tělo a tím rychleji budete postupovat k dokonalosti prostřednictvím svých cyklů života.

Mohli jsme tě přivést na naši planetu jen v astrálním těle, ale místo toho jsme tě sem přivezli z důležitého důvodu ve fyzickém těle. Vidím, že jsi již pochopil náš rozum. To nás těší a děkujeme ti za tvoji ochotu, pomáhat nám v našem úkolu."

Thaori přestal mluvit a zdálo se, že přemýšlí a jeho oči jako by světélkovaly. Nemůžu říct, kolik času uplynulo. Víím, že můj stav byl stále více euforický a já jsem si uvědomil, že aury těl sedmi vznešených, se postupně mění. Barvy se stávaly v některých místech živější, v jiných jemnější, ve splývajících rozhraních. Celá aura se stávala zlatou a růžovou, jak se postupně stíraly rozdíly těch sedmi těl. Cítil jsem ruku Thao na mém rameni.

"Ne, nesníš Micheli. Je to všechno zcela reálné.

Mluvila hodně nahlas a jako by chtěla dokázat svou pravdu, stiskla mi rameno tak silně, že mi zůstala modřina, která mohla vydržet i několik týdnů.

"Proč jsi to udělala? Já jsem myslel, že nejsi schopna takového násilí..."

"Je mi líto, Micheli, ale někdy jsou potřebné zvláštní prostředky. Thaori navždy zmizí, a tak by sis možná myslel, že to bylo jen obsahem tvého snu. Jsem pověřena úkolem zajistit, abys věděl, že to všechno byla skutečnost."

S těmito slovy se Thao otočila ode mě a já šel za ní. Nakonec jsme odešli stejnou cestou, kterou jsme přišli.

Kontinent Mu a Velikonoční ostrov

Před opuštěním Doko mi Thao nasadila na hlavu masku, odlišnou od té, kterou jsem měl na hlavě předtím. Byl jsem schopen vidět barvy, které byly mnohem živější a zářivější.

"Jak se cítíš ve své nové masce Micheli? Myslíš si, že je to světlo příjemné?"

"Ano ... je to ... v pořádku, je to tak krásné a já se cítím tak... " Vtom jsem se zhroutil k jejím nohám. Vzala mě do náruče a odnesla na létající plošinu.

Probudil jsem se v mém pokoji, velmi překvapen. Moje rameno bolelo, zcela instinktivně jsem položil na ně ruku a ušklíbl se.

"Je mi to opravdu líto, Micheli, ale bylo to nutné." Thao měla poněkud lítostivý výraz.

"Co se mi stalo?"

"Řekněme, že jsi omdlel, i když to slovo není zcela vhodné, spíše jsi byl zahlcen dojmy. Tvoje nová maska umožňuje vidět až padesát procent vibrací barev na naší planetě, zatímco tvoje původní umožňovala vidět jen dvacet procent."

"Jen dvacet procent? To je neuvěřitelné! Všechny ty nádherné barvy jsem přeci viděl - motýli, květiny, stromy, oceán ... Není divu, že jsem z toho nového dojmu mohl omdlít.

„Vzpomínám si, jak jsem si udělal přestávku, během letu z Francie do Nové Kaledonie, na ostrově Tahiti. Cestoval jsem po ostrově s rodinou a přáteli v pronajatém autě. Ostrované byli příjemní a vytvořili takový okouzlující obraz, s jejich slaměnými chatrčemi postavenými na břehu laguny, uprostřed popínavých rostlin, ibišků a exotických květín, červených, žlutých, oranžových a fialových barev, obklopených dobře udržovanými trávničky, ve stínu kokosových palm. Na pozadí této scény byla modř oceánu. Strávili jsme celý den cestováním po ostrově a já jsem to popsal ve svém deníku, jako bych se celý den opíjel očima. Byl jsem skutečně opilý krásou kolem sebe, a přiznám se, že všechno to nebylo nic, ve srovnání s krásou tady na vaší planetě, co vidím teď."

Thao naslouchala mému popisu s výrazným zájmem a úsměvem po celou dobu mého vyprávění. Položila mi ruku na čelo a řekla: "Odpočiň si, Micheli. Později se budeš cítit lépe a budeš moci jít se mnou."

Usnul jsem okamžitě a spal klidně, bez snů, myslím, že asi 24 hodin. Když jsem se probudil, cítil jsem se odpočatý a svěží. Byla tam Thao, Latoli i Biastra se k ní připojily. Měly už jejich normální velikost a já jsem to ihned komentoval.

"Pro takovou metamorfózu je potřebná jen krátká doba, Micheli," vysvětlovala Biastra, "ale to není důležité. Dnes ti chceme ukázat něco z naší země a seznámit tě s několika velmi zajímavými lidmi."

Latoli ke mně přistoupila a dotkla se mého ramene konečky prstů, přesně tam, kde jsem měl pohmožděninu od Thao. Okamžitě bolest zmizela a já jsem cítil v pohodě, která prošla celým tělem. Vrátila mi úsměv a podala mi moji novou masku. I přesto zjistil, že venku musím mhouřit oči proti světlu. Thao mi naznačila, že bych měl vylézt na Lativok, protože naše létající plošina již byla připravena. Ostatní se rozhodly letět samostatně, poletující kolem nás, jako by hrály nějakou hru. Na této planetě vypadají obyvatelé věčně šťastní, jediný, kdo byl občas vážný, byla Thao.

Letěli jsme vysokou rychlostí, několik metrů nad hladinou a byl jsem neustále rozrušený mou zvědavostí, často jsem však musel zavírat oči, abych jim umožnil ulevit si od jasu. Přesto se mi zdálo, že si na něj pomalu zvykám. Napadlo mne, jak bych si poradil, kdyby na to došlo, kdyby mi dala Thao masku, která by propouštěla až 75% světla nebo i více...

Rychle jsme se blížili k pobřeží pevniny, kde se vlny lámaly o zelené, černé, oranžové a zlaté skály. Jiskření vody, která narážela do skal, vytvořilo pod kolmými paprsky poledního slunce nezapomenutelně krásný efekt. Orchester barev a světla vytvořil stokrát hezčí dojem, než duha na Zemi. Vzlétli jsme se do výšky asi 200 metrů a pokračovali v cestě přes celý kontinent.

Thao letěla přes planinu, na které jsem mohl vidět zvířata různých druhů - některá z nich připomínala malé pštrosy, jiní byli čtyřnozí tvorové, podobní mamutům, ale dvakrát tak velcí. Také jsem sledoval, jak se pasou krávy, bok po boku s hrochy. Krávy byly tak podobné těm na Zemi, že jsem si nemohl pomoci a upozornil na to Thao. Ukazoval jsem na stádo prstem, stejně jako to dělá vzrušené dítě v zoo. Ona se od srdce zasmála.

"Proč bychom tady neměli mít krávy, Micheli? Podívejte se tam lépe a uvidíš také osly a žirafy, i když jsou o něco vyšší, než na Zemi. Podívejte se, jak ti koně krásně spolu běhají."

Byl jsem nadšený ze všeho, co jsem viděl, někdy trochu víc, někdy méně. Co se mi skutečně líbilo, k pobavení mých přátel, byl pohled na krásné kobyly, některé plavé, jiné kaštanové nebo hnědé a dokonce i některé s modrými hřívami. Jak jely tryskem, zdálo se mi, že často vzlétají desítky metrů. Ach ano! Ve skutečnosti měly křídla, složená na zádech, která čas od času využily - něco jako létající ryby, které doprovázejí lodi. Zvedly hlavy, že nás vidí a pokusily se soupeřit s rychlostí naší plošiny.

Thao snížila rychlost i výšku, což nám umožnilo letět několika metrů od nich. To bylo pro mne další překvapení, protože některé z těchto kobyl vykřikly na nás v jazyce, který byl stejný jako lidský. Moje tři společnice odpověděly ve stejném jazyce a rozhovor to byl zřejmě příjemný. V té malé výšce jsme se dlouho nezdržovali, protože některé z kobyl vystoupaly do takové výšky, že se téměř dotýkaly našeho vozidla a tím riskovaly svoje zranění.

Planinou jsme letěli až do míst, kde se zvedaly malé pahorky, všechny o stejné velikosti. Poukázal jsem na ně a Biastra mi vysvětlila, že před miliony let tyto kopečky byly sopky. Vegetace pod námi neměla už nic z bujnosti lesa, který jsem poznal po svém příjezdu. Naopak, tady byly stromy seskupeny v malých skupinkách, které nebyly vyšší, než 25 metrů. Jak jsme je míjeli, vzlétali z nich po stovkách velcí bílí ptáci a opět se vraceli, až jsme byli v bezpečné vzdálenosti.

Široká řeka líně tekla až k obzoru. Všiml jsem si malých Doko, seskupených v zákrutu řeky. Thao řídila plošinu nad řekou, až téměř k hladině vody, jak jsme se blížili ke břehu. Přistáli jsme na malém náměstí mezi dvěma Doko a byli okamžitě obklopeni obyvateli. Netlačili se, jako by to bylo u nás, spíše se zastavili a klidně se na nás dívali. Vytvořili kruh dostatečně velký, aby to bylo pohodlné pro všechny a měli stejnou příležitost nás vidět tváří v tvář.

Napadlo mne, že opět platí, že tito lidé se zdají být většinou stejně staří, na rozdíl od asi půl tuctu, kteří vypadali starší. Věk, tady zřejmě vzhled nemění, ale přidává na šlechtivosti ve výrazu tváře.

Také jsem byl dosud velmi překvapen absencí dětí na planetě a přesto v tomto davu, který se přiblížil, jsem jich viděl šest nebo sedm. Byly okouzlující a stály v čele davu. Podle Thao, byly osm nebo devět let staré.

Od mého příletu na Thiaooubu, jsem ještě neměl příležitost, setkat se s tak velkým množstvím lidí. Rozhlédl jsem se dokola a ocenil jejich klid a rezervovanost, stejně jako krásu jejich tváří, jak jsem ostatně očekával. Všichni si byli velmi podobní, jako by byli bratři a sestry, obvykle máme podobný první dojem, když narazíme na skupinu černochů nebo Asiatů. Ve skutečnosti ale existuje u těchto lidí detailní rozmanitost obličejových rysů, protože totéž existuje v rámci etnika na Zemi.

Byli vysocí 280-300 cm, měli těla dobře rostlá, bylo to potěšením pro oči - ani příliš svalnatí, ani příliš štíhlí a bez deformit jakéhokoliv druhu. Jejich boky byly poněkud širší, než by se dalo očekávat od mužů, ale pak jsem si řekl, že některé z nich možná porodily děti.

Všechny měly nádherné vlasy, většinou zlatavé blond barvy, ostatní platinové blond nebo měděné blond a občas i světle kaštanové barvy. Byly tam také některé, jako Thao a Biastra, s jemným chmýřím na horním rtu, ale na rozdíl od nás, neměli tito lidé absolutně žádný jiný ochlupený orgán.

(To jsem samozřejmě tenkrát nepozoroval, ale až tehdy, když jsem měl možnost vidět později docela zblízka skupinu nahých rekreantů). Jejich kůže mi barvou připomínala kůži arabských žen, které ji chrání před sluncem, rozhodně to nebyla bledá kůže, jakou mají typické blondýnky se světlýma očima. Zde měly světlé, fialové a modré oči, takže mne napadlo, jestli nejsou slepí, kdyby to bylo na Zemi.

Když teď mluvím o jejich dlouhých nohách a oblých stehnech, připomínaly mi naše dálkové běžky, dále jsem obdivoval jejich krásně tvarovaná pevná ňadra. Snad čtenář pochopí můj obdiv. Když jsem se poprvé setkal s Thao, připadala mi jako obr. Napadlo mě, že ženy na Zemi by jim velmi záviděly jejich prsa a muži by je obdivovali. Již jsem upozornil na krásu obličeje Thao, také jiné ženy v tomto davu měly podobné klasického tvary, další bych charakterizoval jako "okouzlující" nebo "přitažlivé". Každá tvář, i když byla trochu jiného tvaru, jako by byla navržena umělcem. Každá měla své jedinečné kouzlo, ale mimo nejlépe viditelnou krásu tváře a jejich držení těla, to byla především vysoká inteligence.

U všech, kteří byli seskupeni kolem nás, jsem nemohl najít žádnou vadu. Měli zářící uvítací úsměvy, které odhalovaly řadu dokonalých bílých zubů. Tato fyzická dokonalost mne ani nepřekvapovala, protože Thao mi již vysvětlila jejich schopnost regenerovat buňky svého těla podle libosti. Nebyl žádný důvod k tomu, abych na těchto tyto nádherných lidech poznal jejich věk.

"Nepřerušili jsme je v práci?" zeptal jsem se Biastry, která byla náhodou vedle mne.

"Ne, opravdu ne," odpověděla. "Většina lidí v tomto místě je na dovolené, je to také místo, kam lidé přicházejí na meditaci."

Tři ze "starších" se přiblížili a Thao jsem požádal, aby jim hlasitě tlumočila moji řeč ve francouzštině, aby ji všichni slyšeli. Myslím, že jsem řekl: "Jsem velmi rád, že jsem mezi vámi a mohu obdivovat vaši krásnou planetu. Jste šťastní lidé, a já sám bych chtěl žít mezi vámi."

Tato řeč vyvolala souhlasný pokřik, a to nejen z důvodu mého jazyka, který většina z nich nikdy předtím neslyšela, ale také pro telepatické vnímání toho, co jsem řekl. Biastra naznačila, že bychom měli následovat tři "starší", kteří nás zavedli do jednoho z Doko.

Když se nás sedm pohodlně usadilo, Thao začala, "Micheli, ráda bych ti představila Lationusi." Natáhla ruku k jednomu ze tří a já jsem se uklonil. "Lationusi již bylo asi 14 000 vašich let, byl to poslední král kontinentu Mu na Zemi."

"Já tomu nerozumím."

"Ty to nechceš pochopit Micheli, ale v této době, si to připomínají mnozí ze tvých kolegů na Zemi."

Musel jsem vypadat znepokojeně, takže Thao, Biastra a Latoli se hlasitě rozesmály.

"Nedívej se tak, Micheli. Jen jsem tě chtěla trochu přimět k pozornosti. Nyní, v přítomnosti Lationusi, ti budu vysvětlovat jedno z tajemství, které uniká mnohým odborníkům na vaši planetě. Takže mohu dodat, že uděláš lépe, když budeš věnovat svůj drahocenný čas na seznámení s další užitečnou věcí. Chystám se ti odhalit ne jednu, ale hned několik záhad, které tě zaujmou."

Naše sedačky byly uspořádány do kruhu, Thao seděl vedle Lationusi a já jsem seděl čelem k nim.

"Jak jsem ti již vysvětlila během naší cesty na Thiaooubu, Bakaratiniané přišli na Zemi před 1 350 000 lety. O třicet tisíc let později přišla strašná katastrofa, kdy ustoupilo moře a způsobilo vznik ostrovů a dokonce i celých kontinentů. Zmínila jsem se také o obrovském kontinentu, který vznikl uprostřed Tichého oceánu.

Tento kontinent byl nazýván „Lamar“, ale vám je lépe známý jako kontinentu Mu. (Lemurie.) Byl vytvořen prakticky v jednom celku, ale o 2000 let později byl rozdroben seismickou činností do tří hlavních celků.

"S odstupem let, vegetace vzrostlá na těchto územích, pokryla velké plochy, nacházející se v rovníkových oblastech. Rostla zde tráva i lesy a postupně migrovala zvířata přes velmi úzkou šíji, spojující Mu se Severní Amerikou. Jejich politický systém byl vytvořen dle Aremo X3. Obyvatelé už dávno zjistili, že jediný způsob, jak vládnout zemi, je správně vybrat do čela vlády sedm moudrých mužů, kteří nepředstavovali žádnou politickou stranu, ale upřímně se zavázali, že všemi silami budou sloužit ve prospěch svého národa.

Sedmý mezi nimi byl Nejvyšší soudce, jehož hlas v radě vydal za dva. Pokud by v konkrétním sporu čtyři byli proti němu a dva s ním, byli by na mrtvém bodě, a hodiny nebo dny debatovali, až alespoň jeden ze sedmi byl přesvědčen a změnil svůj hlas. Tato debata byla vedena v rámci souladu inteligence, lásky a starosti o lid.

Za svá důležitá rozhodnutí neměli žádné velké materiální výhody. Bylo to jejich povolání, vést národ a dělat to z lásky a službě své vlasti. Mezi vůdci národa se neskrývali žádní oportunisté."

„To samé však teď nelze říci o našich národních vůdcích,“ poznamenal jsem s nádechem hořkosti. Jak bychom mohli najít takové lidi?"

"Postup je následující: V obci nebo okrese, byl bezúhonný muž zvolen v referendu. Nikdo se záznamem špatného chování nebo sklonu k fanatismu nemohl být vybrán - vyvolený musel prokázat integritu ve všech oblastech života. Ten pak byl vyslán do nejbližšího města, spolu s dalšími zástupci z okolních vesnic a tam se konaly další volby. Například, jestliže tam bylo 60 vesnic, tak bylo 60 mužů lidmi zvoleno pro jejich charakter a moudrost a ne pro sliby, které udělali, ale nedokázali je uskutečnit.

Zástupci z celého národa se sešli v hlavním městě. Byli rozděleni do skupin po šesti a každé skupině přiřazena určitá konferenční místnost. V příštích deseti dnech byli spolu, diskutovali, společně jedli, bavili se a nakonec si zvolili vedoucího skupiny. Takže, pokud tam bylo 60 zástupců rozděleno do deseti skupin, bylo tam deset vedoucích skupin. Z těchto deseti bylo sedm zvoleno stejným postupem a z těch sedmi, byl zvolen nejvyššího vůdce, který dostal titul krále."

"Takže to byl republikánský král," řekl jsem.

Thao se mé poznámce usmála, ale Lationusi se lehce zamračil.

"Král byl zvolen tímto způsobem pouze tehdy, pokud jeho předchůdce již zemřel, aniž by jmenoval svého nástupce, nebo v případě, že nástupce nebyl jednomyslně přijat radou sedmi. Dostal titul krále, protože byl prvním zástupcem Velkého Ducha na Zemi a za druhé proto, že na 90% byl synem nebo blízkým příbuzným předchozího krále."

"Potom je to něco jako římský způsob vlády."

"Ano, opravdu. Ačkoli, pokud by tento král projevil sebemenší tendence k diktatuře, byl by svržen radou. Ale vraťme se k našim emigrantům z Aremo X3. Jejich hlavní město, dostalo jméno Savanasa a nacházelo se na náhorní planině s výhledem na záliv Suvatu. Na této planině, ve výšce 300 metrů, byly dva kopce - jeden na jihozápadě a jeden na jihovýchodě, to byl nejvyšší bod na kontinentu Mu."

"Omlouvám se, Thao, ale mohu tě přerušit? Když jsi vysvětlovala katastrofu, která vychýlila Zemi z její osy, řekla jsi, že útočiště na Měsíci nebylo možné, protože neexistoval a přesto teď říkáš, že byly na Měsíci vystavěny bezpečnostní základny těchto emigrantů ... "

"V době, kdy černoši obydlovali Austrálii tam nebyl žádný měsíc a ještě velmi dlouhou dobu poté. Byly tam ale mnohem dříve, asi před šesti miliony let, dva velmi malé měsíce, které obíhaly kolem Země a později se s ní srazily. Země v té době nebyla osídlena takže i když následovaly strašné pohromy, tak to vůbec nevadilo.

Asi před 500 000 lety zachytila Země mnohem větší měsíc, ten, který existuje nyní. To se stalo, když se příliš blízko přiblížil k dráze planety a byl přitáhnut na oběžnou dráhu. To se s měsíci často děje. Další katastrofy byly vyvolány touto událostí ... "

"Co tím myslíš, když říkáš" příliš blízko "k Zemi? Proč nenastala katastrofa? A vůbec, co je to ten měsíc? "

"Mohla skutečně nastat srážka, ale to se často nestává. Měsíc je původně malá planetka, která obíhá kolem slunce ve spirále, která se stává stále těsnější. Menší planetky obíhají rychleji, než ty větší, protože jejich přitažlivá síla je menší. Jejich spirála se zrychluje, takže menší planetky často doženou větší planety a pokud projdou příliš blízko mimo ně, gravitační přitažlivost planety může být silnější než přitažlivost slunce. Menší planetka začne obíhat větší planetu, stále ve zužující se spirále, která dříve či později vyústí v kolizi."

"Chceš říct, že náš krásný měsíc, oslavovaný v básních a písních, jednou spadne na naše hlavy?"

"Jednoho dne zřejmě ano ... ale ne po kratší době, jako asi za 195 000 let."

To se mi ulevilo ulevilo a moje zděšení vypadalo poněkud komické, takže moji hostitelé se všichni zasmáli.

Thao pokračovala: "Když se to stane a měsíc se srazí se Zemí, bude to konec vaší planety. Pokud lidé na Zemi nebudou v té době dostatečně duchovně a technologicky vyspělí, bude to znamenat holocaust, ale pokud budou, pak se evakuují na jinou planetu. Všechno má svůj čas, Micheli, ale teď musím dokončit svůj příběh o kontinentu Mu.

Savanasa se v té době nacházela na rozlehlé náhorní plošině s výhledem do roviny, která se rozkládala průměrně 30 metrů nad mořem. Na této rovině byla v jejím středu postavena obrovská pyramida.

Každý kámen použitý při její konstrukci, některé o hmotnosti vyšší než 50 tun, byl přesně usazen s přesností pětiny milimetru, pomocí toho to, co můžeme nazvat ‚Ultrazvukový vibrační systém‘. Kameny byly získávány v lomech Holaton, které jsou nyní na Velikonočním ostrově, kde bylo jediné místo na celém kontinentu, kde se tento zvláštní kámen nacházel. Nicméně byl i další lom v Notora na jihozápadě kontinentu.

Obrovské kameny byly přepravovány pomocí antigravitační techniky, kterou tito lidé dobře ovládali. (Byly přemísťovány na létajících plošinách asi 20cm nad povrchem zpevněných cest, které byly postaveny za použití stejných principů jako pyramida.) Takové silnice jako tyto, byly stavěny po celé zemi, (*Plošina Nazca! – pozn. překl.*) a sbíhaly se jako obrovská pavučina do hlavního města Savanasa.

Obrovské kameny byly přiváženy do Savanasa a byly umísťovány podle plánů mistrů stavitelů nebo hlavního architekta projektu. Po dokončení pyramida měřila přesně 440,01 m na výšku a její čtyři boční stěny byly orientovány přesně podle světových stran.

„To měl být králův palác nebo jeho hrob?“

Všichni měli stejný shovívavý úsměv, který se často objevoval, když jsem se na něco zeptal.

"Nic takového, Micheli. Tato pyramida byla mnohem důležitější, byl to nástroj. Obrovský nástroj, to připouštím, ale nástroj to stejně byl. Stejně proto byla postavena tzv. Cheopsova pyramida v Egyptě, ačkoli ta byla mnohem menší."

"Nástroj? Vysvětlí mi to, prosím, protože to nechápu." Byla to pravda, že jsem měl potíže pochopit Thao, ale já jsem cítil, že je to jedna z největších záhad, kterou mi musí objasnit, ta která již vyprovokovala takový zájem a byla předmětem tolika knih na Zemi."

Musíš si uvědomit," pokračovala Thao, "že tito lidé byli velmi pokročilí. Pochopili a ovládali kosmické zákony a použili pyramidu jako akumulátor kosmických paprsků a energií, stejně jako pozemských energií. Uvnitř jsou místnosti umístěné podle přesného plánu, nazývané ‚královská komora‘ a v některých dalších místech, která jsou silná komunikační centra, umožňující telepatické spojení s ostatními planetami a jinými světy ve vesmíru. Taková komunikace s mimozemšťany již není pro lidi na Zemi možná, ale lidé Mu v té době, za pomoci přírodních prostředků a s využitím kosmické síly, byli v neustálém spojení s jinými bytostmi ve vesmíru a byli dokonce schopni prozkoumat paralelní vesmíry".

"Byl to jediný účel pyramidy?"

"Ne tak docela. Má i druhé použití, k ovládnutí deště. Systémem desek, vyrobených ze speciální slitiny obsahující stříbro, jako hlavní složku, byli tito lidé schopni během několika dní shromažďovat mraky nad zemí, a tak vyvolat déšť, když to potřebovali. Tak byli schopni vytvořit prakticky ráj celém kontinentu. Řeky a potoky nikdy nevyschly, ale tekly přes celou plochu země, která byla v podstatě rovina.

Ovocné stromy byly obsypané ovocem, klonily se pod tíhou mandarinek, pomerančů nebo jablek, v závislosti na zeměpisné šířce. Exotické ovoce všech druhů, které existují také nyní na Zemi, bylo v hojnosti sklizeno. Jeden takový druh ovoce, zvaný Laikoti, měl tu vlastnost, že zvyšoval mozkovou aktivitu, takže ten, kdo ho snědl, mohl řešit problémy, které by jinak byly nad jeho schopnostmi. Tato vlastnost ve skutečnosti nebyla droga, ale stejně bylo toto ovoce od mudrců zakázáno. Toto ovoce Laikoti mohlo být zasazeno pouze v zahradách krále. (*Při psaní této knihy jsem měl pocit, že je potřeba zdůraznit nápadnou podobnost mezi tímto zákazem od jezení Laikoti a biblickým zákazem jíst jablka ze stromu poznání.*)

Lidé samozřejmě sázeli toto ovoce tajně na různých místech po celém kontinentu. Ty, které chytili s ovocem byly krutě potrestáni, za neuposlechnutí příkazu krále. V náboženských věcech a zákonech, měl být král poslouchán absolutně, jako zástupce Velkého Ducha. Jako takový, však nebyl král všeobecně uctíván, představoval prostě pouze moc. Obyčejní lidé věřili v Tharoa, jediného Boha - Stvořitele všech věcí a samozřejmě, že věřili také v reinkarnaci.

Co se nás tady týká, Micheli, byly to velké události, k nimž došlo na vaší planetě v dobách dávno minulých, takže budeš moci pravdivě informovat své lidi. Nebudu vypravovat můj popis kontinentu, který patřil k jedné z nejlépe organizovaných civilizací, jaké existovaly na Zemi. Nicméně, měl bys vědět, že za dobu 50 000 let se populace Mu rozrostla na osmdesát milionů jedinců.

Naše expedice pravidelně zkoumaly dění na planetě. Během těchto expedic používali létající lodě, podobně těm, kterým dnes říkáte „létající talíře“. Bylo známo, že většina planety byla obydlena černou, žlutou a bílou rasou, ačkoli ty se později navrátily do primitivního stavu, vzhledem k jejich ztrátě technických znalostí, hned na začátku osídlování.

Bílí lidé ve velmi malých množstvích skutečně přišli na Zemi až v době mezi příchodem Bakaratinianů a kolonizací Mu. Usadili se na kontinentu, který znáte jako Atlantis, ale jejich civilizace rovněž upadla z materiálních i duchovních důvodů. Přírodní katastrofy, ničily účinně jejich města a téměř vše, co jim umožňovalo technologický pokrok.

Musím zdůraznit následující bod - před zahájením našich průzkumných výprav na planetě, obyvatelé Mu řídili civilizaci prostřednictvím pyramidy Savanasa. Jako výsledek tohoto poznání, bylo rozhodnuto vyslat létající lodě a kolonizovat Novou Guineu a jihoasijský region - to znamená, všechno západně od Mu. Současně připravovali kolonie v Jižní a Střední Americe.

A co je nejdůležitější, založili koloniální základnu, která přerostla v obrovské město v oblasti známé dnes archeologům jako Tiahuanaco, které se nacházelo nedaleko od jezera Titicaca. Andy v té době ještě neexistovaly, hory se utvořily nějaký čas později, jak brzy uvidíš. V Tiahuanacu, byl postaven obrovský přístav. V té době byla Severní a Jižní Amerika plochá a dokonce byl postaven kanál propojující vnitrozemské moře, na místě dnešní Brazílie, s Tichým oceánem. Toto moře mělo také zátoku, směrem do Atlantského oceánu, aby bylo možné se plavit od jednoho oceánu k druhému, a tak kolonizovat kontinent Atlantis ... "

"Ale říkáš, že měli létající talíře, tak proč by měli používat lodě? Pokud měli plavební kanál, museli mít v úmyslu používat lodě."

"Používali jejich létající stroje, stejně jako vy nyní používáte letadla, ale pro velmi těžké náklady používali antigravitační stroje, stejně jako nyní používáte na Zemi těžká vozidla.

Takže, jak jsem řekla, kolonizovali kontinent Atlantis. Mnoho bílých lidí z Atlantidy dalo v té době přednost emigraci do regionu severní Evropy, protože nepřijali novou vládu a nové náboženství pocházející z Mu. Tito bílí lidé cestovali na svých námořních lodích poháněných parou a větrem. Skutečně - to bílá rasa

objevila sílu páry, která se dokonce stala celým historickým obdobím. Musím ti také vysvětlit, že Británie v té době nebyla ostrov, ale byla spojena se severní Evropou a Gibraltarský průplav neexistoval, neboť Afrika dosahovala až k jihu Evropy. Mnoho bílých lidí z Atlantidy emigrovalo i do severní Afriky, smíchali se s kříženci černo-žluté rasy v této oblasti. Křížení vytvořilo další nové rasy v severní Africe, které se zachovaly po tisíce let a které nyní znáte jako Tuaregy, Berbery a další etnika.

Často jsme během těch časů navštěvovali Zemi. Když jsme usoudili, že je příhodná doba, šli jsme svobodně navštívit krále Mu a podle jeho informací a přání, které nám dal, jsme navštívili nové kolonie Mu, například v Indii nebo na Nové Guineji.

Lidé z Mu zažili někdy velké potíže při asimilaci jiných civilizací, které existovaly již odpradávná. Cestovali jsme otevřeně a veřejně v lodích stejných jako ta, kterou jsme tě

dovezli na Thiaooubu, i když byly poněkud jiného tvaru. My jsme byli vždy takto velcí a oslnivé krásy, což znamenalo, že jsme vždy vypadali v očích lidí jako bohové, kteří jsou výrazně pokročilejší. Podle našeho poslání bylo důležité, že jsme v jejich očích jako kolonizátoři působili dojmem jako přátelé bohů, abychom se vyhnuli válce a mohli zajistit vzestup jejich víry a náboženství. Proto existuje z našich častých návštěv, během tohoto období, na Zemi mnoho legend, které popisují obry a ohnivé vozy z nebes. Byli jsme dobří přátelé s obyvateli Mu a moje astrální tělo v té době existovalo v těle velmi podobném tomu, jaké mám nyní.

Umělci a sochaři nám byli nakloněni. Se souhlasem krále Mu se nás snažili zvěčnit. Obrovské naše sochy jsou na Velikonočním ostrově, který se tehdy nacházel jako kopec v jihovýchodní části kontinentu Mu, jsou to příklady takových děl. Jsou to v nadživotní velikosti stylizované ukázky velkého umění té doby.

Je zajímavé, jak jsou ty sochy tvarované. Taková velká socha byla právě v lomu dokončena a připravena pro dopravu na jednu z obrovských plošin, které končily v hlavním městě Savanasa. Nakonec byly sochy postaveny buď v královských zahradách nebo u cest, které vedly k pyramidě. Bohužel, když ta poslední socha představující Bohy, měla být spolu s několika dalšími přepravována, nastala potopa, která zničila kontinent Mu.

(Zůstal z něho jen Velikonoční ostrov.)

"Nicméně, Holaton byl částečně ušetřen. Když říkám 'částečně', je třeba si uvědomit, že lomy byly desetkrát větší, než jsou dnešní pozůstatky. Ta část, která nebyla pohlcena mořem v kataklyzmatu, byla oblastí, kde zůstaly naše sochy stát. Náš stylizovaný obraz je tak zachován na Velikonočním ostrově. Když jsi řekl, že jsi snil o nás v podobě sochy na Velikonočním ostrově a já jsem potvrdila, že jsem to byla já, tak sis myslel, že je to jen metafora, ale byla to jen polovina pravdy. Víš, Micheli, některé sny, a tvé určitě, jsou ovlivněny 'Iacotina'. To je něco, pro co neexistuje odpovídající slovo v jakémkoli jazyce Země. Není nutné, abys to pochopil, ale je to něco jako představa."

Thao skončila v tomto bodě výklad, nasadila její známý úsměv a dodala: "Pokud máš problémy se zapamatováním si všechno, včas ti pomohu."

S tím vstala a všichni jsme udělali totéž.

Průnik do psychosféry

Následovali jsme Lationusi, který nás vedl do jiné části objektu - relaxační zóny, kde si můžete odpočinout a žádný vnější zvuk tam nemůže proniknout. Tam nás Latoli a dva ze "starších" opustili. Lationusi, Thao, Biastra a já jsme zůstali.

Thao mi vysvětlila, že kvůli mé psychické síle, která ještě nebyla dostatečně rozvinuta a zdokonalena, aby se mohla podílet na důležité a velmi zvláštní zkušenosti, jsem povinen vypít jejich speciální elixír. Vysvětlila, že to bude sloužit pro "ponoření" do informační sféry na planetě Zemi v době katastrofy Mu, tedy asi před 14 500 lety.

Pojem "psychosféra" je nutné chápat takto:

Kolem každé planety je od doby jejího vzniku jakási sféra neboli vibrační kokon, který se otáčí rychlostí sedmkrát vyšší, než je rychlost světla. Tento kokon působí jako paměťové médium, které absorbuje naprosto všechny události, které se na této planetě stanou.

(Podobně jako HDD, Tibeťané jí říkají akáša – pozn. překl.)

Obsah této sféry je nám na Zemi nepřístupný - neznáme žádný způsob, jak z ní informace číst. Je dobře známo, že v USA se vědci a technici zabývají vývojem "stroje času", ale dosud bylo jejich úsilí bez úspěchu. Problém je podle Thao v tom, že se neumíme přizpůsobit frekvenci kokonu, tedy vlnové délce záznamů. Člověk, který je nedílnou součástí vesmíru se přizpůsobit může, protože pokud je správně vyškolen, jeho astrální tělo může vnímat informace zevnitř psychosféry. Samozřejmě, že je k tomu zapotřebí náročný trénink.

(Mnoho lidí má zkušenosti s náhodným kontaktem s psychosférou během snů. Také intuice představuje četbu určitých informací z psychosféry. My ji obvykle nazýváme duševní nebo duchovní tělo – v tomto případě, celé planety – pozn. překl.)

„Tento elixír ti Micheli umožní přístup k psychosféře.“

Všichni čtyři jsme se pohodlně usadili na speciálním lůžku. Posadili mne do centra trojúhelníku tvořeného Thao, Biastrou a Lationusi. Dostal jsem pohár tekutiny, kterou jsem vypil.

Biastra a Thao pak daly své prsty lehce na mé ruce a můj solar plexus, zatímco Lationusi položil ukazováček nad moji epifýzu. Řekli mi, abych se dokonale uvolnil a nebál se, bez ohledu na to, co se stane. Rád bych zakusil cestování v astrálním těle a pod jejich vedením jsem se cítil zcela bezpečně. Tyto chvíle jsou navždy vryty do mé paměti. Čím déle Thao ke mně pomalu a tiše mluvila, tím méně jsem se bál. Musím se však přiznat, že zpočátku jsem byl velmi vyděšený.

Najednou jsem byl navzdory mým zavřeným očím, oslněn barvami celého spektra, které tančily a zářily. Viděl jsem své tři společníky kolem sebe, kteří také zářili, ale zároveň byli průsvitní. Měl jsem dojem, že čtyři bizarní stříbrné kabely se připojují do mého fyzického těla, které se rozšiřovalo do velikosti hor. Najednou tuto vizi ukončil záblesk oslnivého bílého světla a nějakou dobu potom jsem nic neviděl ani necítil.

Koule stříbrné barvy, zářící jako slunce se objevila v prostoru a blížila se neuvěřitelnou rychlostí. Ponořil jsem se do ní a v té chvíli jsem si už nebyl vědom přítomnosti mých společníků. Když jsem pronikl do její stříbřité atmosféry, nemohl jsem rozeznat nic víc než mlhu, která mě obklopovala. Po nějaké době se náhle mlha rozptýlila a odhalila obdélníkovou místnost s nízkým stropem, ve které seděli dva muži se zkříženými nohama na úžasných barevných polštářích.

Stěny místnosti byly z hladce opracovaných kamenných bloků, známých z civilizace té doby, průsvitné postavy mých společníků a na zdech podivná zvířata, z nichž některá měla lidské hlavy. Byli tam také lidské postavy s hlavami zvířat.

Všiml jsem si, že já a moji tři společníci jsme tvořili jakoby zjevení z plynné hmoty a přesto jsme se byli schopni vzájemně rozlišit.

"Jsme v hlavní komoře pyramidy Savanasa," řekl Lationusi. Bylo to neuvěřitelné - Lationusi ani neotevřel ústa a přesto se mnou mluvil francouzsky! Vysvětlení přišlo jako blesk: "Je to opravdu, telepatie, Micheli. Nedávej mi žádné otázky, všechno se dozvíš přirozenou cestou, co budeš potřebovat vědět."

(Vzhledem k tomu, že je mou povinností při psaní této knihy, podávat pravdivé zprávy o mých zkušenostech, musím se snažit vysvětlit vše tak jasně, jak je to možné, neboť ve stavu, v jakém jsem v té době byl, když mé astrální tělo prošlo do psychosféry, tak slova vidět, slyšet a cítit, nejsou zcela vhodná, jen užitečná, protože všechny vjemy se tam vyskytují spontánně, velmi odlišným způsobem, než který běžně zažíváme ve fyzickém těle a dokonce je to jiné než to, co prožíváme, když astrálně cestujeme ve snu. Pozn. autora)

Události se náhle zjevovaly, někdy velmi pomalu, jindy se znepokojující rychlostí. Každá se mi zdála samozřejmá a já jsem se později dozvěděl, že to bylo díky stavu, ve kterém jsem byl pod přísným dohledem mých společníků.

Náhle jsem uviděl otvor ve stropě místnosti a na jeho konci hvězdu. Byl jsem si vědom, že myšlenkami komunikuji s touto hvězdou. Z mojí šišinky proudily nitky, vypadající jako stříbrný cigaretový kouř, které procházely otvorem ve stropě a připojovaly se ke vzdálené hvězdě na nebi.

Postavy, které jsem náhle uviděl, byly naprosto nehybné a kolem nich se vznášelo jemné zlaté světlo. Věděl jsem, díky neustálému dozoru svých společníků, že tyto osoby nás nevidí ani nemohou být námi rušeni, protože jsme diváci z jiné dimenze. Prohlédl jsem si je proto pozorněji.

Jedním z nich byl starý muž s dlouhými bílými vlasy spadající až na ramena. Na zátylku, nosil čapku z barevné tkaniny podobnou tomu, jakou nosí rabíni. Byl oblečen do přiléhavé, zlatožluté tuniky s dlouhými rukávy, které ho zcela zahalovala. V poloze, v jaké seděl, mu nebylo vidět nohy, ale já tušil, že byly holé. Jeho ruce se téměř dotýkaly a já jsem mohl jasně vidět drobné modravé záblesky kolem prstů, svědčící o nesmírné síle jeho koncentrace.

Druhý muž se zdál stejného věku, i přesto, že měl lesklé černé vlasy. Kromě barvy tuniky, která byla jasně oranžová, byl oblečený stejně jako jeho společník. Zcela nehybní nebyli, ale nevšiml jsem si, že by dýchali.

"Komunikují s jinými světy, Micheli," bylo mi vysvětleno.

Scéna se najednou změnila a v okamžiku byla nahrazena jinou. Viděl jsem palác ve tvaru pagody, se střechou pokrytou zlatem, který stál před námi se svými věžemi, portály, ohromnými panoramatickými okny do nádherné zahrady, kde byly bazény, ve kterých tryskala voda z fontán a jak padala tvořila se duha od paprsků slunce v zenitu. Stovky ptáků poletovali ve větvích stromů, roztroušených po obrovském parku, ve kterém bylo kouzelné barevné prostředí.

Lidé oblečení v tunikách různých stylů a barev se procházeli ve skupinách pod stromy nebo v blízkosti bazénů. Někteří seděli v meditaci pod květinovým loubím, zvláště

vytvořeným pro jejich pohodlí i jako přístřeší. Celá scéna byla završena gigantickou pyramidou, která se tyčila v dálce nad palácem.

Věděl jsem, že jsme právě tuto pyramidu opustili a že obdivuji nádherný palác Savanasa, ve hlavním městě Mu. Kromě paláce, o kterém již Thao mluvila, se ve všech směrech táhly alespoň 40 metrů široké cesty vedoucí od středu zahrady, vypadající jako zhotovené z jednoho bloku kamene. Byly lemovány dvěma řadami mohutných stromů, střídajících se s obrovskými stylizovanými sochami. Na některých z těchto soch byly klobouky - červené nebo zelené, s širokou obrubou.

Uprostřed cesty jeli lidé na koních a dalších podivných čtyřnohých zvířatech s hlavou připomínající delfína, o nichž jsem nikdy nic neslyšel. Existence těchto zvířat mne překvapila.

"Jedná se o Akitepayos, Micheli, kteří již dávno vymřeli", bylo mi vysvětleno.

Toto zvíře bylo velikost velkého koně s mnohobarevným ocasem, který se někdy rozevlál, podobně jako ocas páva. Jeho zadní část byla mnohem širší než mají koně, jeho tělo však bylo srovnatelné délky, ramena vyčnívající z těla, připomínala tvarem nosorožce a jeho přední nohy byly delší, než zadní nohy. Celé tělo, s výjimkou ocasu, bylo pokryto dlouhou šedou srstí. Když jeli tryskem, připomínali naše velbloudy v běhu.

Poměrně silně jsem ucítil, že jsem veden mými společníky jinam. Rychle jsme prošli kolem lidí na promenádě, ale přesto jsem byl schopen vzít na vědomí zvuk jejich hlasů. Bylo to velmi příjemné pro uši a zdálo se, že jazyk tvoří více samohlásek než souhlásek.

Okamžitě jsme byli uvedeni do jiné scény, podobně jako ve filmu, kdy jedna scéna střídá další. Stroje, vypadající jako "létající talíře", popisované ve science-fiction, se řadily v dlouhé linii na okraji náhorní planiny. Lidé vystupovali a nastupovali do létajících strojů, vedle obrovských budov, které bezpochyby sloužily jako terminál letiště.

Na přistávací ploše, vydávaly létací stroje pískavý zvuk, který byl snesitelný i pro naše uši. Bylo mi řečeno, že naše vnímání zvuku i jeho intenzita je podobná jako u lidí, kteří byli součástí scény před námi.

Napadlo mi, že jsem svědkem každodenního života lidí, kteří byli pozoruhodně vyspělí, ačkoli jsou mrtví už tisíce let! Vzpomínám si, že když jsem přemýšlel o cestách pod našima nohama, tak nebyly z obrovských bloků kamene, přestože to tak vypadalo, ale že to ve skutečnosti byla řada velkých dlaždic, takže přesně zabroušených tak, že jejich spoje byly sotva viditelné.

Z okraje planiny jsme měli panoramatický výhled na obrovské město, mořský přístav a dále na oceán. Pak jsme se náhle přesunuli do široké ulice města, lemované domy různých velikostí a architektonických tvarů. Většina domů měla terasy obklopené květinami, někde jsem také zahlédl hezké ptáky. Skromnější domy bez teras měly také balkóny plné květů. Celkově jsem si připadal příjemně, jako bych se procházel v zahradě.

Na ulici lidé buď chodili, nebo létali na malých kruhových plošinách asi 20 centimetrů nad silnici. Tyto létající plošiny se pohybovaly zcela tiše. Byl to velmi pohodlný způsob cestování. Přesto tam však jiní lidé jeli na koni.

Když jsme došli na konec ulice, ocitli jsme se na velkém náměstí, kde jsem byl překvapen, že tam nejsou žádné butiky a obchody. Místo toho tam byla krytá tržnice, kde vystavovali všechny druhy zboží, jaké si můžete představit a přát. Byly tam ryby, mezi nimiž jsem poznal tuňáka, makrely a rejnoky, bylo tam maso mnoha druhů, stejně jako neuvěřitelný sortiment zeleniny. Nejvíce však převládaly květiny, které zaplňovaly každou volnou plochu. Bylo jasné, že tito lidé mají květiny rádi, buď je měli ve vlasech nebo je téměř každý držel v ruce. Zákazníci si vybírali co chtěli, ale nijak neplatili, neměli ani peníze, ani nic, co by je mohlo nahradit. Moje zvědavost zavedla naši skupinu do středu tržnice, až mezi lidí, které jsem považoval za nejzajímavější.

Všechny mé otázky byly automaticky telepaticky zodpovězeny, protože mě třeba napadlo, že nemají peníze, protože všichni patří k nějaké komunitě. Nikdo nepodváděl, protože společný život byl naprosto harmonický. S postupem času, se učili dodržovat přijaté a dobře naučené zákony, které jim zřejmě zcela vyhovovaly.

Většina z těchto lidí měřila mezi 160 až 170 cm na výšku, se světle hnědou kůží a černými vlasy a očima - velmi podobní našemu dnešnímu polynézkému etniku. Také mezi nimi byli i větší lidé, asi dva metry vysocí, s blond vlasy a modrýma očima a ve větším počtu také černoši. Ti byli vysocí stejně jako bílí a zdálo se mi, že je jich více typů, včetně jednoho, jako jsou Tamilové a další, nápadně se podobající na naše Maory v Austrálii.

Šli jsme směrem k přístavu, kde byly zakotvené lodě všech tvarů a velikostí. Nábřeží bylo postaveno z obrovských kamenů, které byly, jak jsem již řekl, z lomu Notora na jihozápadě kontinentu. Celý přístav byl uměle postavený. Dívali jsme se na nějaká velmi sofistikovaná zařízení v provozu - stavba lodí, nakládací jeřáby, doky na provádění oprav ...

Plavidla v přístavu byla velmi rozmanitá, od plachetnic ve stylu osmnáctého a devatenáctého století, až po moderní stylové jachty, výletní parníky a ultramoderní vodíkové nákladní lodi. Obrovské lodě kotvící v zátoce byly antimagnetické a antigravitační, jak bych o nich řekl. Když plavaly na vodě byly i při plném zatížení několika tisíc tun, schopny cestovat zcela nehučně rychlostí 70-90 uzlů těsně nad vodou.

Bylo mi vysvětleno, že klasická plavidla zastoupená v přístavu patří lidem ze vzdálených zemí - Indie, Japonska, Číny, zemí, které byly kolonizovány Mu, ale které ještě neměly možnost využít její technologickou vyspělost. V této souvislosti jsem se také dozvěděl od Lationusi, že vedoucí představitelé Mu tají hodně svých vědeckých poznatků, například jadernou energii, antigravitaci a ultrazvuk. Tato politika zajišťuje jejich technologickou nadvládu na Zemi a zaručuje jejich bezpečnost.

Scéna byla opět změněna a my jsme se ocitli zpátky na přistávací ploše, s nočním pohledem na město. Bylo zcela jednotně osvětleno velkými koulemi, podobně jako cesta, která vedla k paláci Savanasa. Tyto globy, umístěné vedle kolonád podél bulvárů svítily, jako by byl den. Bylo mi vysvětleno, že tyto koule převádějí jadernou energii na světlo a měly schopnost svítit tisíce let, aniž by bylo nutné je zhasínat. Přiznávám, že jsem tomu nerozuměl, ale věřil jsem, že to tak může být.

Další změna scény - a již bylo denní světlo. Široké třídy a palácové zahrady byly zaplněny davy pestře oblečených lidí, a byl tam také obrovský bílý balon připevněný k vrcholu pyramidy. To bylo znamení, že král, kterého jsem viděl při meditaci v pyramidě, zemřel krátce před shromážděním davu.

Balon s velkým hlukem explodoval a z lidu vyšel jednohlasný výkřik radosti. To mě překvapilo, neboť smrt obvykle vyvolává slzy, ale moji společníci to vysvětlili takto: "Micheli! Nepamatuješ si, co jsem tě učila? Když fyzické tělo zemře, astrální tělo se uvolní. Tito lidé to vědí, a oslavují tuto událost. Za tři dny astrální tělo krále opustí Zemi a vrátí se k Velkému Duchu, protože se král během svého posledního života na Zemi choval příkladným způsobem i přes velmi obtížné povinnosti a úkoly, které vykonával."

Na to jsem neměl odpověď a styděl jsem se za pokárání od Thao pro moji zapomnětlivost.

Najednou se dekorace opět změnila. Ocitli jsme se na schodech paláce. Obrovský dav rozložený před námi, kam až šlo dohlédnout, a vedle nás shromáždění hodnostářů, včetně postavy, oděné v nejhonosnějším oblečení, jaké si lze představit. Tento měl být nový král Mu.

Něco na něm poutalo moji pozornost. Jako bych ho už znal, ale zcela jsem ho nepoznával. Vmžiku jsem měl telepatickou odpověď od Lationusi: "To jsem já, Micheli, ale v jiném životě. Ty mě nepoznáváš, ale jsi si vědom mých astrálních vibrací v tomto těle."

Ve skutečnosti, Lationusi prožíval něco výjimečného a mimořádného! Lationusi viděl sám sebe v předchozím životě, zatímco fyzicky existoval v současném životě!

Z rukou jednoho z hodnostářů obdržel nový král nádhernou korunu, kterou si dal na hlavu. Z davu se ozval výkřik radosti, jak povstal. Kontinent Mu a nejpokrokovější národ na této planetě měl nového krále, vládce nad více než polovinou obyvatel.

Dav prožíval radostné delirium. Tisíce malých balónků granátové barvy, světle oranžových, vyletělo do vzduchu a začal hrát orchestr. Hudebníků v orchestru bylo aspoň dvě stě, hrál na ukotvených vznášejících se plošinách po celé zahradě, vedle paláce i pyramidy. Na každé plošině, hrála skupina hudebníků na nepopsatelně divné nástroje, a slyšel jsem je, jako by byl zvuk přenášen přes gigantické stereofonní reproduktory.

Tato hudba se ovšem vůbec nepodobala hudbě, jakou známe. Nástroje podobné flétnám vyluzovaly zvuky zvláštní frekvence a další nástroje zněly jako modulované zvuky přírody, například vytí větru, bzukot včel, zpěv ptáků, zvuk deště padajícího na jezero, nebo vln narážejících na břeh. Bylo to všechno tak obratně aranžováno, jakoby vlny vznikaly přímo v zahradách, plynuly směrem k nám, prošly námi a skončily nárazem na schody Velké pyramidy.

Nikdy bych si nepředstavoval, že lidské bytosti, bez ohledu na to, jak se vyvíjeli, mohly dosáhnout takového souladu, jako tato orchestrální aranžmá. Dav lidu, představitelé i král byli v transu z této symfonie zvuků, které proudily do jejich duše. Rád bych zůstal a naslouchal, až

bych se nasytil těchto zvuků přírody. Tato hudba pronikala přímo do mé duše a její účinek byl okouzlující. Bylo mi však připomenuto, že tam nejsme pro potěšení ...Scéna zmizela.

Vtom jsem byl svědkem mimořádného zasedání šesti poradců, kterému předsedal král. Bylo mi řečeno, že jde o vážný problém, když se král setkal pouze s těmito šesti. Král výrazně zestárnul, protože jsme poskočili o dvacet let dopředu v čase. Všichni přítomní se tvářili vážně, neboť diskutovali o technických údajích svých seismografů a já byl schopen vše ve zlomku sekundy pochopit. Mohl jsem sledovat průběh jejich jednání, jako bych byl jedním z nich!

Jeden z poradců tvrdil, že zařízení ukázalo nespolehlivé údaje a není tedy žádný velký důvod k obavám. Další uvedl, že seismografy jsou zcela přesné, protože se velmi osvědčily v době první katastrofy, která se udála v západní části kontinentu ...

Když domluvil, palác se začal třást, jako listí na stromě ve větru. Král vstal, oči se mu rozšířily překvapením a strachem, dva z jeho poradců spadli ze sedadel. Venku byl velký hluk. Zdálo se, že pochází z města.

Scéna se změnila a najednou jsme byli venku. Úplněk svítil do zahrady paláce. Vše bylo opět klidné, příliš klidné. Slyšet byl jen zvuk temného dunění, které pocházelo z okraje města. Najednou sluhové vyběhli z paláce a pobíhali všemi směry. Několik sloupů nesoucích osvětlovací koule, spadlo na zem a rozbilo se. Nastal zběsilý úprk z paláce, král a jeho družina nastoupili na létající plošiny a ihned zamířili na letiště. Sledovali jsme je. Kolem létajících plavidel na letišti i v terminálu vládl zmatek. Někteří lidé dělali místo pro plošiny, křičeli a strkali se. Králova létající plošina se rychle přiblížila k jednomu z letounů, které stály stranou od ostatních, on i jeho souputníci nastoupili. Další letouny byly již také připraveny, když se z hlubin země ozval zvláštní ohlušující zvuk, jako nepřetržité hřmění.

Přistávací plocha byla najednou rozervána jako list papíru a vše obklopil obrovský sloup ohně. Plavidla, zůstala uvězněna uprostřed plamenů explodovala. Lidé, běžící po letišti zmizeli v trhlíně. Králova loď, která byla také ještě na zemi, začal hořet a explodovala.

V tomto okamžiku, jako by smrt krále byl nějaký signál, jsme viděli velkou pyramidu spadnout vcelku do trhliny, která se rozevřela podél planiny a dále se rozšiřovala. Pyramida se chvíli zastavila na okraji trhliny, pak se zachvěla a byla pohlcena plameny.

Opět se scéna změnila. Měli jsme pohled na přístav a město, která se celé vlnilo, jako vlny v oceánu. Budovy se začaly hroutit, doprovázeny výkřiky hrůzy v příšerných scénách a mizely v plamenech.

Nastala ohlušující exploze hluboko pod povrchem Země. Celé předměstí se propadlo a další obrovské kusy kontinentu ho následovaly. Oceán spěchal zaplnit obrovské propasti, které zde najednou vznikly a celá náhorní plošina Savanasa se potopila rychle do vod.. Na místě se vytvořily obrovské víry, kde se marně snažili přežít lidé, kteří se zachytili nějakých plovoucích trosek.

Bylo to děsivé, být svědkem takové katastrofy, a to i s vědomím, že se to stalo před 14 500 roky.

Započali jsme velmi rychlou prohlídku kontinentu, ale všude jsme nacházeli stejné obrazy katastrofy.

Voda se valila v obrovských vlnách po rozlehlých pláních, které se nořily pod vodu. Dívali jsme se na sopku, která právě vybuchla a poblíž jsme viděli pohybující se skály, jako by je zvedala gigantická ruka nad lávu a před našima očima vytvářela horu. Za krátkou dobu celá plošina Savanasa zmizela.

Scéna se opět změnila na jinou. "Nyní jsme se dostali do Jižní Ameriky, Micheli, kde dosud katastrofa neměla takový vliv. Podíváme se na pobřeží, kde je přístav. Vrátili jsme se v čase těsně před první otřes, kdy se král Mu radil se svými poradci."

Byli jsme na nábreží ve velkém námořním přístavu Thiacuano. Byla noc a na Zemi svítil měsíc v úplňku, i když se již schylovalo k ránu. Na východě slabé světlo ohlašovalo příchod rána. Všude bylo ticho. Strážci hlídali nábreží, kde byla ukotvena řada lodí.

Několik opilců hlučně vcházelo do budovy, na které svítilo malé orientační světlo. Byly zde také osvětlovací koule, ale jen málo. Letěli jsme přes kanál, kde několik lodí plulo směrem na vnitrozemské moře (kde je dnes Brazílie).

Naše skupina se zastavila na můstku jedné plachetnice. Jemný větřík od západu tlačil zezadu na loď. Ta měla jen malou plachtu, protože proplouvala místem s mnoha loděmi. Měla na palubě tři stěžně, docela v moderním stylu a asi 70 metrů na délku. Soudě podle jejího tvaru trupu, mohla v otevřených vodách dosáhnout slušné rychlosti.

O chvíli později jsme se ocitli ve velké kabině námořníků, zařízené dobrým tuctem paland, které byly všechny obsazené. Všichni spali, kromě dvou mužů kolem třiceti let, kteří podle jejich fyzického vzhledu, pravděpodobně pocházeli z MU. Seděli u stolu, zabráni do hry, která byla snad mahjong. Věnoval jsem pozornost jednomu z nich, který vypadal starší, než jeho společník, co měl dlouhé tmavé vlasy, svázané červeným šátkem. Přitahovalo mě to k němu, jako magnet kus železa a v mžiku jsem byl u něho a moji společníci se mnou. Když jsem jím procházel, cítil jsem téměř elektrickou stimulaci - pocit lásky, jako jsem nikdy nepocítil, napadlo mne. Cítil jsem s ním naprostou jednotu a proto jsem jím procházel znovu a znovu.

"To se dá snadno vysvětlit, Micheli. V tomto člověku, jsi se potkal se svým astrálním tělem. To jsi ty, v jednom ze svých minulých životů. Nicméně, jsi zde jako pozorovatel, a nemá smysl se tomu poddávat, protože ho nemůžeš oživit. Nepodléhej tomu."

S lítostí jsem následoval mé společníky zpět na můstek.

Náhle se v dálce na západě ozval hlasitý výbuch a blíže pak další. Obloha na západě začala zářit. Ještě blíže se ozvala mnohem ostřejší exploze, způsobená erupcí sopky, která rozzářila západní oblohu asi 30 kilometrů od nás. Na kanále a v přístavu jsme pozorovali horečné vzrušení, výkřiky, zněly sirény. Slyšeli jsme dusot nohou námořníků, běžících po mostě. Mezi nimi jsem viděl i námořníka, který měl moje astrální tělo a měl strach stejně jako jeho společníci, já jsem cítil obrovskou vlnu sympatií s jejich panikou. Na okraji města, v září sopky, jsem viděl velmi rychle vzlétat zářící koule do nebe a nakonec je mizet z dohledu.

"Ano to jsou jedny z našich kosmických lodí," vysvětlovala Thao. Ty budou sledovat katastrofu z velké výšky. Na palubě je přítomno obvykle sedmnáct lidí, kteří budou dělat vše co můžou, aby přežili, ale mohou toho jen velmi málo. Dívej se."

Země se začala trást a rachotit. Další tři sopky vyrazily zpod povrchu oceánu poblíž pobřeží. Současně, to způsobilo vlnu asi 40 metrů vysokou, ženoucí se s pekelným hlukem směrem k pobřeží. Před tím, než dorazila do města, začala země pod námi stoupat. Přístav, město a okolní část kontinentu prudce vzrostly, blokujíc útok vln. Abychom to lépe viděli, vystoupali jsme výš. Připomínalo mi to, jako by obrovské zvíře nahrbilo záda a protahovalo se, jako když vylézá z nory.

Výkřiky lidí nám připadaly jako skřípění z pekla. Lidé byli šílení hrůzou, protože se zvedali s městem, jako by byli ve výtahu, a zdálo se, že tento vzestup se nikdy nezastaví. Lodě, vyvržené z oceánu ležely rozbité na kusy na skalách a já jsem sledoval, že námořníci, co

zůstali dole, byli doslova rozdrceni na prášek. Jedeno z mých předchozích "já" se právě vrátilo ke svému stvořiteli.

Vypadalo to, že Země kompletně změnila svoji podobu. Město zmizelo v hustých černých mracích, valících se od západu, země se pokrývala lávou a popelem ze sopek. V tom okamžiku mi přišla na mysl pouze dvě slova: "grandiózní" a "apokalyptické".

Vše bylo poněkud rozmazané a já jsem blízko mne cítil mé společnice. Byl jsem si vědom stříbřitého oblaku, který nás závratnou rychlostí přenesl na Thiaooubu. Měl jsem dojem, že jsme byli tažení na stříbrných nitích, abychom se rychle vrátili do našich fyzických těl, která na nás již čekala. Moje astrální oči ocenily krásu barev, zde na této zlaté planetě, po té strašlivé noční můře, kterou jsme právě opustili.

Cítil jsem ruce, které se dotýkaly mého těla. Otevřel jsem oči a podíval se kolem sebe. Moje společnice vstala, usmívala se a Thao se mě zeptala, jestli jsem v pořádku.

"Cítím se velmi dobře, děkuji. Jsem velmi překvapen, že je venku stále světlo."

"Samozřejmě, že tam stále je, Micheli. Jak dlouho si myslíš, že jsme byli pryč?"

"Já opravdu nevím. Pět nebo šest hodin?"

"Ne," řekla Thao pobaveně. "Ne víc, než patnáct lorses, tedy asi patnáct minut."

Pak mě Thao a Biastra vzaly každá za rameno a vyvedly ven z "relaxační místnosti", překypující smíchem na můj vyjevený výraz. Lationusi nás následoval, ale nezdál se být pobavený.

Naše "tzv." civilizace

"Na Zemi je nutná potřeba disciplíny, ale disciplína, neznamená diktaturu. Velký Duch - Stvořitel nezavazuje žádné zvíře, ani člověka dělat něco proti jeho vůli. My všichni máme svobodnou vůli a je na nás, abychom se ukázali a duchovně se povznesli. Vnucovat svou vůli jiným lidem způsobem, který zbavuje jednotlivce o výsadu konat dle své vlastní svobodné vůle, je jedním z největších zločinů, které člověk může dopustit. Co se děje nyní v Africe, je zločinem proti celému lidstvu. Rasismus je sám sobě zločinem."

"Thao," přerušil jsem ji, "je tady něco, co nechápu. Říkáš, že jste b
ránili Němcům mít atomovou bombu jako první, ale proč jste v tom nezabránili jiným zemím? Musíš uznat, že pokud máme atomové zbraně, tak sedíme jako na sopce. Co říkáš na Hirošimu a Nagasaki - necítíš se nějakým způsobem odpovědná?"

"Michel, samozřejmě, že na tyto věci pohlížíš velmi zjednodušeně. Všechno je to pro vás černé nebo bílé, ale je zde i mnoho odstínů šedé. Pokud by Druhá světová válka nebyla zastavena bombardováním a zničením těchto dvou městech, bylo by ještě mnohem více úmrtí - třikrát tolik, než kolik bylo obětí atomových bomb. Jak říkáte vy - rozhodli jsme se pro menší ze dvou zel.

Jak už jsem ti řekla dříve, že můžeme podat pomocnou ruku, ale netýká se to jemných detailů možných situací. Existují velmi přísná pravidla, která je třeba dodržovat. Bomba měla existovat a stejně jako na všech jiných planetách se nakonec objevila. Potom můžeme jejich existenci sledovat jako diváci a čekat, co bude následovat, nebo můžeme zasáhnout. Pokud budeme zasahovat, tak tím zvýhodníme některou stranu, ale my zcela upřímně respektujeme individuální svobodu."

„Pokud mi někteří při čtení této knihy nevěříte nebo máte pochybnosti o tom, co je psáno, tak zde vysvětlím záhadu zmizení miliard jehel, které byly před několika lety vypuštěny na oběžnou dráhu kolem Země.

(V květnu 1963 bylo na oběžnou dráhu vypuštěno 400 milionů jehel, jako součást experimentu s radiačním tlakem slunečního záření. Pozn. autora.)

Rovněž nemůžete vysvětlit zmizení dalších miliard jehel při druhém experimentu. Za zmizení těchto jehel z oběžné dráhy jsme zodpovědní my, protože jsme usoudili, že představují potenciálně katastrofální nebezpečí pro vaši planetu. Necháme občas vaše odborníky, aby si 'hráli se sirkami', ale je důležité, že se nemusíte dovolávat naší pomoci, pokud udělají chyby. Je-li to vhodné, podáme včas pomocnou ruku, ale nemůžeme a nechceme vás od pohrom zachraňovat automaticky - to by bylo v rozporu s všeobecným zákonem.

Vidíš, Micheli, že z atomových zbraní mají lidé na Zemi strach, a přiznávají, že je to Damoklův meč, zavěšený nad vašimi hlavami, ale není to reálné nebezpečí. Skutečná nebezpečí pro Vás, v pořadí podle důležitosti jsou: Za prvé peníze, za druhé politikové a novináři, za třetí drogy a za čtvrté náboženství! Tato rizika se v žádném případě netýkají jaderných zbraní. Pokud by se lidé na Zemi zničili nukleární katastrofou, jejich astrální bytosti se tam opět musí vtělit, aby přirozený řád smrti a znovuzrození byl zachován. Nebezpečí nespočívá ve smrti fyzického těla, v což zatím bohužel milióny lidí věří, nebezpečí existuje ve způsobu, jakým člověk žije.

Na vaší planetě, jsou peníze nejhorším ze všech zel. Zkus si teď představit život bez peněz!

Vidíš," řekla Thao, která četla mé myšlenky, že si ani nemůžeš takový život představit, protože jsi zcela uvězněn ve vašem systému.

Nicméně, před dvěma hodinami jsi viděl, že lidé Mu byli schopni uspokojovat své potřeby, aniž by museli utrácet nějaké peníze. Všiml sis také, že lidé tam byli velmi spokojeni a velmi dokonalí. Civilizace Mu se soustředila kolem společnosti, aby se všem dařilo stejně duchovně

i materiálně. Samozřejmě, že nesmíš zaměnit slova ‚společnost‘ a ‚komunismus‘, který existuje v některých zemích na Zemi. Komunismus, jak se praktikuje na Zemi, je nezbytnou součástí totalitních režimů, nikoli demokratické společnosti, a jako takový, je ponižující pro člověka.

Bohužel, pokud jde o peníze, je těžká pomoc, když celý společenský systém na Zemi je na tom založen. Pokud Německo potřebuje 5000 tun australské vlny, nemůže za to poslat výměnou 300 Mercedesů a 50 traktorů. Váš ekonomický systém nefunguje tímto způsobem, proto je obtížné ho změnit.

Na druhé straně, může být dosaženo mnohé, s ohledem na politiky a politické strany. Jste všichni na stejné lodi, a tam je užitečné srovnání mezi Zemí jako planetou a lodí na moři. Každá loď musí mít kapitána, aby vše dobře fungovalo, je nutná zručnost a spolupráce mezi námořníky, jakož i respektování jejich kapitána. Pokud mají všichni znalosti, zkušenosti a správné chování a kapitán je také dobrý a poctivý, je velká šance, že celá posádka ho bude respektovat. Záleží na vnitřní morální hodnotě kapitána - bez ohledu na jeho politické nebo náboženské smýšlení, aby byl schopen řídit bezpečně loď.

Představ si například, že by kapitán musel být volen posádkou, hlavně podle politického kritéria, než pro jeho zručnost v navigaci a jeho správné rozhodnutí v době nebezpečí. Chceš-li se vžít do situace, předpokládejme, že sledujeme skutečné volby. Stojíme před problémem, jak vybrat kapitána ze tří kandidátů na velení, když se posádka skládá ze 150 námořníků. První z kandidátů je demokrat, druhý komunista a třetí konzervativce. Mezi členy posádky, je 60 komunistů, 50 demokratů a 40 konzervativců. Teď ti ukážu, že tuto situaci není možné rozumně vyřešit.

Komunistický kandidát udělá určité sliby demokratům a konzervativcům, pokud chce vyhrát, protože on má zaručeno pouze 60 odevzdaných hlasů. Musí přesvědčit alespoň 16 mužů z ostatních stran, že je v jejich zájmu, aby ho volili. Ale bude schopen dodržet sliby, které udělá? Samozřejmě, to samé platí pro ostatní dva kandidáty.

Když jeden nebo druhý z těchto kapitánů bude na moři, vždy zjistíte, že značný počet členů jeho posádky bude zásadně proti jeho velení a proto je riziko vzpoury značné. Samozřejmě, že to naštěstí není způsobeno tím, jak kapitán vyžaduje plnění svých příkazů. Jen jsem chtěl ilustrovat nebezpečí, která jsou důsledkem volby vůdců na základě politických kritérií, upřímně řečeno, spíše než pro jejich schopnost vést lidi správným způsobem.

Na toto téma, musím zdůraznit další bod. Když je náš zvolený kapitán na moři, je to jediný vůdce plavidla, zatímco když je předsedou strany nebo zvolen jako hlava státu, je okamžitě konfrontován s vůdci opozice. Od samého počátku jeho vedení, jsou jeho rozhodnutí posuzována jako dobrá nebo špatná a bude systematicky kritizován opozičními stranami, usilujícími o jeho konec. Jak může být země v rámci takového systému řádně spravována, Micheli?"

"Máte řešení?"

"Samozřejmě, a to jsme ti již popsali. Jediným řešením je, abyste následovali příkladu vlády Mu. To znamená zvolit si hlavu státu, jehož jediným cílem je blahobyt lidí - vůdce nesmí být motivován falešnou pýchou z moci nebo svojí stranou a osobními majetkovými ambicemi. Je nutné skoncovat s politickými stranami, které mají mezi sebou jen zášť a nenávisť! Se všemi je nutné spolupracovat, bez ohledu na rozdíly, které máte mezi sebou. Všichni jste na stejné lodi! Jste součástí stejné obce, stejného města, stejné země a stejné planety.

"Z čeho je dům, ve kterém bydlíš?"

"Z cihel, ze dřeva, dlažby, omítky, hřebíků atd."

"To je pravda, a z čeho jsou všechny tyto materiály?"

" Samozřejmě že z atomů."

"Perfektní. Jak víš, tak tyto atomy jsou těsně spojeny, aby vytvořily cihlu nebo jiný stavební materiál. Co by se stalo, kdyby se tyto atomy navzájem rozpojily, namísto spojení, jak to dělají?"

"Nastal by úplný rozpad".

"A tady to je! Když odstrčíš své sousedy, případně děti, pokud nejsi vždy připraven pomoci i těm, kteří se ti nelíbí, můžeš tak přispět k rozpadu vaší civilizace. A to je to, co se děje na Zemi více a více, prostřednictvím nenávisti a násilí.

Vezměme si dva příklady dobře známé všem lidem na vaší planetě, které dokazují, že násilí není řešením. Prvním z nich je Napoleon Bonaparte, který za použití zbraní dokázal dobýt celou Evropu, ustanovil se vůdcem národa a zlikvidoval nepřátele, aby snížil riziko zrady.

Je všeobecně vzato, že Napoleon byl génius, skutečný organizátor a zákonodárce, protože i o 200 let později mnoho z jeho zákonů ve Francii stále platí. Ale, co se stalo s jeho říší, Micheli? Ta se rychle rozpadla, protože byla násilně vytvořena za pomoci zbraní. Podobně Hitler se snažil dobýt Evropu a znáš, co se tam pak stalo.

Násilí neplatí a nikdy nebude. Řešení spočívá spíše v lásce a kultivaci vědomí. Všimli jste si někdy, že na celém světě, a to zvláště v Evropě, jste měli mnoho skvělých spisovatelů, hudebníků a filozofů na přelomu devatenáctého a dvacátého století?"

"Ano, vím, že to tak bylo."

"Víš, proč?"

"Ne!"

"Společně s příchodem elektřiny, spalovacích motorů, automobilů, letadel a dalších vynálezů, lidé na Zemi zanedbali pěstování své spirituality a zaměřili se na hmotné věci. Teď ti Thaori vysvětlil, že materialismus představuje jednu z největších hrozeb pro váš současný život i pro vaši budoucnost.

Politici mají stále problém s novináři a reportéry. Jsou mezi nimi i někteří, i když bohužel vzácně, kteří se snaží dělat svou práci při šíření informací čestně a upřímně, navštěvovat pečlivě zdroje informací, ale my jsme velmi znepokojeni, že většina z novinářů směřuje pouze k senzacechtivosti. Vaše televizní stanice ukazují stále více a více scén násilí. Pokud by zodpovědné osoby byly povinny studovat psychologii, tak by nebyly schopny vysílat takové programy a byl by to krok správným směrem. Zdá se, že vaši reportéři hledají násilné scény, vraždy, tragédie a jiné katastrofy, protože je to živí, ale my jsme jejich chováním znechuceni..

Vedoucí představitelé země, novináři a ve skutečnosti každý, kdo je schopen ze své pozice ovlivňovat lidi, má obrovskou zodpovědnost vůči milionů lidí, kteří nejsou o nic více a nic méně než jeho bližní. Příliš často ti, kteří byli zvoleni lidem do svých funkcí, zapomínají na své povinnosti, které mají v tomto ohledu, dokud se nepřiblíží na pár měsíců nové volby a jim konečně dojde, že lidé jsou s nimi nespokojeni a již by jim nemuseli dát své hlasy.

To není případ novinářů, i když ani oni nemají zapotřebí vzbuzovat zájem lidí, za účelem dosažení nějakého cíle, ale přesto mají podobnou moc ovlivňovat jejich způsoby jednání, které jsou dobré nebo špatné. Ve skutečnosti jsou schopni dělat dobrou službu, když upozorní veřejnost na nebezpečí a bezpráví - a to by mělo být jejich hlavní funkcí.

Aby měli významní lidé nutnost pochopit a aplikovat psychologii, dám ti pro ilustraci dobrý příklad, jak to myslím. V televizi vidíš následující zprávu - mladík si vzal pušku a zabil sedm lidí, včetně dvou žen a dvou malých dětí. Reportér ukazuje skvrny od krve a oběti s tím, že vrah napodoboval způsoby herce, který je dobře známý z jeho násilnických rolí ve filmech. A výsledek? Vrah bude pyšný - nejenže dosáhl celostátní proslulosti, ale také byl srovnáván s jedním z nejpopulárnějších hrdinů násilných moderních filmů. Může to vidět další takový šílenec, který vidí a slyší zprávy a komentáře reportérů, kteří věnují neoprávněnou pozornost této ohavné trestné činnosti a bude se tím inspirovat a hledat svůj vlastní okamžik slávy.

Takový člověk je obvykle psychopat - někdo utlačovaný, frustrovaný, deprimovaný, někdo koho ignorují a on touží po uznání. Právě viděl zprávu v televizi a ví, že všechno násilí je

zveřejňováno, někdy až přehnaně, od televizních reportérů a novinářů. Možná, že jeho podoba se objeví na titulní stránce všech novin - a proč ne? Pak půjde před soud a možná se bude odkazovat se na jména jako Jack rozparovač nebo škrtič s Velvet Glove. Už nebude patřit mezi obyčejné smrtelníky. To, že takové nezodpovědné zprávy je možné dělat, je nepředstavitelné. Bezohlednost a nezodpovědnost nejsou vlastnosti civilizovaných národů. To je důvod, proč říkám, že na Zemi, jste nedosáhli ani na první stupeň civilizace."

"Takže, co je řešení?"

"Proč se na to ptáš, Micheli? Byl jsi vybrán, protože víme, jak uvažuješ, a já vím, že znáš odpověď na svou otázku. Přesto, když na tom trváš, uslyšíš odpověď z mých úst. Novináři, reportéři a kdokoli, jehož úkolem je šířit informace, by měl věnovat nejvýše dva až tři řádky takovým případům vražd. Jednoduše by mohli jen říci: Právě jsme se dozvěděli o vraždě sedmi lidí ze strany nezodpovědného šílence. Tato vražda se stala v nejmenovaném místě a je nám líto této události v zemi, která se zdála být civilizovaná. Tečka. Ti, kteří hledají svůj den, nebo týdny slávy a vražda má být prostředek k jejich dosažení, tak jejich snaze by se už nedostalo na oplátku tolik publikace, v co doufali. Souhlasíš?"

"Co by tedy měly zprávy novinářů zahrnovat?"

"Existuje tolik věcí, které se vyplatí ukázat - zprávy o hodnotných akcích, které zlepšují duchovno lidí, spíše než vymývání mozků negativním způsobem. Zprávy, jak někdo riskoval život, aby zachránil dítě, které mohlo utonout nebo jak pomohl chudým, pro zlepšení jejich osudu."

"Samozřejmě, úplně s tebou souhlasím, ale jsem si jistý, že náklad novin závisí hlavně na senzačních zprávách, které obsahují."

"A jsme tam, zpátky u kořene všeho zla, které jsem zmínila dříve - peněz. To je prokletí, které ohrožuje celou civilizaci, a právě v tomto konkrétním případě by situace byla opačná, kdyby zodpovědné osoby byly motivovány ke změně. Největším nebezpečím pro lidstvo na planetě jsou nakonec psychologické a nikoliv hmotné podněty."

Drogy mají podobný vliv na psychiku jedince, nejen že mohou pokazit fyzické zdraví, ale také mění vědomí a celý proces vývoje osobnosti. Přesto, že vyvolávají stavy euforie nebo fiktivního ráje, tak zároveň přímo útočí na astrální tělo. Nebudu to rozebírat, ačkoli je to velmi důležité. Astrální tělo může být poškozeno dvěma věcmi - drogami a vibracemi vznikajícími z určitého druhu hluku. Je třeba také pochopit, že používané léky mají obvykle vliv, který je zcela proti přírodě. Způsobují poruchy astrálního těla v oblasti, kde by neměly být. Astrální tělo by mělo fungovat jak ve fyzickém těle, tak v jeho Vyšším Já, jehož je součástí. Když je člověk omámený, astrální tělo jakoby spí a zažívá fiktivní pocity, které zcela zkreslují úsudek. Je ve stejné situaci jako fyzické tělo v průběhu důležitého chirurgického zákroku v narkóze. Pokud se ti to líbí, je jako na nástroj, který se může ohnout nebo zlomit pomocí násilí nebo když je použit pro práci, pro kterou nebyl určen."

Podle délky doby, kdy je osoba pod vlivem drog, bude její astrální tělo upadat, nebo přesněji řečeno, se může nasytit falešnými údaji. Oprava astrálního těla může trvat několik životů, z tohoto důvodu by ses Micheli měl drogám vyhnout za každou cenu."

"Je tu něco, co tedy nechápu," přerušil jsem ji. "Dvakrát, jsi mi teď dala užívat léky, aby se uvolnilo mé astrální tělo z fyzického těla. Copak jsi mi tím neudělala medvědí službu?"

"Ne, vůbec ne. Použili jsme látku, která není halucinogen, za účelem pomoci procesu, který může nastat i přirozeným způsobem, po odpovídajícím zaškolení. Není to lék, který otevírá vědomí a tedy nepředstavuje žádné nebezpečí pro tvé astrální tělo a jeho účinky jsou velmi krátkodobé."

Vrátíme-li se k problémům vaší planety, řešení závisí na lásce a zrušení peněz. To vyžaduje, aby se lidé povznegli nad nenávist, zášť, žárlivost a závist, a každý člověk, ať už je dělník či vůdce společnosti, byl všem rovnocenným partnerem a podal pomocnou ruku každému, kdo ji potřebuje."

"Thao!" Přerušil jsem ji znovu, tentokrát téměř netrpělivě. "Co jsi řekla o vztahu k Ježíši?"

"Micheli, Ježíš byl poslán na Zemi z Thiaouby před 2000 lety – podobně, jako Lationusi který také byl na Zemi a vrátil se."

Ze všeho, co mi vysvětlovala, to bylo nečekané vysvětlení, které mě nejvíce šokovalo. Ve stejné chvíli Thao rychle změnila barvu aury. Měkká zlatavá mlha kolem její hlavy se změnila na téměř celé spektrum barev, které jí planuly z temene hlavy.

"Velký Thaori nás volá, Micheli. Musíme hned jít." Thao vstala.

Nasadil jsem si svou masku a následoval ji ven, nejvíce mne překvapilo náhlé přerušení debaty a neobvyklý spěch. Nastoupili jsme na létající plošinu a svisle se vznesli nad koruny stromů. Brzy jsme letěli nad pláží, pak nad oceánem, mnohem větší rychlostí, než kdykoli předtím. Slunce už bylo dosti nízko na obloze a my se řítili nad vodami, které byly smaragdově zelené nebo nádherně azurové - jestli mohu popsat barvy v pozemských termínech. Obrovští ptáci s rozpětím křídel asi čtyři metry, křížovali před námi a sluneční paprsky svítily na jejich zářivě růžové peří křídel a jejich jasně zelené ocasy.

Zanedlouho jsme dosáhli ostrova a Thao opět přistála s plošinou v parku, zdálo se mi, že přesně na stejném místě jako předtím. Naznačila, abych šel za ní a vyrazili jsme - ona krokem a já během za ní. Tentokrát jsme nešli přímo do hlavní budovy, ale šli jsme jinou cestou, která nás dovedla k jiné budově, stejně obrovské, jako centrální Doko.

Dva lidé, oba vyšší než Thao, na nás čekali před osvětleným vstupem. Thao k nim promluvila tichým hlasem, pak přešla blíže k nim a zapojila se do krátkého rozhovoru, ze které jsem byl vyloučen. Stáli tam, vrhající zvědavé pohledy mým směrem, ale nikoli s úsměvem. Viděl jsem jejich aury, které byly méně jasné, než měla Thao - jistý náznak toho, že nebyli tak duchovně vyvinuti.

Delší dobu jsem nehybně čekal. Od parku se přiblížili ptáci a dívali se na nás. Nikdo, kromě mě, jim nevěnoval žádnou pozornost, moji společníci byli zřejmě v hlubokém zamyšlení. Vzpomínám si jasně, že jeden, připomínající ptáka jako z ráje, přišel a postavil se mezi Thao a mě, jako by chtěl být obdivován celým světem.

Slunce brzy zapadlo a pamatuji si, že jsem sledoval jeho poslední paprsky vysoko v korunách stromů, kde se třpytily jako fialové a zlaté jiskry ve větvích. Hejno ptáků se hlučně třepotalo v korunách a rušilo tak ticho. Jako na povel, mě Thao požádala, abych si sundal masku, zavřel oči a vzala mne za ruku, aby mne mohla vést. Zeptala se mě, jestli jsem hodně překvapený.

Šli jsme vpřed a pocítil jsem lehký odpor, pro mě již známý, když jsme vstupovali do Doko. Bylo mi telepaticky řečeno, abych měl oči stále přivřené a tiše jsem šel ve stopách Thao. Postupovali jsme kupředu asi 30 kroků, když se Thao zastavila a položil mi ruku na bok. Telepaticky mi oznámila, že bych teď mohl otevřít oči a podívat se kolem, což jsem docela pomalu udělal. Předě mnou byly tři postavy nápadně podobné těm, které jsem dříve potkal. Všichni seděli zpříma se zkříženými nohama, na sedačkách s textilním potahem, který ladil s barvou sedícího.

Thao a já jsme stáli vedle dvou podobných sedaček, pak jsme byli bez nějakých pokynů telepaticky vyzváni, abychom se také posadili. Nenápadně jsem se rozhlédl, ale neviděl jsem žádné stopy po těch dvou, kteří nás vítali u vchodu. Byli snad za mnou ...?

Stejně jako dříve, oči Thao působily dojmem, že svítí zevnitř, a já jsem byl tentokrát okamžitě schopen vidět její auru, s pestrými zářivými barvami, které byly na pohled příjemné.

Ústřední postava se vznesla a levitovala, aniž by změnila svou pozici a pomalu plula směrem ke mně. Zastavila se přede mnou, mírně nad a položila jednu ze svých rukou na temeno mé hlavy a druhou ruku na levou stranu lebky. Opět jsem cítil, jak mým tělem proudí jakoby nějaká tekutina a měl jsem takový slastný pocit, že jsem tentokrát málem omdlel.

Pak sejmul ruce z mé hlavy a vrátil se na své místo. Možná bych měl vysvětlit polohu jeho rukou na mé hlavě, ale k tomu se vrátím později. Thao byla v té době za mnou a všechno sledovala. Vzpomínám si, že mě právě napadlo, když se hlavní vracel na své místo: "Já se asi nikdy nebudu umět takto vznášet a musím používat pouze své dvě nohy."

Zpětný pohled na mé minulé životy

Neměl jsem ponětí, jak dlouhá doba uplynula, když jsem instinktivně otočil hlavu doleva. Jsem si jistý, že jsem měl ústa dokořán a zůstal tak. Jeden ze dvou lidí, které jsme dříve střetli, k nám přicházel z levé strany a vedl za rameno člověka, velmi zvláštního vzhledu. V první chvíli jsem si myslel, že tato osoba bude rudý indiánský náčelník, jako je vidíme ve filmech. Pokusím se ho popsat, jak nejlépe umím.

Byl velmi malého vzrůstu, asi tak 150 cm, ale nejvíce zarážející na něm bylo, že byl tak široký, jak byl vysoký, asi jako čtverec. Hlavu měl úplně kulatou a seděla mu přímo na ramenou. Co na první pohled budilo dojem indiánského náčelníka, byly jeho vlasy, které připomínaly spíše peří než vlasy, barvy žluté, červené a modré. Jeho oči byly úplně červené a jeho tvář byla plochá skoro jako mongoloidní. Neměl obočí, ale řasy, byly čtyřikrát tak dlouhé jako moje. Dostal plášť jako já, i když zcela odlišné barvy. Končetiny trochu vyčnívaly z roucha a byly stejné barvy jako jeho světle modrá tvář. Jeho aura byla stříbřitá a kolem jeho hlavy byla jasná svatozář, jako ze zlata. Chochol barev z vrcholu jeho hlavy byl mnohem menší než měla Thao, byl jen několik centimetrů do výšky. Byl také telepaticky vyzván, aby se posadil, asi deset kroků po mé levici.

Opět platilo, že hlavní Thaori se vznesl po příchodu nového návštěvníka a položil ruce na jeho hlavu a opakoval postup, co jsem právě zažil. Když jsme se všichni usadili, Zhaori se námi začal zabývat. Mluvil v jazyce Thiaoouby a byl jsem naprosto ohromen, že jsem pochopil všechno, co řekl, jako by mluvil v mé mateřštině!

Když Thao upozorovala můj neklid, telepaticky oznámila: "Ano Micheli, máš nový dárek. To ti vysvětlím později."

Thaori pak řekl, "Arki toto je Michel, z planety Země. Vítám tě na Thiaooubě, Arki. Kéž tě Duch osvítl."

Mě Thaori řekl, že Arki k nám přišel z planety ,X'. (Nesmím prozradit název této planety, ale neřekl mi ani důvod, proč mi to zakázal.)

"A my mu děkujeme ve jménu Velkého ducha a celého vesmíru, stejně jako děkujeme tobě Micheli, pro tvoji ochotu s námi spolupracovat při tvém poslání. Arki přiletěl ve své lodi Agoural na základě naší žádosti, a to zvláště proto, aby tě poznal. Chtěli jsme, abyste se viděli na vlastní oči a mohli se dotknout vlastníma rukama mimozemšťana, zcela odlišného od vlastní rasy. Arki obývá planetu stejné kategorie jako Země, i když je v jistých ohledech velmi odlišná. Tyto rozdíly jsou v podstatě fyzické a v průběhu času, se možná přiblíží fyzickému vzhledu lidí.

Chtěli jsme také, aby ti ukázal několik věcí. Arki a jeho kolegové jsou vyvinutější bytosti, a to jak technologicky, tak duchovně a mohly by tě něčím překvapit. Pokud shledáváš jeho vzhled abnormální nebo dokonce monstrózní, tak můžeš vidět z jeho aury, že je velmi duchovní a dobrý. Také jsme ti, tímto zážitkem chtěli ukázat, že ti můžeme dát dar, na nějakou dobu nejen vidět auru, ale také porozumět všem jazykům, a to i bez pomoci telepatie."

Tak to tedy bylo, pomyslel jsem si.

"Ano, to je ono," odpověděl Thaori. "A teď jděte blíže k sobě a promluvte si spolu, můžete se i vzájemně dotýkat, pokud chcete - jedním slovem, se navzájem seznámte."

Vstal jsem a Arki udělal totéž. Když stál vzpřímeně, jeho ruce se skoro dotýkaly podlahy. Každá z nich měla pět prstů, jako naše, ale měla dva palce. Jeden ve stejné pozici, jako naše ruka a druhý až za naším malíčkem.

Obrátili jsme se navzájem k sobě a on vztáhl ruku ke mně, zápěstím dopředu a se sevřenou pěstí. Usmíval se na mě a odhalil řadu rovných zubů, stejně jako máme my, ale zelených. Zadržel jsem svoji ruku, nevěda, co mám udělat, a on mě oslovil ve svém vlastním jazyce, který byl nyní pro mě dokonale srozumitelný.

"Michel, jsem velmi rád, že tě poznávám a byl bych rád, abych tě mohl uvítat jako hosta i na mé vlastní planetě."

Vřele jsem mu poděkoval, a naplněný takovým množstvím emocí, jsem začal větu ve francouzštině a dokončil ji v angličtině, ale on, podobně jako já, neměl potíže s pochopením!

Pokračoval. "Na žádost velkého Thaori, jsem přiletěl na Thiaooubu z planety ,X', planety, která se podobá v mnoha ohledech vaší. Je ale dvakrát větší než Země, s 15 miliardami obyvatel a podobně jako Země a další planety patří do první kategorie. Je to ,Planeta zármutku'. Naše problémy jsou téměř stejné, jako jsou ty vaše, měli jsme dvě jaderné katastrofy během naší existence na planetě a zažili jsme diktaturu, kriminalitu, epidemie, pohromy, peněžní systém a všechno, co je s ním spojené - náboženství, kultury a další problémy.

Nicméně, před osmdesáti našimi lety (jejich rok trvá 402 dní po 21 hodinách) jsme zahájili reformu. Ve skutečnosti byla reforma uvedena do pohybu skupinou čtyř lidí z malé vesnice na břehu jednoho z našich největších oceánů. Tato skupinka se skládala ze tří mužů a jedné ženy, kteří zvěstovali mír, lásku a svobodu projevu. Přicestovali do hlavního města jejich země a požádali o audienci u vládce. Jejich žádost byla zamítnuta, protože zdejší režim byl diktátorský a vojenský. Po šest dní a pět nocí, ti čtyři spali před branami paláce, na jídlo a pití měli jen trochu vody.

Jejich vytrvalost sledovala pozorně veřejnost a šestý den se shromáždil dav asi 2000 lidí před palácem. Zesláblí členové skupinky promlouvali k davu, aby byli jednotni a pokojně změnili režim, ale stráže skoncovaly s jejich "kázáním" tím, že jim pohrozily, že všechny čtyři zastřelí, a že začnou střílet do davu, pokud se nerozejdou. Dav to rychle udělal, ve strachu ze strážců. Přesto již bylo v myslích lidí zaseto semínko vzdoru. Po zralé úvaze si tisíce z nich uvědomili, že nejsou zcela bezmocní.

Myšlenka na vzpouru začala kolovat mezi lidmi - bohatými i chudými, zaměstnavateli i zaměstnanci, dělníky i mistry a jednoho dne, o šest měsíců později, se celý národ zastavil."

"Co myslíš tím, že se zastavil?" Zeptal jsem se.

"Jaderné elektrárny byly vypnuty, dopravní systémy byly zastaveny, dálnice byly zablokovány. Všechno se zastavilo. Farmáři nedali jejich produkci na trh, rozhlasové a televizní vysílače přestaly vysílat, komunikační systémy byly vypnuty. Policisté byli bezmocní tváří v tvář takové jednotě, protože během několika hodin se miliony lidí připojili ke generální stávce. Zdálo se, že v té době zapomněli lidé na svoji nesnášenlivost, žárlivost a názorové rozdíly, neboť se sjednotili v boji proti nespravedlnosti a tyranii. Policie a armáda jsou také lidé a tito lidé měli své příbuzné a přátele v davu.

Už to nebyla otázka zabití čtyř podvratných jednotlivců. Státisíce by museli zabít, jen aby ,osvobodili' jednu elektrárnu. Tváří v tvář odhodlání lidu, byly policie, armáda a diktátor nuceni kapitulovat. Jediné úmrtí k němuž došlo během tohoto incidentu, byli fanatici, kteří tvořili tyranovu osobní stráž - vojáci je museli zastřelit, aby se k němu dostali."

"Byl oběšen?" Zeptal jsem se.

Arki se usmál. "Nikoli, Micheli. Lidé nechtěli násilí. Byl deportován na místo, kde už nemohl dělat žádné další škody a ve skutečnosti jejich jednání inspirovalo jeho reformní kroky. Našel opět cestu lásky a respektu k individuální svobodě. Zemřel nakonec jako kající za vše, co udělal.

Nyní je náš národ na naší planetě nejúspěšnější, ale stále existují i jiné národy pod nadvládou totalitních násilných režimů a děláme vše, co je v našich silách, abychom jim pomohli. Víme, že všechno, co v tomto životě děláme je učení, které nám nabízí možnost postupu na vyšší rovinu existence a dokonce i možnost osvobodit se navždy z našeho fyzického těla. Musíš také vědět, že planety jsou rozděleny do kategorií, a že je možné, aby

celé jejich populace byly přesunuty na jinou planetu, když je jejich v nebezpečí, ale nemůže se to stát v případě, že nová planeta bude vyšší kategorie.

Naše planeta byla přelidněná, s velmi pokročilou technologií, proto jsme navštívili vaši planetu s cílem založit tam osadu. Naši představu jsme ale rychle opustili, když jsme zjistili, že váš stupeň evoluce nám přinese více škody, než užitku."

Nebyl jsem nijak polichocen touto úvahou a v mojím auře to bylo zřejmě patrné. Arki se usmál a pokračoval. "Je mi to líto, Micheli, ale já to říkám bez pokrytectví. Ještě jsme víckrát navštívili Zemi, ale jen jako pozorovatelé, abychom studovali vaše chyby. Nikdy jsme nezasahovali, protože to není naše role, ale nikdy bychom nenapadli vaši planetu, protože by to bylo krokem zpět, jako kdysi u nás. Není vám co závidět, ať materiálně, technicky nebo duchovně.

Vraťme se zpět k našim astrálním tělům. Astrální tělo není vůbec přizpůsobeno pro vyšší planety, dokud se dostatečně nerozvinulo. Mluvíme samozřejmě o duchovní evoluci a ne technologické. Tento vývoj nastává díky pobytu ve fyzickém těle. Už jsi se seznámil s devíti kategoriemi planet - naše jsou ve spodní části stupnice a mohou se stále zlepšovat až dosáhnou úrovně této planety. Ale nám v našich fyzických tělech je povoleno zůstat na planetě 9. kategorie pouze devět dní. Podle vesmírného zákona by desátý den naše fyzické tělo zemřelo a ani Thao, ani velký Thaora, v jehož schopnostech je oživovat mrtvé, by nebyli schopni tomu zabránit nebo zvrátit tento proces. Příroda má velmi pevná pravidla s dobře zavedenými bezpečnostními opatřeními."

"Ale kdybych měl zemřít, možná by moje astrální tělo mohlo zůstat tady a já jsem mohl být reinkarnovaný jako dítě na Thiaooubě ... ?" Byl jsem plný naděje, zapomínáje pro tuto chvíli na svoji rodinu, kterou jsem miloval na Zemi.

"Ty mi nerozumíš Micheli. Kosmický zákon by vyžadoval, aby ses převtělil na Zemi, pokud tam dosud nebyl ukončen tvůj vývoj. Ale je možné, že když zemřeš na Zemi, až přijde tvá chvíle, tak se tvoje astrální tělo bude reinkarnovat v těle na pokročilejší planetě... druhé nebo možná třetí kategorie planet, nebo dokonce na této, v závislosti na tvém dokončeném stupni vývoje astrálního těla."

"Je to možné, přeskocit všechny kategorie, a ocitnout se reinkarnovaný na planetě deváté kategorie?" Zeptal jsem se, stále plný naděje, protože jsem zcela jistě pokládal Thiaooubu za opravdový ráj.

"Micheli, můžeš si vzít nějakou železnou rudu a nějaký uhlík, ohřát je na správnou teplotu a vyrobíš čistou ocel? Ne! Nejprve musíš sbírat železný šrot, pak to všechno přetavit a znovu a znovu zpracovávat, tak dlouho až vyrobíš prvotřídní ocel. Totéž platí i pro nás, musíme být přepracovávaní pořád dokola, dokud nebudeme ideální a nebudeme mít dokonalou duši. Pokud bude duše dokonalá, nemůže přijmout nedokonalé tělo."

"To se zdá být tak složité!"

"Velký Duch, který všechno stvořil chtěl, aby to takhle bylo a jsem si jistá, že pro něj je to velmi jednoduché, ale pro obyčejný lidský mozek to je občas obtížné pochopit, to přiznávám. A bude to tím těžší, čím blíže se snažíš dostat ke zdroji. Z tohoto důvodu jsme se snažili, a na několika místech s úspěchem, zrušit náboženství a sekty, které chtějí zřejmě jen dávat dohromady skupiny lidí a nabádat je k uctívání Boha nebo bohů a porozumět jim. Ale proto dělají všechno mnohem složitější a zcela nepochopitelné, zavedením rituálů a zákonů vymyšlených kněžími, kteří mají své vlastní osobní zájmy, spíše než by hledali kosmické zákony. Vidím ve tvé auře, že už si uvědomuješ, některé z těchto věcí."

Usmál jsem se, protože to byla pravda, a zeptal se: "Na vaší planetě můžete vidět aury a číst je?"

"Někteří z nás se to naučili, včetně mě, ale v této oblasti jsme jen o trochu vyspělejší než ty. Nicméně, budeme toto téma pečlivě studovat, protože víme, že to je to, co je nezbytné pro náš vývoj."

Tady se zamyslel a uvědomil si, že Arki je velká osobnost.

"Už musím jít, Micheli a budu docela šťasten, pokud jsi z mého projevu pochopil, že bych vám byl schopen pomoci, všem lidem na Zemi i ve vesmíru."

Natáhl ke mně ruku a já udělal totéž. Navzdory jeho ošklivosti bych ho rád políbil a objal. Přál bych si ...

Později jsem se dozvěděl, že zemřel spolu s celou posádkou, když jeho kosmická loď explodovala jen hodinu poté, co opustila Thiaooubu. Doufal jsem, že bude žít i nadále na pohostinnější planetě... ale možná, že se vrátí na jeho vlastní, s cílem pomoci svým lidem - kdo ví? Potkal jsem ve vesmíru dalšího bratra, který stejně jako já, pocházel ze sužované planety, studoval na stejné škole života, aby získal věčné štěstí.

Když Arki opustil místnost, posadil jsem se vedle Thao. Thaori, který mi dal dar pochopení všech jazyků, mě znovu oslovil.

"Micheli, jak Thao již řekla, byl jsi od nás vybrán, abys navštívil naši Thiaooubu, ale hlavní důvod naší volby jsme ti ještě neodhalili. Není to jen proto, že již máš probuzenou a otevřenou mysl, ale také proto, že jsi jeden z mála Soukous⁶ obývajících v současné době Zemi. Z různých důvodů ses navrátil k životu na nižších planetách, jako je Země, i když jsi mohl stejně dobře i nadále vzestupovat, aniž by ses vůbec někdy vrátil zpět. Víš že ve vesmíru je devět kategorií planet. Nacházíš se zde ve městě devíti Dokos, založeném na kosmickém zákonu. Tvoje astrální tělo mělo již devětkrát devět životů, které tě dovedly na konec jednoho z velkých cyklů."

Opět jsem byl úplně mimo. Tušil jsem, že jsem nežil svůj první život, a to zejména po mé cestě do Mu - ale osmdesátjedna životů! Nevěděl jsem o nikom, kdo jich žil tolik...

"Je možné žít mnoho dalších, Micheli," řekl Thaori, který přerušil moje myšlenky. "Thao jich má 216, ale jiné osoby jich žijí mnohem méně. Jak jsem řekl, byl jsi vybrán z mála 'Soukous', žijících na Zemi, ale v našem plánu je, abys získal důkladné znalosti během pobytu na naší planetě, tak jsme připravili pro tebe i další cestu v čase. Tak, lépe pochopíš, co je reinkarnace a co je jejím cílem a budeš si moci dovolit přehodnotit své předchozí existence. Tato cesta časem bude pro tebe užitečná při psaní tvé knihy, plně pochopíš svůj smysl života."

Sotva domluvil, vzala mě Thao za rameno a vykročili jsme. Vedla mě k relaxačnímu prostoru - zdálo se mi, že je v každém Doko. Tři Thaori nás následovali, stále levitujíc. Thao mi pokynula, abych si lehl na velký kus látky, která se vznášela jako na vzduchovém polštáři. Hlavní Thaori se mi postavil za hlavou, další dva vzali každý jednu z mých rukou. Thao přiložila ruce na můj solar plexus. Hlavní Thaori pak položil oba ukazováčky nad mou epifýzu a telepaticky mi přikázal zírat na jeho prsty.

O pár vteřin později jsem měl dojem, že putuji neuvěřitelnou rychlostí zpět nějakým temným tunelem. Pak jsem se náhle z tunelu vynořil do něčeho, co se zdálo být štolou uhelného dolu. Několik mužů mělo na čele malé lampy a tlačili vozíky, jiní o něco dál rubali uhlí nebo ho házeli do vozíků. Přemístil jsem se na konec štoly, kde jsem si mohl prohlédnout lépe jednoho z horníků. Zdálo se mi, že ho znám. Hlas, který přišel jako ze mně řekl: "Je to jedno ze tvých fyzických těl, Micheli." Ten muž byl poměrně vysoký a dobře stavěný. Byl zpocený, špinavý od uhelného prachu a házel lopatou uhlí do vozíku.

Scéna se náhle změnila, stejně jako když jsem byl v psychosféře na Mu. Zjistil jsem, že se mu říkalo Siegfried, když jeden z dalších horníků u vchodu do šachty volal jeho jméno, což jsem ihned pochopil, i když nemluvím tímto jazykem. Další horník požádal Siegfrieda, aby ho

---

⁶ "Soukou" je astrální tělo, které již prožilo osmdesátjedna životů v lidských fyzických těl a žilo mnoho životů na různých planetách různých kategorií.

následoval. Zamířili ke staré kůlně, poněkud větší, než všechny ostatní, v této, zřejmě hlavní, ulici obce. Následoval jsem ho dovnitř, kde hořely petrolejové lampy a u stolů seděli muži. Siegfried se připojil ke jejich skupině. Zakřičel na jednoho muže ve špinavé zástěře a ten jim krátce na to přinesl láhev a nějaké cínové číše.

Pak se tato scéna překryla jinou. Zdálo se, že to bylo o několik hodin později. Kůlna byla stejná, ale teď se Siegfried potácel, viditelně opilý. Zamířil k řadě menších barabizen, všechny měly komíny, z nichž vycházel načernalý kouř. Prudce otevřel dveře jedné z nich a vstoupil, jako kdyby mu hořelo za patama.

Osm dětí, jako stupínky, ve věku rok od roku výše, všechny dvanáct měsíců od sebe, seděly u stolu a nořily své lžičky do misek plných nechutné kaše. Všechny zvedly hlavy při náhlém objevení svého otce a sledovaly ho očima plnými strachu. Žena, středně velké postavy, silná s vlasy špinavé blond barvy, se na něho podívala a agresivně ho oslovila: "Kde jsi byl a kde jsou peníze? Víš velmi dobře, že děti neměli fazole už čtrnáct dní, a zase jsi opilý!"

Vstala a přistoupila k Siegfriedovi. Když zvedla ruku, aby mu dala facku, chytil ji za ruku a levou pěstí ji praštil tak silně, že odletěla dozadu. Padla na zem, hlavou na komín u krbu a byla na místě mrtva.

Děti křičely a brečely. Siegfried se naklonil nad svou ženou, jejíž široce otevřené oči na něho bezvládně hleděly. "Freda, Freda, pojd', vstávej," zvolal hlasem plným úzkosti. Vzal ji do náručí, aby jí pomohl, ale ona nemohla vstát. Chvilí na ni upřeně zíral a pak si uvědomil, že je mrtvá. Ihned vystřízlivěl, spěchal ke dveřím a utekl do noci, běžel dál a dál, jako by přišel o rozum.

Opět se scéna změnila a Siegfried se objevil mezi dvěma strážci, pevně svázaný, z nichž jeden přehodil přes hlavu Siegfrieda kapuci. Kat ji měl také, v ní otvory pro oči. Byl to obrovský muž a držel v ruce rukojeť široké popravčí sekery. Strážný přinutil Siegfrieda pokleknout, ohnul ho dopředu tak, aby jeho hlava spočívala na popravčím špalku. Nyní přistoupil kat a převzal jeho místo. Kněz rychle recitoval modlitby, kat pomalu zvedl sekeru nad hlavu. Náhle ji nechal spadnout na Siegfriedův krk. Hlava oběti se kutálela po zemi, takže přihlížející dav ustoupil o několik kroků.

Právě jsem byl svědkem násilné smrti jednoho z mých mnoha fyzických těl...

Ten pocit byl tak zvláštní. Až do okamžiku jeho smrti, jsem byl naplněn přízní pro tohoto muže, ale když jednal špatně, pocítil jsem k němu velkou lítost. V okamžiku jeho smrti, když se jeho hlava kutálela po zemi uprostřed mumlajícího davu, jsem pocítil ohromující úlevu s jeho osudem, stejně jako mým vlastním.

Náhle se mi byla ukázala jiná scéna. Předě mnou bylo jezero, jeho čirá modrá voda odrážela paprsky dvou sluncí, které visely poměrně nízko nad obzorem. Malý člun, bohatě zdobený jemně vyřezávanými sochami a malbami, plul přes jezero. Byl poháněn mužem střední velikosti s načervenalou pletí, pomocí dlouhé tyče, kterou nořil do vody. Na zádi pramice seděla na bohatě zdobeném trůnu krásná mladá žena se zlatou kůží. V její oválné tváři zářily krásné mandlové oči, měla dlouhé blond vlasy, které jí spadaly až do pasu. Byla mladá a tvářila se šťastně a uvolněně, vyzařujíc kolem sebe pohodu. Okamžitě jsem věděl, že toto je scéna z nějakého jiného života.

Loď pokračovala stále směrem k přístávacímu molu, ze kterého vedla cesta, celá lemovaná drobnými kvetoucími keři. Tato cesta vedla mezi stromy, které ji obklopovaly k budově, co byla nějaký palác, se střechami různých úrovní a různých barev. Změnou scény jsem byl přemístěn dovnitř paláce, kde jsem se ocitl v bohatě zdobené místnosti.

Jedna stěna byla orientována do malé a pěkně upravené zahrady, plné pestrých květů. Sluhové s načervenalou kůží, oblečení v jasně zelené bederní roušky, se zabývali poslouháním pro asi 100 hostů. Tito návštěvníci byli obojího pohlaví a všichni bohatě oblečení. Měli stejný typ

světle zlaté barvy pleti, jako žena na lodi. Na rozdíl od pleti služebníků, měli tito lidé barvu, jakou mají na Zemi ženy, po mnoha dnech opalování na slunci.

Hezká mladá žena z lodi, seděla na čestném místě v křesle s vysokým opěradlem. Hrála tichá a okouzující hudba, zdálo se, že odněkud z druhého konce místnosti nebo ze zahrady.

Jeden ze sluhů otevřel velké dveře a uvítal vysokého mladého muže - asi 190 cm vysokého a podobné zlaté pleti. Jeho vzhled byl pyšný a jeho postava atletická. Blond vlasy rámovaly tvář s pravidelnými rysy. Postupoval odměřeným krokem směrem k mladé ženě a uklonil se před ní. Něco mu zašeptala a ukázala na služebnictvo, které přineslo křeslo podobné jejímu vlastnímu a postavilo ho vedle ní. Mladý muž se posadil a žena mu podala ruku, kterou podržel ve své.

Najednou zazněl několikrát signál gongu a rozhostilo se ticho. Hosté se obrátili směrem k páru. Mladá žena promluvila hlasitě ke všem hostům i sluhům: "Vám všem, kteří jste se zde sešli, oznamuji, že jsem si vybrala společníka. Toto je on, Xinolini a bude mít podle naší dohody, od této chvíle všechna královská práva a výsady, jako já. Bude druhým mocnářem v království po mně, královně a hlavě státu. Všichni jste povinni ho poslouchat stejně jako mě. Prvorozené dítě, které mi dá Xinolini, ať to bude muž nebo žena, bude můj nástupce. Já, Labinola, královna země, jsem se takto rozhodla."

Zatněl opět zvuk gongu a oznámil tak konec jejího projevu. Jeden po druhém se hosté poklonili před Labinolou, políbili nohy nejprve jí a pak Xinolinimu, jako gesto podřízenosti.

Tato scéna také zmizela a byla nahrazena jinou, opět ve stejném paláci, ale další místnosti, kde královská rodina seděla vedle trůnu. Na něm Labinola vykonávala slyšení spravedlnosti. Všichni žadatelé defilovali před královnou a ona jim všem pozorně naslouchala.

Mimořádná věc! Zjistil jsem, že jsem byl schopen vstoupit do jejího těla. Je to docela těžké vysvětlit, ale po delší době, co jsem poslouchal jsem zpozoroval, že jsem vlastně byl Labinolou. Nemohl jsem pochopit absolutně všechno, co bylo řečeno, ale když Labinola vyhlásila svůj rozsudek, tak jsem s ní naprosto souhlasil.

Mohl jsem slyšet šumění davu, obdivujícího její moudrost, ani jednou se neobrátila na Xinoliniho a neptala se na jeho radu. Cítil jsem velkou chloubu, protože jsem věděl, že jsem byl v jiném životě touto ženou a nyní jsem vnímal lehké brnění.

Vše, náhle zmizelo a byl jsem v nejluxusnější ložnici. Uviděl jsem Labinolu, která ležela, úplně nahá na posteli. Tři ženy a dva muži byli v její blízkosti. Když jsem se přiblížil, viděl jsem její tvář, zalitou potem a zkřivenou bolestí. Ženy, jako porodní asistentky, a muži co byli nejvýznamnější lékaři v království, vypadali ustaraně. Dítě bylo v děloze zřejmě podélně pánevním koncem a Labinola ztratila hodně krve. Bylo to její první dítě a ona již byla vyčerpaná. V očích porodních asisterek i lékařů byl zřejmý strach a já jsem věděl, že Labinola si již uvědomila, že zemře.

Scéna se posunula dopředu asi o dvě hodiny a Labinola právě naposled vydechla. Ztratila mnoho krve. Dítě také zemřelo, udusilo se předtím, než mohlo vyjít do světa. Labinola byla stará jen dvacet osm let a tak krásná a dobrá a právě poslala své astrální tělo - mé astrální tělo, žít jiný život.

Již se objevovaly další scény, odhalující další mé životy na jiných planetách - jako muž, žena i dítě. Dvakrát jsem byl žebrákem, třikrát námořníkem. Byl jsem nosičem vody v Indii, zlatníkem v Japonsku, kde jsem žil až do devadesátipěti let, římským vojákem, černým dítětem v Čadu, kde mě ve věku osmi let sežral lev, inckým rybářem na Amazonce, který zemřel ve věku čtyřiceti dvou roku a zanechal dvanáct dětí, náčelníkem Apačů, který se dožil osmdesátíšesti roků, několikrát zemědělcem na Zemi i na jiných planetách a dvakrát asketou v horách v Tibetu i na jiné planetě.

Na rozdíl doby, když jsem byl Labinolou, královnou třetiny planety, většina mých životů byla velmi skromná. Viděl jsem scény ze všech osmdesáti mých minulých životů, z nichž

některé na mě udělaly velký dojem. Nemám čas popsat v této knize všechny detaily, to by ji celou zaplnilo jen mými vzpomínkami. Možná, že jednou to napíšu.

Na konci této retrospektivy jsem měl dojem pohybu tunelem zpět, a když jsem otevřel oči, Thao a tři Thaori se laskavě usmívali. Když jsem zjistil, že jsem skutečně zpátky v mém současném těle, Thaori mě oslovil těmito slovy:

"Chtěli jsme ti ukázat tvé minulé životy, které se liší, jak si můžeš všimnout, a jsou jako by zachovány na nějakém disku. Vzhledem k tomu, že se disk točí, všechny body na něm, se střídají, jednou jsi na vrcholu a potom na dně - je to nevyhnutelné, víš? Jednou jsi žebrák, pak můžeš být královnou, jako Labinola, která samozřejmě byla na vrcholu existence, ale také ses hodně naučil a výrazně pomohl ostatním. A přesto se v mnoha případech může žebrák naučit více než jako král a někdy se toho dokonce dozvíš mnohem více.

"Když jsi byl asketou v horách, mohl jsi pomoci mnohem více lidem, než ve většině ze tvých životů. Co považuješ za nejdůležitější, je obvykle jen zdání. Když je tvé astrální tělo v nějakém fyzickém těle, je to prostě proto, aby ses dozvěděl více a ještě více...

Jak jsme ti již vysvětlili, je to v zájmu tvého Vyššího Já. Je to proces neustálého zdokonalování, který se stejně efektivně může objevit v těle žebráka, jako v těle krále nebo horníka. Fyzické tělo je jen nástroj. A také sochařské dláto a kladivo jsou nástroje, které nikdy nevytvoří krásu sami, ale pouze v ruku umělce. Nádherná socha nemůže být vytvořena jen umělcovými holými rukama. Vždy bys měl mít na paměti, že to hlavní je ve všech případech astrální tělo, které musí být v souladu s kosmickým zákonem, pak je možné dosáhnout konečného cíle nejrychlejší cestou."

Potom zaujali Thaori opět svá místa a my zase naše.

Během mého pobytu v Doko, slunce zapadlo, což se ale neprojevalo v našem prostředí, kde uvnitř Doko bylo možné vidět alespoň na patnáct metrů. Moje pozornost byla stále zaměřena na Thaori. Dívali se na mě s laskavostí, obklopeni zlatou mlhou, která se stávala více a více hustou a ve které nakonec zmizeli - stejně jako při mé první návštěvě.

Tentokrát mi Thao jemně položila ruku na rameno a řekla, abych ji následoval. Vedla mě ke vchodu do Doko a v mžiku jsme byli venku. Byla úplná tma, nikde nic nesvítilo, mimo světla nad vchodem. Neviděl jsem více než na tři metry před sebe a přemýšlel, jak najdeme létající plošinu. Pak jsem si vzpomněl, že Thao může vidět i v noci jako ve dne. Byla jsem zvědavý, zda to dokáže, zkrátka typický pozemšťan. Bylo to okamžitě vyřešeno. Thao mě bez námahy zvedla a posadil si mě na ramena, stejně jako my na Zemi nosíme naše nejmenší.

"Mohl bys někam narazit," vysvětlila, jak jsme šli po cestě - a opravdu, zdálo se, že ví přesně kam má namířeno, stejně jako by bylo denní světlo. Netrvalo dlouho a položila mě na sedadlo plošiny a usadila se vedle mě. Dal jsem si masku, kterou jsem držel v ruce na kolena a téměř okamžitě jsme letěli pryč.

Musím říct, že i přes moji důvěru v Thao, že jsem se cítil nesvůj při letu naslepo. Letěli jsme mezi obrovskými stromy v parku a já jsem nemohl vidět ani hvězdy, které obvykle zářily tak jasně. Po západu slunce se utvořily velké mraky a naše okolí bylo zcela skryté v temnotě. Vedle sebe jsem ale viděl jen auru Thao a cítil její vůni.

Nabrali jsme rychlost a jsem si jistý, že jsme letěli i ve tmě velmi rychle, jako by to bylo ve dne. Cítil jsem, jak několik kapek deště bodalo do mého obličeje. Thao pohnula rukou směrem k řídicímu pultu a já jsem už déšť necítil. Ve stejném okamžiku, jsem měl dojem, že jsme se zastavili, necítil jsem vítr a přemýšlel jsem, co se to děje, protože jsem věděl, že letíme přes oceán. Občas jsem v dálce po levé straně mohl rozeznat barevná světla, která se pohybovala.

"Co to je?" Zeptal jsem se Thao.

"Světla na vstupech do dokos na pobřeží."

Snažil jsem se pochopit, proč se dokos pohybují, když se náhle v husté tmě objevilo světlo přímo před námi, až se zastavilo vedle nás.

"Jsme na místě," řekla Thao. "Pojď dál."

Zvedla mě znovu. Cítil jsem mírný odpor, jako když člověk vstoupí do Doko a pak ucítil déšť na tváři. Liják byl velmi silný, ale po několika málo krocích, již byla Thao pod světlem a vstoupili jsme do Doko.

"Dostali jsme se sem právě včas," poznamenal jsem.

"Proč? V dešti? Ne, ten padal jen krátkou chvíli. Aktivovala jsem silové pole - to sis nevšiml? Než začalo pršet, cítil jsi vítr, ne?"

"Ano, ale myslel jsem, že stojíme. Vůbec to nechápu."

Thao se dala do smíchu a znovu navrhla, že mi ty záhady vysvětlí.

"Silové pole nejen udržuje déšť venku, ale i vítr, takže jsi neměl referenční bod, podle kterého bys mohl posoudit, zda se pohybujeme nebo ne. Vidiš, člověk nesmí spoléhat na své smysly."

"Ale jak jsi mohla tohle místo najít v takové temnotě?"

"Jak jsem řekla, můžeme vidět i v noci jako ve dne. Proto nepoužíváme osvětlení - uvědomuji si, že toto není pro tebe vhodná doba, teď nemůžeš nic vidět, ale v každém případě jsme měli velmi hezký celý den a myslím, že by bylo pro tebe nejlepší si teď odpočnout. Dovol mi, abych ti pomohla."

Vedla mě k relaxačnímu prostoru, kde mi popřála dobrou noc. Zeptal jsem se jí, jestli se chystá zůstat se mnou, ale vysvětlila, že ona žije docela blízko, ani tam nepotřebuje letět na plošině. S tím odešla a já jsem se natáhl a brzy usnul.

Další den ráno jsem se probudil zvukem hlasu Thao, která se nakláněla se nade mnou a šeptala mi do ucha. Pozoroval jsem, jak jsem měl možnost i poprvé, že tato relaxační zóna si dobře zaslouží své jméno, protože jsem slyšel Thao mluvit, když se nade mnou naklonila, jen velmi tlumeně. Jinak jsem spal bez jediného probuzení. Byl jsem dokonale odpočatý.

Vstal jsem a šel s Thao směrem k bazénu. V té chvíli mi řekla o nehodě, která postihla Arkiho. Byl jsem velmi zarmoucen tou zprávou a vytryskly mi slzy do očí. Thao mi připomněla, že Arki se jen posunul do jiné existence a měl bych ho mít v paměti, jako přítele, který prostě odešel jinam.

"Ve skutečnosti je to smutné, ale nesmíme být sobečtí, Micheli. Pro Arkiho jsou pravděpodobně nachystána další dobrodružství a další radosti."

Umyl jsem se a vrátil se ke Thao, pak jsem snědl velmi lehké jídlo a napil se medoviny. Necítil jsem hlad. Vzhlédl jsem vzhůru, viděl šedou oblohu a déšť padající na Doko. Bylo zajímavé sledovat, že dešťové kapky nestékaají dolů po Doko, jako by tam byla skleněná kopule. Místo toho, prostě zmizely, když dopadly na silového pole. Podíval jsem se na Thao a ona se jen usmála, když viděla moje překvapení.

"Kapky jsou rozptýleny v silovém poli, Micheli. Je to elementární fyzika - alespoň pro nás. Ale jsou tu další zajímavé věci ke studiu a bohužel, máme tak málo času. Existují ještě další věci, které tě musím naučit, aby tvoji bližní mohli být poučeni, až napíšeš svoji knihu - jako Kristova tajemství, o kterých jsem se včera zmínila, když jsme byli přerušeni příchodem Arkiho. Njeddíve musím s tebou promluvit o Egyptu a Izraeli, stejně jako o Atlantidě, slavném kontinentu tak často zmiňovaném na Zemi, který je tak kontroverzním předmětem sporů. Atlantis, stejně jako kontinentu Mu existovala a byla na severní polokouli, uprostřed Atlantského oceánu. Byla připojena do Evropy i do Ameriky úžinami a do Afriky šíjí na Kanárských ostrovech. Její rozloha byla o něco větší než Austrálie.

Byla obývána lidmi Mu, před asi 30 000 lety, byla ve skutečnosti kolonií Mu. Také tam žila bílá rasa - vysocí blond lidé s modrýma očima. Zemi řídili Mayové, velmi vzdělaní kolonizátoři z Mu, kteří tam postavili repliku pyramidy Savanasa. Za sedmnáct tisíc let,

prozkoumali důkladně Středomoří, od severní Afriky, kde se seznámili s Araby, (*potomci křížení mezi žlutými a černými Bakaratiniany*) a získali hodně nových poznatků - materiálních, stejně jako duchovních. Matematický zápis, stále používaný Araby, přišel samozřejmě z Atlantidy.

Šli také do Řecka, kde založili malou kolonii a řecká abeceda odpovídá téměř přesně abecedě Mu. Nakonec dorazili do země, kterou domorodci nazývali Aranka a kterou známe jako Egypt. Tam, vybudovali silnou kolonii s velkým vůdcem v čele, jménem Toth. Ten uplatnil zákony, které ztělesňovaly ideologii Mu a organizační principy Atlantidy. Zavedl vyšlechtěné rostliny, nové způsoby chovu skotu, představil všechny nové metody kultivace, keramiky a tkaní.

Toth byl velký muž Atlantidy, velmi dobře vybavený materiálně i duchovně. Založil vesnice, postavil chrámy, těsně před svou smrtí postavil to, co dnes nazýváte Velkou pyramidou. Pokaždé, když se tito velcí kolonizátoři rozhodli založit novou kolonii, která se potenciálně měla stát materiálně i duchovně vyspělou, tak postavili pyramidu - speciální nástroj, jak jsi mohl vidět na vlastní oči na Mu. V Egyptě postavili Velkou pyramidu podle stejného modelu jako pyramida Savanasa, ale třikrát nižší. Tyto pyramidy jsou unikátním nástrojem, a aby mohli plnit svou úlohu, jejich rozměry a tvary musí být přesně dodrženy, jakož i jejich orientace."

"Viš, jak dlouho to trvalo?"

"Byla postavena docela rychle, za pouhých devět let, protože Toth a jeho architekti znali tajemství antigravitace z Mu i tajemství pro řezání skal za použití - říkejme tomu ,elektro-ultra-zvuk‘."

"Ale na Zemi odborníci věří, že byla postavena faraónem Cheopsem."

"Není to tak, Micheli. Samozřejmě, že to není jediná chyba, kterou odborníci na Zemi udělali. Na druhou stranu, mohu potvrdit, že faraón Cheops používal pyramidu k účelu, pro který byla postavena.

Mayové-Atlant'ané nebyli jediní, kteří objevovali a kolonizovali. Před tisíci lety, to byli Nágové, kteří kolonizovali Barmu, Indii a nakonec dosáhli břehů Egypta, asi v místě obratníku Raka. Také oni tam založili úspěšnou kolonii a obsadili horní Egypt. Obě skupiny kolonizátorů zavedly nejrůznější podobná vylepšení. Nágové založil velké město Mayou, na břehu Rudého moře. Obyvatelé regionu navštěvovali jejich školy, postupně asimilovali s kolonisty a vytvořili tak egyptský národ.

Nicméně, asi před 5000 lety, Nágové na severu Egypta a Maya-Atlant'ané začali z docela směšných důvodů bojovat. Atlant'ané, jejichž náboženství se významně lišilo od náboženství Mu, věřili v reinkarnaci duše do země svých předků. Proto tvrdili, že duše cestují na západ, odkud pocházejí. Nágové měli podobné přesvědčení, ale tvrdili, že duše se vrací na východ, protože přišli z východu. Po dva roky byli ve válce kvůli tomuto rozdílu ale nebyly to nijak kruté války, protože obě skupiny byly složeny z principiálně mírumilovných lidí, takže nakonec se staly spojenci a utvořily jednotný Egypt.

První král Spojeného Horního a Dolního Egypta, se nazýval Mena. Byl to on, kdo založil město Memphis. Byl zvolen stejným způsobem jako v Mu - metodou, která nemohla v Egyptě dlouho přežít, v důsledku vzestupu mocného kněžstva, které kousek po kousku mělo faraony pod palcem. Tato situace pokračovala v průběhu let, s občasnými výjimkami mezi faraóny, kteří nepodlehli duchovenstvu. Jednou takovou výjimkou byl faraon Achnaton, který byl kněžskými otráven. Předtím, než zemřel, učinil následující prohlášení: ‚Čas, který jsem strávil na Zemi byl érou, ve které nebyly pochopeny jednoduché pravdy a mnoho bylo odmítnuto.‘ Jak se často stává v náboženských sektách, egyptští kněží zkreslovali pravdu, i když byla jednoduchá, aby měli větší moc nad lidmi. Oni jim vnutili víru v d'ábla a různé božské bytosti, jakož i další podobné nesmysly.

Je třeba také říci, že před válkou a následným mírovým paktem, který Mena nainstaloval jako krále Egypta, populace, kterou tvořili Májští Atlant'ané a Nágové zhruba ve stejném poměru, si vybudovala sofistikovanou civilizaci Horního i Dolního Egypta. Země prosperovala. Zemědělství a pastva vzkvétala a první král egyptský, Mena, byl vyvrcholením nastupující civilizace.

A teď, v tomto okamžiku, se musíme vrátit v čase. Arki řekl, že Země je stále navštěvována mimozemšťany a jak víš, tak to bylo pravidelně již v minulosti. Mohu vysvětlovat i na toto téma. Země je pravidelně navštěvována, stejně jako mnoho dalších obyvatelných planet, rozptýlených po celém vesmíru. Někdy jsou obyvatelé některých planet ji nuceni opustit, protože jejich planeta umírá. Arki ti také vysvětlil, že nemůžete měnit planety, jak byste chtěli, ale musíte najít stejnou kategorii. Vše musí odpovídat cyklu, který je přesně určený, jinak může být důsledkem katastrofa. To je to, co se stalo asi před 12 000 lety na Zemi. Lidské bytosti opustili planetu Hebra s cílem prozkoumat galaxii, při hledání nové planety stejné kategorie, jako byla jejich vlastní, protože věděli, že během tisíciletí se jejich planeta stane zcela neobyvatelnou.

Kosmická loď, která byla schopna velmi vysokých rychlostí, měla průběhu jejich průzkumného letu technické problémy a byli nucen přistát na vaší planetě. Přistáli v regionu Krasnodaru, měšť v západním Rusku. Netřeba dodávat, že v té době tam nebylo město ani žádní lidé, Rusko ještě neexistovalo.

Na palubě kosmické lodi bylo osm astronautů: tři ženy a pět mužů. Tito lidé byli asi 170 cm vysokí, s tmavýma očima, světlou pletí a dlouhými hnědými vlasy. Úspěšně přistáli a začali opravovat svou loď. Zjistili, že gravitace je silnější než na jejich vlastní planetě a zpočátku měli potíže se pohybovat. Založili tábor u své kosmické lodi a předpokládali, že opravy budou nějakou dobu trvat. Jednoho dne došlo při práci k havárii, která způsobila ohromný výbuch, co zničil polovinu lodě a zabil pět kosmonautů. Další tři byli dosti daleko a proto byli nezraněni. Byli to - muž Robanan a dvě ženy - Levia a Dina,.

Dobře věděli, co je čeká. Pocházeli z planety vyšší kategorie, takže nepatřili na Zemi, kde byli ve skutečnosti vězni, a proto předpokládali nehodu, která je postihla. K nehodě došlo bez velkého překvapení. Po několik měsíců, tito tři zůstali na místě, protože bylo teplé období. Měli nějaké zbraně a byli schopni získat potravu - jejich vlastní mana a roustian⁷ byly ztraceny při explozi. Nakonec přišla zima a oni se rozhodli přestěhovat se dále na jih.

Při pochodu byla pro ně gravitace velmi obtížná, ale jejich výprava na jih, do teplejších klimatických podmínek se stala skutečností. Prošli kolem Černého moře směrem do dnešního Izraele. Cesta trvala několik měsíců, ale oni byli mladí a kupodivu to zvládli. Podnebí bylo teplé až téměř horké, protože dosáhli nižších zeměpisných šířek. Zastavili se u řeky, aby zde vybudovali stálý tábor, protože Dina byla již několik měsíců těhotná. V určené době porodila syna, kterému dali jméno Ranan. V té době již byla Levia také těhotná a o nějaký čas později, také porodila syna, kterého pojmenovali Rabion.

Tak se tito lidé z Hebry aklimatizovali na tom místě, které bylo bohaté na potravu, med a jedlé plodiny, které začali pěstovat. Později se za nějaký čas seznámili se skupinou nomádů, žijících v okolí. Toto byl jejich první kontakt s pozemšťany. Asi 10 kočovníků časem zjistilo, že Robanan se líbí jejich ženám, proto ho chtěli zabít a vzít si všechno co měl, včetně jeho žen. Robanan měl dosud svou zbraň, a přestože byl pacifista, musel ji použít, aby zabil čtyři útočníky, ostatní uprchli před takovou mocí.

Tito lidé byli velmi zarmoucení, že se museli uchýlit k takovým opatřením a viděli v tom ještě další znamení, že jsou na planetě, která jim byla zakázána vesmírným zákonem ..."

---

⁷ syntezátor potravy

"Tomu nerozumím," přerušil jsem ji. "Myslel jsem, že není možné skočit přímo do vyšší kategorie, ale že je možné jít do nižších kategorií planet."

"Ne, Micheli, ani dopředu, ani dozadu. Pokud půjdete dopředu, bez ohledu na kosmické zákony, zemřete, pokud půjdete zpět, vystavujete se zhoršeným podmínkám, protože vaše pokročilá duchovnost nemůže existovat v krutém materialistickém prostředí."

Jestli chceš, můžu ti dát analogie v podobě jednoduchého srovnání. Představ si muže, bezvadně oblečeného v naleštěných botách, s bílými ponožkami a nažehleným oblekem. Můžeš ho donutit, aby se tento člověk prošel po farmě, kde je 30 cm hluboké bahno. Dále budeš trvat na tom, aby rukama naplnil kolečko tímto blátem. Není třeba se ptát, jak bude vypadat, když úkol skončí.

Nicméně, naše skupina mimozemšťanů založila linii, která se stala předchůdcem dnešních Židů. Bible byla napsána později písaři, kteří vystopovali historii těchto lidí podle různých pověstí, smíšených s realitou. Mohu potvrdit, že váš Adam, který byl podle Bible první člověk na Zemi, byl vlastně Robanan a neměl manželku jména Eva ale dvě ženy se jmény Levia a Dina. Etnikum židů pochází od těchto tří, bez mísení s jinými rasami, protože podle svých zákonů se cítili nadřazení lidem a opravdu byli.

Mimochodem, musím tě ujistit, že Bible není produktem představivosti autorů, ani to není přikrášlené vypravování svědků. Je v ní mnoho historické pravdy. Říkám není, protože v různých dobách římsko-katolické církve, byla Bible byla značně revidována z důvodů, které jsou jasné - měla sloužit potřebám křesťanství. To je důvod, proč jsem včera řekla, že náboženství je jedním z prokletí Země. Musím tě také informovat o vztahu k několika dalším biblickým místům.

Krátce po našem příchodu na Zemi jsme Židům pomáhali při několika příležitostech. Také jsme je za něco potrestali. Například to bylo zničení Sodomy a Gomory, způsobené jedním z našich kosmických dopravních prostředků. Lidé z těchto dvou měst představovali špatný příklad a působili negativně na lidi, kteří byli s nimi v kontaktu. Zkoušeli jsme různé prostředky, ve snaze je uvést zpět na správnou cestu, ale marně. Museli jsme být nemilosrdní.

Pokaždé, když budeš číst v Bibli: Hospodin - Bůh řekl to či ono, měl bys správně číst: „Lidé z Thiaoouby řekli“.

"Proč jste ztroskotance hned na začátku nevzali zpět na jejich planetu nebo jinou ze stejné kategorie?"

"To je, samozřejmě rozumná otázka, Micheli, ale je tam zádrhel. Nemůžeme předvídat budoucnost na více než 100 let dopředu. V té době jsme si mysleli, že tak malá skupina, nemusí přežít, a pokud by přežila, tak se smísí s jinými rasami, a stanou se tedy „nečistí“. Předpokládali jsme, že by se to mohlo stát asi do sta let, ale bohužel nenastal tento případ. Dokonce i teď, jak víš, Židé jsou stále téměř čistá rasa, jako byla před 12 000 lety."

Jak jsem ti už říkala, prostřednictvím náboženství kněží odstranili nebo změnili mnoho věcí v Bibli, ale mnoho zůstalo a můžeme to snadno vysvětlit.

V kapitole 18, verš (1) se Bible zmiňuje o našem vystoupení v tom čase řka: „I ukázal se Hospodin Abrahámovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka u vchodu do stanu“. V nejstarší verzi hebrejské Bible je Yehova jedním z mnoha synonymů pro boha, který ostatní překlady úplně pomíchali a nahradili jeho přesný název pomocí „Otec“ nebo „Bůh“. Od doby hebrejské verze je jasné, že to byl Yehova kdo mluvil s lidmi, když se objevil v lidské podobě a dělal zázraky, a nikoli Bůh. Z informací obsažených v Bibli je jasné, že Bůh je Velký duch a Yehova = Thiaoouba. V rámci tohoto detailu dává celá Bible mnohem větší smysl a stává se fascinujícím čtením. Dále se píše:

Rozhlédl se a spatřil, že naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze vchodu stanu vstříc, sklonil se k zemi a řekl: „Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka.“ Abraham zve tři muže k pobytu. Písař na ně odkazuje jako na jednoho, ale jeden z nich je také nazýván "Pán Bůh." Mluví s nimi a pokaždé, je to ten, který vystupuje

jako "Pán Bůh", který odpovídá. Nyní je toto pro kněží římskokatolické církve ve formálním rozporu s jejich názory, stejně jako pro mnoho jiných náboženství, protože vám řeknou, že nikdo si nemůže představit tvář Boha neboť by jí byl zaslepen. V jistém smyslu mají pravdu, protože Stvořitel, který je čistý duch, nemá tvář! Podle písaře, Abraham hovoří s Pánem Bohem, jak by to dělal s vysoce postaveným pánem na Zemi. A Pán Bůh mu odpovídá a je doprovázen dvěma dalšími "muži" - písař nehovoří o andělech. Není to divné, že Bůh sestoupí na Zemi v podobě člověka, doprovázen nikoli anděly, ale muži? Ve skutečnosti takový rozpor existuje na mnoha jiných místech v Bibli, ale pro někoho v dobré víře je snadné poznat, že Bůh nikdy nemluvil k žádné lidské bytosti. Nemohl tak učinit, protože to jsou pouze naše astrální těla, která se mu podobají a nikoli Bůh, který se podobá nám. To by bylo jako řeka, která teče zpět - už jste někdy viděli řeku, která teče do kopce?

Další pasáž z Bible o stránku dále od té, co jsem právě zmínil, je také docela zábavná: Kapitola 19 (první kniha Mojžíšova), verš (1): "I přišli dva poslové večer do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně. Když je spatřil, povstal jim vstříc, sklonil se tváří k zemi a řekl: "Snažně prosím, moji páni, uchylte se do domu svého služebníka." Odvětili: "Nikoli, přenocujeme na tomto prostranství." Nyní se písař odkazovat na ně, jako na muže. Dále mužové sodomští obklíčili dům a chtěli, aby jim je Lot představil. Oni však vtáhli Lota do domu a muže u vchodu ranili slepotou."

Je snadné vidět nedostatky přesnosti v této pasáži, kde písař začíná tím, že mluví o dvou andělech - poslech, pak mluví o dvou mužích, kteří oslepili útočníky. Podle Bible, takovýto "zázrak" vyžaduje nejméně anděla! Tohle, můj drahý, tohle je dalším dobrým příkladem zmatku v pozemských záznamech v Bibli. Tito poslové byli prostě naši muži z Thiaoouby.

Již jsem uvedla, jak jsme Židům pomáhali, protože by byla škoda nechat tento národ, který se tak duchovně vyvinul, ponořit zpět do nevědomosti a barbarství jen proto, že se omylem dostal na nesprávnou planetu, která nebyla pro něj vhodná. Pomohli jsme jim v průběhu následujících staletí a to je to, co se některé písaři snažili vysvětlit tím, že psali příběhy publikované v Bibli. Často měli dobrou víru a v jejím zajetí zkreslili skutkovou podstatu, i když původně ne záměrně.

Mnohokrát však bylo toto zkreslení provedeno zcela záměrně z velmi specifických důvodů, jak jsem již řekl, což bylo provedeno římskou církví během Nicejského kongresu v roce 325, Konstantinopoli 381, Efezu v roce 431 a v Chalcedoine 451. Jindy také, ale bylo to méně významné. Bible není kniha od Boha, jak mnoho lidí na Zemi věří, ale je to prostě dokument dávné historie, hodně upravovaný a hodně přikrášlený, kde pisatelé přidali řadu odlišných příběhů od původních záznamů.

Například, se vraťme do Egypta do doby exodu, který zajímá lidi na Zemi. Chystám se objasnit pro tebe i pro ostatní pravdu o tom, než půjdeme dál. Vraťme se tedy do Egypta, kde zjistíme, že potomky dávných mimozemšťanů se stali lidé (*Hebrejci - podle jména, vyplývajícího z názvu jejich planety Hebra*). Od náhodného příchodu na vaši planetu, zažíval tento národ velké potíže, a i dnes má podobné zkušenosti.

Jak víš, Židé jsou velmi inteligentní ve srovnání s jinými rasami, mají náboženství, které je poněkud odlišné, a nepřicházejí rádi do styku s jinými etniky. Sňatky jsou téměř vždy mezi lidmi jejich vlastního rodu. Protože platí neúprosný kosmický zákon, vždy trpěli pronásledováním, k němuž došlo i v nedávné době (Hitler). V důsledku toho byla jejich astrální těla osvobozena, a proto mohou pokračovat v existenci přímo na vyvinutější planety, kam patří.

Měl bys také vědět, o skupině Židů putujících s Josefem, synem Jakuba, z Egypta, kde založili linii, která skončila nenávistí Egyptanů, vždy ze stejných důvodů – pro jejich inteligenci a zejména jejich vzájemnou solidaritu, tváří tvář nepřízni osudu. Bylo potřeba udělat opatření."

Kdo byl Kristus?

"Stalo se to v době faraóna Setiho I. Byla to doba, kdy lidé na Zemi byli všichni materialisté. V Egyptě bylo běžné, že ve vysoké společnosti se denně hřešilo, stejně tak v Řecku. Smilstvo se zvířaty nebylo v žádném případě vzácné - což je naprosto v rozporu s přírodou a kosmickými zákony.

Naším posláním bylo pomáhat, když to budeme považovat za nutné, rozhodli jsme se proto změnit směr historického vývoje, zásahem v tomto čase. Museli jsme se dostat k Židům v Egyptě, neboť se již nemohli vyvíjet pod nadvládou zlých Egyptanů jako svobodní lidé. Bylo proto rozhodnuto poslat člověka, který byl schopen vyvést Židy z Egypta zpět do země, v níž žili předtím, v době po svém příchodu na Zemi.

Na planetě Naxiti, což byla planeta osmé kategorie, zemřel právě muž jménem Xioxtin. Jeho astrální tělo nyní čekalo na reinkarnaci na Thiaoubě, když mu byl dán pokyn, aby místo toho pomohl osvobodit Židy. On s tím souhlasil a inkarnoval se na Zemi jako Mojžíš. Mojžíš se narodil v Egyptě egyptským rodičům. Jeho otec byl podporučíkem v armádě.

Mojžíš se nenarodil Hebrejcům - to je další chyba v Bibli. Příběh malého dítěte hebrejského původu, puštěného v košíku po vodě a zachráněného princeznou je velmi romantický, ale smyšlený."

"Jaká škoda! Vždycky jsem miloval ten příběh. Je docela úžasný, jako pohádka!"

"Pohádky jsou opravdu velmi hezké, Micheli, ale musíš hledat pravdu - ne fantazii. Slibuješ mi, že budeš psát jen o tom, co je pravda?"

„Samozřejmě, neměj strach, Thao - tvoje informace budou doslovně zapsány, jak jsem slíbil."

"Vysvětlovala jsem ti, že Mojžíš se narodil v egyptské vojenské rodině. Jeho otec se jmenoval Lathotes. Až do věku deseti let si Mojžíš často hrál s hebrejskými dětmi. Byl hezký a milé dítě, oblíbené u židovských matek, které mu často nabízely bonbóny. Na druhé straně, získaly jeho srdce a on miloval své židovské přátele jako bratry. To byl samozřejmě důvod, proč se tam převtělil, ale musíš si uvědomit, že poté, co žil jako Mojžíš a přijal tento osud, byly všechny vzpomínky na minulé životy vymazány z jeho paměti. Prošel tím co někteří Nágové nazývají ‚Řekou zapomnění‘ - to se stane, když někdo přijme nebo odmítne možnou reinkarnaci.

Samozřejmě, že existuje pro to důvod. Pokud bys například věděl, že jsi jako čtyřicetiletý přišel o svou ženu a dvě drahocenné děti při dopravní nehodě, a že ty jsi byl upoután na invalidní vozík, můžeš využít tyto znalosti, na to, abys mohl čelit současným problémům nebo to může vést k tomu, aby ses choval špatně v jiných věcech. Takže akašický záznam je vymazán, něco jako kdybys smazal nahranou kazetu.

Občas se náhodou záznam nevymaže celý a můžeš poznat krátké části z toho, co mělo být vymazáno. Samozřejmě, že moje analogie jsou smyšlené, když mluvím o filmu a nahrávkách, ale doufám, že máš představu o tom, co se snažím vysvětlit. Ve skutečnosti má tento proces jemnohmotný charakter, neboť ‚filmy‘ - záznamy, jsou uloženy ve vyšších astrálních tělech, což je důvod, proč většina lidí říká, že několikrát v průběhu svého života, měli dojem, že už něco prožili a vědí, co se dál stane nebo jaké slovo bude následovat. Obecně nazývají lidé tento pocit ‚deja vu‘."

Ano, rozumím dobře tomu, co říkáš. Nejpodivnější takovou zkušenost jsem měl, když jsem byl ve Francouzské rovníkové Africe. Byl jsem v armádě a byli jsme na manévrech asi 600 kilometrů od základny. Blížili jsme se k hranicím Čadu a já jsem stál s ostatními vojáky u zadní části vojenského transportního letadla a díval se na silnici.

Najednou jsem ji viděl, jako bych tam byl jen dva týdny předtím. Byl jsem, jako by hypnotizován tomto úsekem cesty, která končila pravoúhlým ohybem. Byl jsem si jistý, že za

zatačkou, budu vidět slaměnou chatrč, chráněnou mangovým stromem. Byl jsem stále více přesvědčen, že se to stane a když vůz projel zatačkou, tak to tam bylo - osamělá slaměná chatrč pod mangovým stromem. A pak bylo po všem, což mi úplně stačilo. Má tvář zbledla.

Můj nejbližší společník se mě zeptal, jestli se cítím dobře, tak jsem mu vysvětlil, co se stalo. Jeho odpověď byla: "Musel jsi tady být jako dítě." Věděl jsem, že moji rodiče nikdy nebyli v Africe, ale přesto jsem jim napsal, jaký silný zážitek jsem měl. Jejich odpověď byla:

"Ne, a nikdy bychom tě neopustili, abychom jeli na takovou cestu, když jsi byl malý."

"Takže, můj přítel navrhl, že jsem tam mohl být během mé předchozí existence, protože věřil v reinkarnaci. Co si o tom myslíš?"

"To je přesně to, co jsem ti právě vysvětlila, Micheli. Poměrně dlouhý úsek tvého 'filmu' nebyl vymazán a jsem ráda, protože to vysvětluje velmi dobře, co jsem ti říkala ve vztahu k Mojžíšovi. Chtěl pomoci Židům, ale protože se stalo, že vstoupil na tento svět obvyklým způsobem - jako nově narozené dítě, byl povinen 'zapomenout', co se během jeho života bude dít. Avšak, ve vzácných případech, jako je tento, je astrální tělo tak nabité znalostmi a zkušenostmi z minulých životů, že nemá problém přizpůsobit se tomu, co se musí naučit ve svém novém fyzickém těle.

Mojžíš byl také zvýhodněn v tom, že byl poslán na dobrou školu s mnoha možnostmi. Byl nesmírně úspěšný ve studiu a získal přístup do mnohem lepší školy vědy, v čele s kněžími - egyptskými odborníky. V této době měli Egypťané vysoké školy, které pečovaly o velmi omezenou elitu a vyučovaly některé poznatky od Thota, pocházející z dávné Atlantidy. Byl již blízko konce studia, když byl svědkem incidentu, který měl v jeho životě velký význam.

Stále cítil velké přátelství k Židům a často se s nimi scházel, navzdory naléhavým doporučením svého otce, aby tak nečinil. Židé byli Egypťany stále opovrhováni a jeho otec radil Mojžíšovi, nemíchat se s tímto národem. Jednoho dne procházel Mojžíš kolem stavení, kde pracovali Židé podle pokynů egyptských vojáků. Z dálky viděl vojáka, který udeřil Žida, který spadl na zem. Než stačil zasáhnout, skupina Židů se vrhla na vojáka a zabila ho. Pak ho rychle pochovali v základech stavby. Mojžíš nevěděl, co má dělat, ale vidělo ho několik Židů, když odcházel. Věřil, že by Židy odsoudili, zpanikařili a rychle rozšířil zprávu, že to byl on, kdo zabil vojáka. Když přišel domů, jeho otec na něho čekal a radil mu, aby odešel okamžitě do pouště. Bible příběh o jeho odchodu do Midjánské země popisuje, stejně jako zprávu o jeho sňatku s dcerou Midjánského kněze.

Nebudu dále rozpracovávat detaily. Chtěli jsme zachránit ty lidi z otroctví, do kterého spadli, a co hůř, bylo to ze spárů zlých kněží, kteří byli hrozbou pro jejich život. Pokud si vzpomínám, před milionem let jsme zachránili jinou skupinu lidí z rukou nebezpečných kněží a je zajímavé, že to bylo prakticky na stejném místě. Vidíš, že historie se jen věčně opakuje. Mojžíš vedl Židy z Egypta, jak je to popsáno v Bibli - ale předtím, než budeme pokračovat, musím napravit některé chyby, protože vím, že mnoho lidí na Zemi má zájem o tuto slavnou kapitolu - Exodus.

Za prvé, bylo to v době, kdy byl faraónem Ramses II, který byl nástupcem Setiho I. Židů bylo asi 375 000, a když dorazili k moři, co je nyní Rudé moře, tak naše tři vesmírné lodě, rozevřely jeho mělkou vodu prostřednictvím našeho silového pole. Vody jsme pak znovu uzavřeli, ale ani jeden egyptský voják se neutopil, protože do vody nevstoupili. Faraón, navzdory obrovskému tlaku ze strany kněží, neodvolal svůj slib, že nechá Židy odejít.

Mana, rozdělovaná každý den mezi lidi, pocházela z naší kosmické lodi. Musím říci, že mana je nejen velmi výživná, ale jak víš, také velmi koncentrovaná, to je důvodem, proč jí mohly kosmické lodě na palubu vzít mnoho. Pokud ovšem necháš manu příliš dlouho vystavenou vlivu vzduchu, stává se měkkou a shnije během osmnácti hodin.

Jiný unesený kontaktér o tom píše: "Dali mi jakýsi druh čokolády, který byl zapečetěn v plastu, který jsem otevřel a obsah snědl. Mělo to chuť jako "sabajon", jakýsi slabý alkohol

prodávány v Kolumbii, a můj hlad úplně zmizel. A pak řekl: " Máme něco, co chceme, aby pro vás bylo velmi důležité. " Mé tělo se začalo zahřívat. "Budeš jíst něco velmi zajímavého, co se ti bude hodně líbit." Přinesli mi něco podobného velké bílé kukuřičné placce a řekli mi, abych jedl. Zlomil jsem ji a dal sousto do úst. Za chvíli jsem cítil obrovskou sílu a měl hřejivý pocit. Myslel jsem si, že mě v té chvíli něčím omámili.. " Ciril Krhisnamerk (plejádský ET) řekl: "Víš,o čem se říká, čím byli Židé krmeni, celých 40 let v poušti?"... "Manou z obilí," řekl jsem, "Nic víc, nic míň," zněla odpověď. "Budete-li jíst manu, nebudete mít hlad po dobu 24 hodin. Ta vám dá obrovskou energii, připravili jsme ji pro vás." (Poznámka autora)

Pak myšlenky spěchaly do mé hlavy tak rychle, že jsem je nestačil ani koordinovat. Myslel jsem na Eliáše a Mojžíše, a pak jsem se vrátil do současnosti. Cítil jsem se, jako bych se zbláznil. Mi společníci se smáli a se zájmem mě pozorovali.

„Byli jsme jedni z těch, kteří pomáhali Židům. Naše velké lodě byly vždy maskované. Mohly být neviditelné prostou změnou vibrační energie, přímo nad hlavami lidí, kteří nás nemohli vidět."

Nechápal jsem to tehdy a dodnes nemůžu. Mám o tom trochu více znalostí, ale doteď to ještě neumím zcela pochopit. Veřejnost mi dávala mnoho otázek a já jsem se snažil odpovědět, ale musím se přiznat, že o této tak pokročilé technologii jsem nevěděl vše, i když se mi to snažili co nejjednodušeji vysvětlit, abych jim lépe porozuměl.

“To byl důvod, proč jsme Židům dávali jen tolik, kolik spotřebovali každý den. Když se zmiňovali o Bohu, byli jsme to ve skutečnosti my. Židům ale netrvalo čtyřicet roků k dosáhnutí země Kanaán, ale jen tři a půl roku. Nakonec, příběh o hoře Sinaj je téměř pravda. Přistáli jsme na hoře, nepozorováni lidmi. Bylo to lepší, aby tito prostí lidé věřili v Boha, spíše než na mimozemšťany, kteří je shora sledovali a pomáhali jim.

Takže to je vysvětlení původu židovského lidu, Micheli, ale není to celé. V našich očích to byli jediní lidé, kteří se vyvíjeli správným směrem, to znamená, směrem duchovnosti. Mezi nimi bylo později mnoho velkých kněží, kteří říkali, že přijde Mesiáš a zachrání je. Neměli odvahu, říci lidem celou pravdu, proto hlásili jen část rozhovoru, který jsme měli s Mojžíšem na hoře Sinaj. Od té doby Židé čekají na příchod Mesiáše, přestože již dávno přišel.

Pojďme se opět přesunout v čase. Židé byli znovu v zemi, ve které se původně usadili, ale nyní byli lépe organizováni. Založili pozoruhodnou civilizaci vedenou velkými královskými zákonodárci, jako byli Šalamoun a David. Pozorovali jsme, že tito lidé po smrti Šalamouna, směřovali k anarchii a nechali se ovlivnit od zlých kněží. Alexandr Veliký napadl Egypt, ale nakonec neudělal pro celý svět nic konstruktivního. Římané ho nahradili budováním obrovské říše, která byla zaměřena spíše na materialismus než spiritualitu.

Velké národy, jako Římané, byli v té době technologicky nejvyspělejší - samozřejmě relativně vzato. Ale také přinesli s sebou povrchní víru v bohy, kterou způsobili duchovní zmatek, a rozhodně nedostatečně vedli lidi k univerzální pravdě.

Tenkrát jsme se rozhodli také dát pomocnou ruku. Spíše než měnit duchovně sterilní zemi jako je Řím, jsme to raději udělali v Izraeli, protože jsme věděli, že Židé jsou velmi inteligentní a mají předky, kteří byli duchovně velmi pokročilí. Považovali jsme za důležité šířit univerzální pravdu.

Židé byli jednomyslně vybráni velkými Thaori. Na Zemi byli proto považováni za "vyvolený národ" a název nemohl být vhodnější - byli skutečně vybráni. Naším záměrem bylo podchytit zájem veřejnosti vysláním posla míru. Příběh o narození Ježíše Krista, jak jej znáte, s Pannou Marií jako matkou, je pravda. Vzhled andělů při zvěstování je přesný v každém detailu. Poslali jsme loď a jeden z nás se objevil před Marií, která byla skutečně panna a řekl jí, že bude těhotná. Do ní pak bylo implantováno embryo, zatímco byla pod hypnózou.

Vidím, Micheli, že máš obrovské potíže tomu věřit, co jsem říkala. Nikdy nezapomeň, jaké máme znalosti – a to jsi ještě neviděl ani jednu desetinu toho, co můžeme udělat. Soustřeď se pečlivě, dám ti několik ukázek, které ti pomohou pochopit, co ti chci sdělit."

Thao přestala mluvit a zdálo se, že se soustřeďuje. Jak jsem se na ni díval, její tvář se rozmazávala, jako na neostrém snímku a instinktivně jsem si promnul oči. Samozřejmě, že to nepomohlo, ve skutečnosti se postupně stávala průhlednou, takže jsem mohl vidět skrz ni. Nakonec úplně zmizela.

"Thao," zavolal jsem trochu s obavami, "kde jsi?"

"Tady, Micheli."

Slyšel jsem hlas, jako šepot, docela blízko mého ucha. "Ale ty jsi zcela neviditelná!"

"Ted' ano, ale budeš mě znovu vidět. Podívej se!"

"Můj bože, co se to stalo?"

Několik metrů přede mnou jsem viděl siluetu Thao, úplně zlatou a zářivou, jako by v ní hořel oheň, jehož plameny byly krátké, ale intenzivní. Pokud jde o její tvář, byla poznat, ale z jejích očí pokaždé, když promluvila vyšlehlo pár paprsků. Začala stoupat několik stop nad zem, aniž by pohnula jediným svaem svého těla, pak začala tak rychle kroužit po místnosti, že jsem měl problém udržet na ni oči.

Zastavila se nakonec nad židlí a posadila na ni svou strašidelnou podobu. Bylo to, jako by byla stvořena ze zářící mlhy, ale byla stále rozpoznatelná jako Thao, a přesto zcela průsvitná. V příštím okamžiku byla pryč. Rozhlédl jsem se, ale ona úplně zmizela.

"Podívejte se, Micheli, jsem zpátky." Opravdu, tam byla, z masa a kostí a opět seděla na svém místě.

"Jak to děláte?"

"Chtěla jsem ti jen ukázat, jaké máme schopnosti. Můžeme oživit mrtvé, léčit hluché a slepé, uzdravovat chromé, můžeme vyléčit jakoukoli chorobu, kterou znáš. Jsme mistři, ne přírody, ale v přírodě a nejtěžší věc ze všeho, co můžeme udělat je, že spontánně můžeme vytvářet život. Z využitím zakódovaného kosmického paprsku, můžeme vytvořit jakýkoli typ živého tvora, včetně člověka."

"Chceš říct, že jste zvládli 'dítě ze zkumavky'?"

"Vůbec ne, Micheli. Nemůžeš to pochopit. Můžeme vytvořit lidské tělo, ale to provádí pouze velcí Thaori, je to nekonečně složité, lidské tělo musí být soustavou mnoha orgánů, mimo hmotného těla má i vědomí, fyziologické, astrální tělo atd. Pokud ne, byl by to jen robot. Pro takový proces je tedy nutné dokonalé poznání."

"Kolik je potřeba času, abyste mohli vytvořit dítě?"

"Ty jsi zcela nepochopil, co říkám, Micheli. Nemluvím o dítěti, ale v tomto případě myslím přímo dospělého člověka. Thaori mohou vytvořit tělo, jakoby ve věku dvaceti nebo třiceti roků, přibližně za dvacet čtyři vašich pozemských hodin."

Jak se dalo očekávat, byl jsem naprosto ohromen tímto oznámením. Cestoval jsem v kosmické lodi několikanásobnou rychlostí světla a nacházel se sám miliardy kilometrů od mého domova. Setkal jsem se s mimozemšťany, cestoval v astrálním těle, cestoval v čase, abych byl svědkem scén, ke kterým došlo před tisíci lety. Mohl jsem nyní vidět aury a rozumět jazykům, které jsem nikdy neslyšel. Dokonce jsem krátce navštívil paralelní vesmír na Zemi. Myslel jsem, že jsem viděl vše, co jsem měl jako pozemšťan od těchto lidí poznat a spatřil jejich schopnosti, díky tomu, co mi vysvětlovali. Nyní se mi zdálo, že to, co mi ukázali, bylo jen jako předkrm. Moji hostitelé mohli vytvořit živou lidskou bytost za dvacet čtyři hodin!

Thao se na mě dívala a četla ve mě jako v otevřené knize.

"Nyní, když znáš naše schopnosti, Micheli, tak dokončím příběh, který bude zajímat tolik tvých bližních a který bible poněkud zkresluje."

"Když náš 'anděl' implantoval embryo, tak panna Marie zjistila, že je těhotná. Postupovali jsme tímto způsobem, protože jsme doufali, že upoutáme pozornost lidí a zdůrazňuji, že Ježíšův příchod byl opravdu pozoruhodná událost. Při narození dítěte se objevil před pastýři stejným způsobem, jako jsem ti ukázala před pár okamžiky. My jsme neposlali tři slavné 'mudrce' - jsou jen součástí legendy, která byla přidána ke skutečným událostem. Vedli jsme však pastýře a další skupiny lidí směrem k místu, kde se Ježíš narodil. Toho jsme dosáhli tak, že jsme tam vyslali jednu z našich sfér, která vytvořila optický efekt. Takový klam vytvořil něco, co se podobalo hvězdě nad Betlémem. Pokud bychom to udělali v současnosti, lidé by volali "UFO"!

Nakonec kněží a ti které nazýváte 'proroci', se dozvěděli o narození Ježíše. S ohledem na tajemné jevy a 'anděly', proroci oznámili lidu narození Mesiáše a odkazovali na něj jako na krále Židů.

Král Herodes však měl špehy ve všech čtvrtích. Když mu nahlásili tyto pozoruhodné události, zjistil, že je to těžké pochopit a začal se strachovat. V té době, neznamenalby životy lidí pro jejich vůdce skoro nic, takže Herodes neměl žádné výčitky, když přikázal usmrtit 2606 novorozených dětí v této zemi.

Když byly tyto vraždy provedeny, tak jsme v hypnóze převezli v naší kosmické lodi Marii, Josefa i Ježíška, stejně také dva osly, a vysadili je v místě velmi blízko Egypta. Vidíš, jak byla fakta zkreslená?

Nyní máš k dispozici další údaje, které jsou podle skutečnosti, ale jsou i další nepřesnosti, kvůli nedostatku informací. Dovol mi to vysvětlit. Ježíš se narodil v Betlémě, za zvláštních okolností jako Spasitel. Podle představ lidí, když se narodí dítě, tak jeho astrální tělo nemůže mít znalosti o svých minulých životech. To byl také případ Mojžíše a přesto to byl skvělý člověk.

Potřebovali jsme posla, který by byl schopen přesvědčit lidstvo, že je možný i jiný život než současný, a to prostřednictvím reinkarnace astrálního těla. Toto již bylo kdysi běžně přijímáno civilizacemi na Zemi, ale stále více a více degradováno po zničení Atlantidy. Víš, že když budeš chtít vysvětlit něco, co není materiální skutečnost, a to i svým nejbližším přátelům, budeš vždy brán s nedůvěrou. Lidé vždy hledají materiální důkaz, a pokud není vidět na vlastní oči, neuvěří.

Aby bylo možné předat naše poselství, potřebovali jsme někoho, kdo se bude chovat jako mimořádná bytost - jako někdo, kdo pochází z nebes a bude dělat to, co se jeví lidem jako zázraky. Takovému člověku lidé budou věřit a jeho učení poslouchat.

Jak víš, když je astrální tělo reinkarnované znovu jako dítě, prochází 'řekou zapomnění' a jeho dřívější znalosti jsou vymazány. Protože by dítě narozené v Betlémě, nebylo schopné vykonávat zázraky i kdyby žilo do 100 let. Ježíš byl ve skutečnosti dokonalejší bytost - jako Mojžíš. Důkazem toho mimochodem je, že ve věku dvanácti překvapil svými znalostmi chrámové lékaře. Nyní žijí na Zemi velmi mladí lidé, kteří jsou nazýváni géniové, protože mají mimořádné znalosti. Ježíš byl jen člověk, který měl velmi pokročilé astrální tělo. A přesto, i když studoval ty nejlepší školy na Zemi, například mezi Nágy, nikdy by nezískal znalosti, jak oživovat mrtvé nebo léčit nemocné.

Já vím, že na Zemi jsou lidé, kteří věří, že od svých dvanácti let až do svého návratu do Judeje, studoval Ježíš v kláštrech v Indii a Tibetu. Takto se snaží vysvětlit velký rozpor, který existuje v Bibli, když Ježíš prostě zmizel z Betléma. Nechal své rodiče doma a ve věku čtrnácti let, v doprovodu svého dvanáctiletého bratra Ouriki odcestoval do Barmy, Indie, Číny a Japonska. Jeho bratr doprovázel Ježíše všude, až byl omylem zabit v Číně. Ježíš si vzal pramen jeho vlasů na památku, protože ho moc miloval.

Ježíš měl padesát let, když přijel znovu do Japonska, kde se oženil a měl tři dcery. Nakonec zemřel v japonské vesnici Shingo, kde žil čtyřicet pět let. Byl pohřben v Shingo, které je na ostrově Honšú a vedle jeho hrobu je další, který obsahuje krabičku s pramínkem vlasů

Ourikiho. Ti, z vašich bližních, kteří mají rádi důkazy, mohou přijet do Shingo, dříve známé jako Herai, v prefektuře Aomori.⁸

Ale, vraťme se k našemu přesnému výkladu této záležitosti... Posel, kterého jsme vyslali na Zemi byl jedním z nás. Kristus, který zemřel na kříži v Jeruzalémě, byl námi nazýván Aarioc. Byl námi vychován na poušti v Judeji a dobrovolně změnil své fyzické tělo. Opustil tělo hermafrodita, ve kterém žil nějakou dobu na Thiaooubě a vzal si tělo Kristovo, které pro něho vytvořili naši Thaori. Tak se stalo, že měl zachovány všechny znalosti, které měl na Thiaooubě."

"Proč nemohl zůstat ve svém těle a jednoduše ho snížit na velikosti, jako to Latoli a Biastra udělali přede mnou? Nemohl zůstat dostatečně dlouho ve zmenšeném těle?"

"To byl další problém, Micheli, musel se podobat lidské bytosti ze Země ve všech ohledech, a protože my jsme hermafroditi, nemohli jsme riskovat, že Židé by si všimli, že tento posel od Boha je napůl žena. Nemůžeme regenerovat těla podle libosti, což je důvodem, proč jsi viděl tak málo dětí na Thiaooubě. Můžeme vytvořit nové tělo, jak jsem ti právě vysvětlila, a můžeme zmenšit jeho velikost. Nedívej se tak na mě, Micheli! Uvědomuji si, že je pro tebe těžké vstřebat všechno a věřit tomu, co ti řeknu, ale už jsme odhalili dost, abys věděl, že jsme schopni tyto jevy prakticky zvládnout.

Ježíš, který přišel z Thiaoouby, byl námi poslán do pouště, a víš, co následovalo. Věděl, že nastane řada problémů a že bude ukřižován. Věděl to, protože měl od nás zobrazen svůj život, a vše dělal v novém fyzickém těle podle záznamů astrálního těla. Vzpomněl si, stejně jako ty si budeš navždy pamatovat cestu do Mu a záblesky svých minulých životů.

Astrální těla vidí ve fyzických tělech vize, které nejsou vymazány, protože pocházejí z těla Vyššího Já. Tak věděl přesně všechno, co má dělat. Samozřejmě, že měl schopnost křísit mrtvé, léčit nevidomé a neslyšící, a když byl ukřižován a mrtev, byli jsme tam přítomni, abychom ho oživili. Vzali jsme ho z hrobu, rychle ho přenesli do naší kosmické lodi, která byla v blízkosti, a tam ho oživili. V pravou chvíli se objevil znovu na Zemi, čímž dokázal svou nesmrtelnost. Život po smrti opravdu existuje a doufám, že lidé to pochopí, když jim vysvětlíš, že život náleží Stvořiteli, a že každý z nás má jeho božskou jiskru."

"Takže, všechny jeho zázraky, a to, co kázal, byla pravda?"

"Ano, protože Židé a Římané by tomu nikdy nevěřili, kdyby to sami neviděli. Velmi dobrý příklad skepse mezi lidmi na Zemi je Turínské plátno. Přestože miliony lidí věří v ukřižování Ježíše, křesťanské náboženství je více či méně nervózní z výsledků výzkumu odborníků o tom, zda je či není trnový věnec na plátně skutečností. Nyní znáš odpověď na tuto otázku. Nicméně, lidé stále hledají další důkazy a proto mají ve své mysli stále pochybnosti. Buddha - pozemšťan, který získal své přesvědčení prostřednictvím svého studia neřekl, jako tvoji kolegové 'Věřím', ale spíše 'Vím'. Víra není nikdy dokonalá, ale znalost ano.

Když se vrátíš na Zemi a sdělíš jim své prožitky, první věc, na kterou se tě budou tázat bude, jaké máš důkazy. Pokud bychom ti je měli dát, například kus kovu, který neexistuje na Zemi, tak vždy se najde mezi odborníky jeden, který ho zanalyzuje a bude trvat na tom, že dokáže, že kov byl vytvořen na Zemi nějakým chytrým chemikem, kterého znáš, nebo nějakou podobnou věc."

"Dáš mi tedy něco jako důkaz?"

"Micheli, zklamal tě. Nebudeš mít žádný hmotný důkaz, přesně z důvodů, které jsem ti právě nastínila, nemělo by to u vás smysl. Víra není nic ve srovnání s poznatky. Buddha věděl a ty, když se vrátíš na Zemi, budeš také moci říci: "Já vím."

---

⁸ - Vysvětlení fascinujícího důkazu na Aomori je poměrně dlouhé a bylo zveřejněno na internetové adrese <http://www.thiaoouba.com/tomb.htm>. pozn. Překlad naleznete v Dodatku II)

Dobře je známý příběh o nevěřícím Tomášovi, který se chtěl dotknout Kristových ran a na vlastní oči je vidět, ale přesto ho to nepřesvědčilo dostatečně i když se jich dotkl, byl stále nejistý. Měl podezření, že je to nějaký kouzelnický trik. Nevíš nic o přírodě na vaší planetě, Micheli, a jakmile se objeví něco, co je jen trochu mimo vaše chápání, všichni tvrdí, že je to magie. Levitace = magie, neviditelnost = magie, a přesto to je jen použití přírodních zákonů. Spíše bys měl říct: levitace = znalosti a neviditelnost = znalosti.

Takže, Kristus byl poslán na Zemi, aby kázal lásku a duchovnost. Musel se vypořádat s lidmi, kteří nebyli vysoce vyvinutí, proto k nim mluvil v podobenstvích. Když převrhl stoly obchodníků v chrámu, byl poprvé a naposled rozzlobený, proto udělal prohlášení proti praní špinavých peněz.

Jeho úkolem bylo předávat poselství lásky a dobra – ‘Milujte se navzájem’ a také osvětlil lidi ve vztahu k reinkarnaci, astrálním tělům a nesmrtelnosti. To vše bylo v té době zamlčováno od kněží a četné další neshody vedly ke vzniku mnoha sekt, které tvrdí, že následovaly Kristovo učení. Křesťané v průběhu staletí, dokonce zabíjeli ve jménu Boha! Inkvizice je toho dobrým příkladem, a španělští katolíci v Mexiku se chovali hůř než domorodí divoši, to vše ve jménu Boha a Krista.

Náboženství jsou opravdové prokletí na vaší planetě - jak jsem již řekla a jak jsem ti dokázala. Co se týče nových sekt, které rostou jako houby po dešti a vzkvétají na celém světě, tak jsou bohužel založeny jen na kontrole a vymývání mozků. Je děsivé vidět mladé lidi, zdravé na těle i na duchu, jak se vrhají k nohám šarlatánů, kteří tvrdí, že jsou guruové a velcí mistři. Pokud ano, jsou mistři pouze na dvě věci - mluvit a sbírat pohádkové sumy peněz. To, jim samozřejmě dává sílu a obrovskou hrdost na sebe, jako dominanty celých zástupů lidí, kteří jim předkládají tělo i duši. Není to tak dávno, co byl dokonce jeden vůdce, který požádal své stoupence, aby spáchali sebevraždu, a oni poslechli. Protože na Zemi je to důkazem lásky a oddanosti. Kosmický zákon zakazuje sebevraždu – kdyby byl guru skutečný mistr, věděl by to. V požadavku na tuto oběť představoval největší důkaz své nevědomosti.

Sekty a náboženství jsou na Zemi prokletím a když vidíš, že papež vyčleňuje miliony euro nebo dolarů pro své cesty, když by mohl vystačit s mnohem menší sumou, a používat ji na pomoc zemím, které trpí hladem, nemůže mě přesvědčit, že je to Kristovo slovo, které řídí takové akce.

Je tu pasáž v Bibli, která říká: ‘Je snadnější pro velblouda projít uchem jehly, než aby bohatý člověk vstoupil do ráje.’ Vatikán je jistě nejbohatší země na vaší planetě, a přesto kněží učinili slib chudoby. Nemají strach ze ztracení, protože říkají, že církev je bohatá - nikoli oni. To je opravdu jen hra se slovíčky, protože oni tvoří církev. Je to jako kdyby syn multimiliardáře prohlašoval, že on není bohatý, jen jeho otec. Církev není ovlivňována hospodářskou soutěží podle pasáže v Bibli, týkající se bohatství. Použili ji ve svůj prospěch, neboť není žádoucí, aby bohatí byli ochuzeni na zisku církve.

Mladá generace na Zemi je v procesu sebezkoumání. Nyní jsou v bodě obratu - události k tomu směřují a já vím, že se cítí osamoceni více, než kterákoliv jiná mladá generace před nimi. Není to příčinou jejich zapojení do sekt a náboženských skupin, když se bojí své samoty?

Za prvé, pokud chcete povýšit, musíte meditovat sami a soustředit se, což je něco jiného, i když můžete být často zmateni. Nemusíte chodit na zvláštní místo, protože největší a nejkrásnější chrám je člověk sám v sobě, kde může vstoupit do komunikace s jeho Vyším Já během meditace. Žádejte o něco Vyší Já, aby vám pomohlo překonat pozemské materiální potíže. Ale někteří lidé potřebují komunikovat s ostatními lidmi, podobnými jako jsou oni a musí se setkávat pro tento účel. Ti, kteří jsou zkušenější, budou schopni poradit, ale nikdo by nikdy neměl přijmout pozici mistra.

Mistr přišel před 2000 lety - nebo spíš bych měla říci, „jeden z mistrů“, ale lidé ho ukřižovali. Nicméně, po přibližně dalších 300 vašich let, byl provázen poselstvím, které si s sebou přinesl. Za to, že byl ukřižován, se nyní na Zemi vracíte k bodu, který je horší než před 2 000 lety. Mladá generace o nichž jsem právě mluvila, se na vaší planetě pomalu pozvedá a realizuje kousek po kousku mnoho z věcí, o kterých jsem mluvila. Ale musí se naučit nacházet v sobě i odpovědi. Neměli by čekat na pomoc odjinud nebo budete zklamáni."

Když Thao domluvila, mohl jsem jasně vidět, jak její Aura slábne. Venku přestalo pršet, slunce svítilo na velké bílé mraky, tónované do modré a růžové. Stromy, jejichž větve se houpaly v mírném vánku, vypadaly svěže a tisíce kapiček vody tančilo na listech. Sladké písňe ptáků, vítajících slunce, ve směsi s jemným hudebním zvukem hmyzu a barvami světla. Ten okamžik byl nejkouzelnější, jaký jsem kdy poznal. Měl jsem pocit, že celá příroda mluví a naše duše pijí do sytosti krásy kolem nás.

Smích a šťastné hlasy mě vytrhly z našeho pokojného stavu. Otočil jsem se a viděli jsme jak se blíží Biastra, Latoli a Lationusi, každý letěl na vlastním Tara. Přistáli před Doko a vstoupili dovnitř s radostnými úsměvy na tvářích. Přivítali jsme se s nimi a vyměnili si pozdravy v jazyce Thiaoouby. Byl jsem zatím schopen pochopit vše, co bylo řečeno, i když jsem nebyl připraven mluvit jejich jazykem. Nezdálo se, že je to na závalu, protože jsem měl málo co říci, a v každém případě, když jsem mluvil francouzsky, ti, co nemohli rozumět mým slovům, mne pochopili telepaticky.

Jakmile jsme vypili nápoj podobný medovině, byli připraveni opět odejít. Odložil jsem masku a následoval je všechny ven, kde se ke mně přitočila Latoli a připevnila Tara kolem mého pasu. Pak mi dala do pravé ruky Litiolac. Byl jsem nadšený při pomyslení, že budu mít možnost létat jako pták. Od prvního dne, kdy jsem přistál na této planetě a viděl lidi létat tímto způsobem, jsem snil o tom samém, ale vše se dělo tak rychle, že jsem nečekal, že tu možnost ještě budu mít.

"Latoli," zeptal jsem se, "proč používáte s Tarou Litiolac k létání, když téměř všichni z vás jsou schopni levitovat?"

"Levitace vyžaduje velkou koncentraci mysli a dosti velký výdej energie, Micheli, a to je pro nás nepříjemné, a umožňuje nám to cestovat jen rychlostí asi sedmi kilometrů za hodinu. Levitace je používána jen při určitých psychických cvičeních, ale je to špatný dopravní prostředek. Tyto přístroje jsou založeny na stejném principu jako levitace, když neutralizují to, co bychom mohli nazvat magnetickým polem na planetě. Je to stejná síla, kterou nazýváte gravitace, která působí na všechny objekty na zemi.

Člověk, podobně jako kus kamene, je vytvořen z hmoty, a tím, že neutralizujeme magnetické síly se zvýší některé vysoké frekvence vibrací hmoty, které způsobí stav beztlíže. Pak, abychom se pohybovali a řídili náš pohyb, stačí měnit frekvenci vibrací. Jak můžeš vidět, máme přístroj, který to umí, a řízení je pro nás docela jednoduché. Stejný princip byl používán staviteli pyramid Mu, Atlantidy a Egypta. Thao ti již o tom řekla, ale teď zažiješ sám účinek antigravitace."

"Jaká rychlost může být dosažena s těmito přístroji?"

"S tímto konkrétním, můžeš cestovat asi 300 kilometrů za hodinu ve výšce, jakou si vybereš. Je čas jít, ostatní čekají."

"Myslíš, že budu schopen ho správně používat?"

"Samozřejmě. Naučím tě to, jen musíš dávat pozor při startu. Mohl bys utrpět vážný úraz, pokud se nebudeš řídit mými pokyny k obsluze."

Všichni dívali na mě a byl to Lationusi, který vypadal nejvíc pobaveně, vzhledem k mé úzkosti. Držel jsem Litiolac pevně v ruce, byl bezpečnostním úchytem připojený k mému předloktí. To znamená, že kdybych ho pustil, Litiolac zůstane se mnou.

Měl jsem sucho v krku. Musím říct, že jsem se necítil moc jistý, ale Latoli přišla ke mně, objala mě kolem pasu a ujistila mě, že bych se pustil dřív, než bych udělal nějakou chybu. Také mi vysvětlila, že si sám nemusím dělat starosti, neboť jsou s Tarou připojené k mému opasku, takže Litiolac ho dobře ovládá. Nejprve jsem musel silou zmáčknout velké tlačítko, které zapínalo celý přístroj, asi jako otočením klíče zapalování v autě. Objevilo se světlo indikující připravenost. Řízení Litiolac se podobal hrušce, se spodním rozšířeným koncem a jeho horní část končila kloboukem jako u houby, nepochybně proto, aby se zabránilo sklouznutí ruky.

Latoli mi vysvětlila, že tento Litiolac byl vyroben speciálně pro mě, protože jsem měl ruce asi poloviční velikost než jejich a já bych nebyl schopen používat standardní model. Je totiž důležité, aby se svou velikostí ta hruška hodila přesně k ruce, která ji drží. Byla trochu měkká, jakoby z gumy, naplněné vodou.

Obdržel jsem sice návod, ale sevřel jsem Litiolac tak silně, že Latoli měla jen málo času mě zachytit, jak jsem se prudce vznesl do vzduchu. Udělali jsme skok dobré tři metry. Ostatní, co byli kolem nás, stáli ve vzduchu ve výšce asi dva metry od země a všichni propukli ve smích, na překvapení Latoli.

Thao jí řekla: "Opatrně - Michel je muž činu. Pokud mu dáš přístroj do ruky, chce ho hned použít! Pokud stiskneš Litiolac, jak jsi to udělal, budeš svisle stoupat v závislosti na tvém tlaku. Pokud bude o něco větší tlak prsty, poletíš doleva, pokud palcem, poletíš vpravo. Pokud chceš jít dolů, buď uvolníš sevření, nebo chceš-li klesat rychleji, můžeš stisknout levou rukou tlačítko na základně."

Jak mluvila, Latoli názorně řídila mé pohyby a vylétli jsme do výšky asi padesát metrů, když jsme slyšeli hlas Thao: "Výborně, Micheli. Měla bys ho nechat, aby teď řídil sám, jak se mi zdá."

Byl bych rád, kdyby si své myšlenky nechala někdy pro sebe. Nesdílel jsem její názor a cítil jsem se cítil mnohem jistější pod ochrannou Latoli, a tím nemyslím, že jsem byl jako její hračka. Pustila mě, ale zůstala v blízkosti a ve stejné výšce. Jemně jsem zvýšil svůj stisk na Litiolac a přestali jsme stoupat. Po dalším uvolnění tlaku jsem začal sestupovat. Stiskl jsem rovnoměrně hrušku a vyrazil nahoru jako šíp, tak daleko, až moje prsty ztuhly a já pokračoval ve stoupaní.

"Uvolni ruku, Micheli. Uvolni ruku!" Vykřikla Latoli, která se jako mrknutím oka ke mně připojila.

Oh! Zastavil jsem se téměř ve výšce 200 metrů nad zemí, protože jsem omylem stiskl silněji, až mi ztuhla ruka. Ostatní se k nám připojili v naší výšce. Musel jsem mít zvláštní výraz ve tváři, protože i Lationusi se dal do smíchu, a to bylo poprvé, co jsem viděl, jak to udělal.

"Opatrně, Micheli. Toto zařízení je velmi citlivé na dotek. Myslím, že teď můžeme pokračovat v naší cestě. Ukážeme ti směr."

Pohybovali jsme se pomalu, Latoli zůstala po mém boku. Udržovali jsme stejnou výšku. Stiskem ovladače dlaní ruky, jsem pohodlně řídil a brzy jsem si všiml, že jsem schopen zrychlit pouze regulací tlaku na řízení. Tlak prstů a palce řídil výšku a směr. I přesto jsem udělal nějaké neočekávané smyčky, zvláště když má pozornost byla vyrušena třemi impozantními postavami, kteří přeletěli přes naši trasu. Mimochodem, také oni se na mě podívali, zřejmě docela překvapení, při pohledu na mě.

Po nějaké době, kterou jsem odhadoval asi na půl hodiny, jsem se naučil přístroj řídit alespoň natolik, abych úspěšně letěl přes oceán. Bez cizího přispění jsem postupně nabral rychlost a byl jsem dokonce schopen letět ve formaci, vedle svých společníků a bez bloudění. Bylo to tak vzrušující, nikdy bych si nedokázali představit takový pocit! Protože zařízení vytvořilo kolem mě jakési silového pole, byl jsem vlastně ve stavu beztlíže, nerušil mne žádný

vliv tíhy, jako v balónu, ani jsem neměl pocit, jako bych letěl na křídlech. Byl jsem zcela obklopen silovým polem, nemohl jsem proto cítit ani vítr na své tváři. Měl jsem dojem, že jsem nedílnou součástí životního prostředí, a čím víc jsem měl kontrolu nad přístrojem, tím větší radost jsem měl z tohoto nového způsobu pohybu. Chtěl jsem otestovat své schopnosti, a tak jsem pomalu sestoupil a znovu se vznesl. To jsem udělal několikrát, rozhodoval se mezi letem pod nebo nad skupinou. Nakonec jsem se přiblížil ke Thao a telepaticky jí sdělil moji euforii a můj záměr přeletět oceán, který se táhl pod námi, jak daleko jen oko dohlédlo. Ona souhlasila a celá skupina se za mnou snesla k hladině.

Bylo to naprosto fantastické, mít možnost letět nad hřebeny vln rychlostí zhruba 100 kilometrů za hodinu, jako bychom byli všichni mocní bohové, pokořitelé gravitace. Čas od času se objevily stříbřité záblesky, když jsme letěli nad hejnem ryb. Při svém vzrušení jsem si nebyl vědom času, ale zdálo se, že cesta trvala asi tři karses. Bez ohledu na to, kterým směrem jsem otočil hlavu, viděl jsem pouze linii obzoru.

Pak mne náhle Thao telepaticky upozornila: "Podívej se támhle, Micheli." Daleko na vodní hladině, jsem byl schopen rozeznat tečku, která ale rychle rostla a ukázala se jako hornatý ostrov střední velikosti.

Zlaté Doko

Brzy jsme mohli rozeznat obrovské skály, modročerné barvy, které se prudce svažovaly do modrozelené vody oceánu. Zvýšením výšky letu, jsme získali pohled z ptačí perspektivy na celý ostrov. Neviděli jsme žádnou pláž, jen obrovské černé skály zabráňující přístupu z oceánu. Vlny narážející pod slunečními paprsky do jejich základu, se třísťily na duhové kapky se třpytivým odleskem, které kontrastovaly s černým čedičem.

Do poloviny svahů ve vnitrozemí rostly lesy gigantických stromů, jejichž listy byly zvláštně tmavě modré a zlaté, a jejich kmeny krvavě rudé. Tyto stromy pokrývaly strmé svahy na okraji smaragdově zeleného jezera. Místy byla hladina jezera pokryta obláčky zlaté mlhy.

Ve středu jezera, jakoby plovoucí na vodě, jsme mohli vidět obrovské Doko, směřující špičí nahoru. Později jsem se dozvěděl, že průměr je asi 560 metrů. Jeho výjimečná velikost nebyla však jeho jediná zvláštnost, protože jeho barva byla jiná. Všechny Dokos, co jsem do dnešního dne na Thiaooubě viděl, byly bělavé barvy - dokonce i ty, u města Devíti dokos. Toto jediné se zdálo, jako z čistého zlata. Svítilo na něj slunce a i přes jeho typický tvar vejce, byla jeho barva a velikost majestátní. Něco jiného mě ovšem velmi překvapilo - nebyl tam žádný odraz Doko ve vodách jezera!

Moji společníci mě vedli ke kopuli zlatého Doko. Letěli jsme pomalu nad vodní hladinou a z tohoto pohledu to bylo ještě působivější. Na rozdíl od jiných Dokos, tohle nemělo referenční bod, označující vchod. Sledoval jsem Thao a Latoli, které brzy zmizely uvnitř. Další dvě průvodkyně byly po mém boku, každá z nich mě chytila pod paží, abych nemohl spadnout do vody, když jsem se překvapen náhle pustil mého Litiolac. Byl jsem doslova ohromen tím, co jsem viděl, když jsem vletěl dovnitř.

Viděl jsem asi dvě stě lidí, vznášející se ve vzduchu bez pomoci jakéhokoliv přístroje. Zdálo se, že spí nebo jsou v hluboké meditaci. Osoby nejbližší k nám se vznášely asi šest metrů nad vodou, protože uvnitř Doko, nebyla podlaha. Spodní část vejce, byla vlastně ve vodě. Jak jsem již jednou vysvětlil, zevnitř Doko můžete vidět ven, jako by nebylo nic mezi vámi a vnějším světem. Takže v tomto případě jsem měl panoramatický výhled na jezero, na hory a les v pozadí, a vedle mne uprostřed této krajiny, plavalo ve vzduchu asi dvě stě těl. Bylo to naprosto úžasné, jak byste očekávali. Moji společníci se dívali na mě mlčky a na rozdíl od jiné doby, kdy se mému údivu smáli, zůstali vážní.

Při bližším pohledu na těla, jsem si všiml, že jsou obecně menší než moji hostitelé a někteří měli zcela mimořádné, někdy až monstrózní tvary.

"Co to dělají? Jsou v meditaci?" Zašeptal jsem Thao, který byla vedle mne.

"Vezmi si Litiolac, Micheli. Máš ho viset na ruce."

Poslechl jsem, a ona pak odpověděla na mou otázku. "Jsou mrtví. Jsou to mrtvoly."

"Mrtví? Od kdy? Věděli, že zemřou všichni dohromady? Byla to nehoda?"

"Někteří z nich tu jsou už tisíce let a nejnovější, jsou tady už šedesát let. Myslím, že ve svém současném stavu myslí nebudeš moci bezpečně ovládat svůj Litiolac. Latoli a já tě samy vezmeme. Každá z nich mě popadla za paži a začali jsme bloudit mezi subjekty. Bez výjimky všichni byli úplně nazí.

Mimo jiné, jsem viděl muže, který seděl v lotosové pozici. Jeho vlasy byly dlouhé a světle červené barvy. Byl by vysoký asi dva metry, kdyby stál. Měl zlatou kůži a jeho rysy byly pozoruhodně pěkné na muže a pravděpodobně to byl skutečně člověk, než hermafrodit.

O kousek dál byla žena, jejíž kůže byla šupinatá jako hadí nebo jako kůra stromu. Zdálo se, že byla mladá, ačkoli podle jejího zvláštního vzhledu bylo obtížné posoudit její věk. Její kůže byla oranžová a její krátké, kudrnaté vlasy byly zelené. Nejvíce překvapující byla její prsa. Byla docela velká, a každé z nich mělo dvě bradavky, vzdálené od sebe asi deset centimetrů.

Byla asi 180 cm vysoká. Její stehna byla tenká a svalnatá a její lýtka dosti krátká. Na každé noze měla tři obrovské prsty, ale její ruce vypadaly přesně jako naše.

Míjeli jsme jednoho za druhým, někdy se zastavili, někdy pohybovali tak, jak se to dělá u voskových figurín v muzeu. Oči a ústa všech těchto lidí byla zavřená, a všichni byli v jedné ze dvou pozic - buď seděli v lotosové pozici, nebo leželi na zádech s rukama podle boků.

"Kde se tu vzali?" Zašeptal jsem.

"Jsou z různých planet."

Strávili jsme tam už nějaký čas, když jsme míjeli tělo muže, zřejmě na vrcholu svého života. Měl dlouhé, kudrnaté, světle kaštanové vlasy. Ruce a nohy měl jako já. Jeho kůže byla známé barvy pleti, jako někdo ze Země. Na výšku měl asi 180 cm. Jeho tvář byla hladká, ušlechtilých rysů a měl měkkou kozí bradku.

Obrátil jsem se na Thao jejíž oči byly upřené na mě. "Řekl bych, že tento přišel ze Země".

"V jistém smyslu to udělal, ale v jiném ne. Ty ho dobře znáš, protože jsme o něm mluvili."

Zkoumal jsem lépe jeho tvář, dokud mi Thao telepaticky neřekla: "Podívejte se na jeho ruce a nohy, stejně jako na jeho bok."

Thao a Latoli mě přivedly blíže k tělu a já jsem mohl jasně vidět jizvy na nohou a zápěstích, stejně jako ránu na boku asi 20 cm dlouhou.

"Co se mu stalo?"

"Byl ukřižován, Micheli. Toto je Kristovo tělo, o něm jsme mluvili dnes ráno."

Naštěstí moji hostitelé očekávali mou reakci a podchytili mě v podpaží, neboť byli přesvědčeni, že bych nebyl schopen manévrovat se svým Litiolac. Teď jsem zíral na Kristovo tělo, ke kterému se klaní a modlí mnoho lidí na Zemi. Zde byl muž, který byl předmětem tolika polemik a tolika výzkumů během posledních 2000 let! Natáhl jsem ruku abych se dotkl těla, ale moji společníci mě předešli a odsunuli moji ruku zpět.

"Tvoje jméno není přeci Tomáš, proč se ho musíš dotknout? Máš nějaké pochybnosti ve své mysli?" řekla Thao. "Vidíš, to potvrzuje, co jsem říkala dnes ráno - hledáš důkazy."

Strašně jsem se styděl, že jsem udělal to gesto a Thao pochopila moji lítost.

"Já vím, Micheli, že to bylo instinktivní a já to chápu. V žádném případě se nemůžeš dotýkat těchto těl, to nikdo nesmí, na rozdíl od jednoho ze sedmi Thaori. Ve skutečnosti, to jsou Thaori, kteří instalují tato těla v zachovalém stavu a levitaci, jak vidíš, pouze oni sami to jsou schopni udělat.

„Toto jsou skutečná těla, která měli během svého života?"

"Samozřejmě."

"Ale jak se zachovávají? Kolik jich tam je a proč?"

"Vzpomínáš si, když tě vzala z vaší planety, že jsi měl otázky, na které jsi se chtěl zeptat, na které bych ti nemohla dát žádnou odpověď? Vysvětlila jsem ti tehdy, že se s námi budeš učit vše, co budeš potřebovat vědět, ale některé věci zůstanou tajemstvím, protože nesmíš znát na ně odpověď. Otázka, kterou jsi právě vyslovil, nelze odpovědět právě z tohoto důvodu. Mohu ti pouze říct, že v tomto Doko je 147 těl."

Věděl jsem, že by bylo zbytečné se ptát dál, ale jak jsme putovali mezi těly, položil jsem další ožehavou otázku:

"Máte také Mojžíšovo tělo? A proč všichni v tomto Doko bez pevné podlahy levitují?"

"Máme z vaší planety jen tělo Kristovo. Vznášejí se, aby byly dokonale zachovány jejich vlastnosti, voda tohoto jezera má specifické vlastnosti, které podporují jejich konzervaci."

"Kdo jsou všichni ostatní?"

„Přišli z různých planet, kde každý z nich měl nějakou důležitou roli."

Na jedno z těl si dobře vzpomínám. Bylo asi padesát centimetrů vysoké a podobné bytostem ze Země, kromě toho, že bylo tmavě žluté a nemělo oči. Místo toho mělo jakýsi roh uprostřed čela. Zeptal jsem se na něj a bylo mi řečeno, že mělo dvě oči na konci tykadél, složené z mnoha čoček, asi jako oči mouchy. Zde jsem viděl pouze jeho uzavřená víčka.

"Příroda je velmi podivná," zamumlal jsem.

"Jak jsem řekla, každé tělo, co tady vidíš, pochází z jiné planety a podle prostředí, ve kterém muselo žít, jsou určeny detaily fyzických těl obyvatel."

"Nevidím nikoho, připomínajícího Arki."

"A taky ne tebe."

Nevěděl jsem proč, ale cítil jsem, že bych neměl o tomto tématu pokračovat dále. Během této hrůzné návštěvy, jsem viděl těla, připomínající severoamerické Indiány, ale nebyli to oni. Viděl jsem jiné, jako černochoy z Afriky, ale také to nebyli, stejně jako malého Japonce vznášejícího se ve vzduchu. Jak řekla Thao, Kristus byl jediný subjekt, který sem přišel ze Země, můžeme-li to tak říci.

Po neurčitou dobu, kterou jsem strávil na tomto neobyčejném a fascinujícím místě, mě moji průvodci vyvedli ven. Jemně parfémovaný vánek nesoucí vůni lesa nás hladil a dělal mi dobře, protože po takové návštěvě, přestože byla nesmírně zajímavá, jsem se cítil značně vyčerpaný. Thao si to samozřejmě uvědomila, když se zeptala: "Jsi už Micheli připraven na cestu domů?" Tato slova, pronesla záměrně ve francouzštině a se zřetelně pozemskou intonací. Cítil jsem se cítit svěží, přinejmenším stejně jako večerní vánek. Uchopil jsem svůj Litiolac a zvedl se do vzduchu s ostatními.

Letěli jsme přes obrovský les, který šplhal po skalnatém horském svahu. U jeho konce jsme opět obdivovali oceán, který se táhl, kam až oko dohlédlo. Po morbidním odpoledni, jsem si uvědomil fakt, že tato planeta je ještě krásnější. Vzpomínám si, že jsem na okamžik znovu zapochyboval, zda to vše není jen sen nebo iluze, a zda mne jen neklame moje mysl. Jako obvykle však byla Thao na stráži a zasáhla mě ostrým telepatickým příkazem, abych se nezabýval svými pochybnostmi: "Pokud nezvládneš svůj Litiolac, Micheli, tak skončíš koupelí, a pokud nebudeme spěchat, tak nás zastihne noc. To by mohlo být pro tebe trochu nepříjemné, nemyslíš?"

Skutečně jsem byl na chvíli ztracen v myšlenkách, takže jsem sestoupil a téměř se dotýkal hladiny. Stiskl jsem Litiolac pevněji a vystřelil jako šíp vzhůru za Thao a ostatními, kteří byli vysoko na obloze. Slunce bylo už poměrně nízko a obloha byla zcela jasná. Oceán se zabarvil oranžově, což bylo překvapující. Nikdy bych si nemyslel, že voda by mohla mít takový odstín. Telepaticky mi bylo vysvětleno, že někdy v tuto dobu, stoupají obrovské oranžové skvrny planktonu na povrch. Viděl jsem, že tyto vody obsahují obrovské množství planktonu. To byla podívaná! Obloha modrozelená, moře oranžové a všechno bylo zahaleno zlatým světlem, které na této planetě přicházelo jakoby odnikud a bylo všude.

Náhle, moji společníci vzletěli do výšky a já letěl za nimi. Byli jsme asi 1000 metrů nad mořem a zrychlili jsme na asi 300 kilometrů za hodinu směrem k cíli, tušil jsem, že na sever. Při pohledu směrem zapadajícího slunce, jsem mohl rozeznat široký, černý pruh na vodní hladině. Nemusel jsem se na to ptát - odpověď přišla rychle.

"To je Nuroaka, jeden z kontinentů. Je tak velký jako celá Asie."

"Jdeme na návštěvu?" Zeptal jsem se.

Thao neodpověděla, což mě docela překvapilo. Bylo to poprvé, co ignorovala mou otázku. Myslel jsem, že mé telepatické schopnosti nebyly dostatečné, tak jsem se ptal znovu francouzsky a zvýšil jsem hlas.

"Podívej se támhle," řekla.

Otočil jsem hlavu a uviděl mrak ptáků různých barev, letících přes naši trasu. Báł jsem se srážky s nimi, tak jsem sestoupil o několik set metrů. Zmizeli přede mnou neuvěřitelnou rychlostí, ale byli to oni, kdo letěl tak rychle, nebo my? Myslel jsem, že to byla naše rychlost, že zmizeli tak rychle, a v té chvíli mě to velice překvapilo.

Hledal jsem ostatní nade mnou a viděl jsem, že Thao i ostatní nezměnili svoji výšku. Jak to bylo možné, že se nesrazili s tímto hejnem ptáků? Když jsem pohlédl na Thao, uvědomil jsem

si, že sledovala mé myšlenky a napadlo mě, že ptáci se objevili ve chvíli, zrovna když jsem si položil tuto otázku. Podle zvyků Thao jsem věděl, že bude mít své důvody, aby mě ignorovala a já jsem to dále nechal bez povšimnutí. Rozhodl jsem se místo toho, využít této příležitosti létat a podlehl jsem vlivu barev kolem sebe, které se postupně měnily, jak slunce klesalo k obzoru.

Pastelové odstíny, které se měnily po obloze, byly majestátní a zcela nepopsatelné mým jazykem. Myslel jsem, že už jsem viděl na této planetě všechny symfonie možných barev a přesto jsem se mýlil. V naší nadmořské výšce paleta barev na obloze kontrastovala s těmi v oceánu a jejich vzájemný soulad byl velkolepý. Bylo neuvěřitelné, jak příroda může koordinovat takovou škálu barev, všechny různé a vždy krásné... Cítil jsem opět začátek opojení, které předtím způsobilo, že jsem dostal stručný a jasný rozkaz: "Okamžitě zavři oči, Micheli."

Poslechl jsem a pocit opilosti se rozptýlil. Bohužel, není to lehké pilotovat Litionusi a zůstat ve formaci se zavřenýma očima, zvláště když jsem byl v této činnosti nováček. Nevyhnutelně jsem bloudil vlevo a vpravo, nahoru a dolů.

Dále mi byl vydán rozkaz, tentokrát méně naléhavý: "Následuj vedoucího Lationusi, Micheli. Neodtrhni od něj oči a dívej se na jeho křídla." Otevřel jsem oči, abych viděl Lationusi přede mnou. Kupodivu mě vůbec nepřekvapilo, že jsem uviděl černá křídla a pevně jsem se na ně soustředil. Po nějaké době mi Thao řekla ve francouzštině: "Už jsme skoro tam, Micheli."

Seznal jsem to stejně přirozené, jako že Lationusi teď ztratil svá křídla. Sledoval jsem skupinu směrem k oceánu, a spatřil místo k přistání, jako klenot na barevném ubruse - ostrov, kde se nacházelo moje Doko. Letěli jsme uprostřed fantastické záře barev při západu slunce, které se nořilo do vln. Musel jsem spěchat k mému Doko. Opojení, způsobené krásou barev, mě hrozilo znovu přemoci, a já jsem musel částečně přivřít oči. Letěli jsme nyní na úrovni hladiny moře a zanedlouho jsem přeletěl pláž a dopadl do listí vedle mého Doko. Moje přistání bylo nepřesné a já jsem se najednou ocitl uvnitř Doko obkročmo na jednom sedadle. Latoli byla okamžitě po mém boku. Vypnula tlačítko mého Litionaci a zeptala se mě, jestli jsem v pořádku.

"Ano, ale ty... ba...barvy!" Koktal jsem.

Nikdo se nesmál mé malé nehodě a všichni se zdáli být trochu smutní. Bylo to pro ně neobvyklé, ale moje příhoda se jim hodila. Všichni jsme se posadili a objednali si medovinu a zeleninové pokrmy. Necítil jsem moc hlad. Vzal jsem si něco z mé misky a opět se začal cítit lépe. Rychle nastávala noc, jak se to na Thiaooubě děje a my jsme seděli potmě. Vzpomínám si, že jsem přemýšlel nad tím, jak všechny rozliším, když je sotva vidím, ale oni mě vidí tak snadno, jako kdyby bylo světlo.

Nikdo nepromluvil, seděli jsme mlčky. Vzhlédl jsem a viděl, že jedna po druhé se objevují hvězdy a pestře svítí, jako by na obloze byl ztuhlý ohňostroj. Na Thiaooubě se hvězdy zdají být barevné, protože vrstvy plynů v jejich atmosféře se liší od našich a také se zdají mnohem větší, než u nás na Zemi.

Najednou jsem prolomil ticho zcela přirozeným dotazem: "Kde je Země?"

Jako by skupina čekala na tuto otázku, všichni dohromady vstali. Latoli mě vzala do náruče jako dítě, a šli jsme ven. Ostatní šli s námi po široké široké cestě, která vedla na pláž. Tam, na břehu, na vlhkém písku, mne Latoli postavila. Minutu po minutě se na obloze objevovalo více hvězdiček, jako by nějaká obří ruka rozsvěcovala lustr.

Thao mi řekla smutným hlasem, téměř šeptem, že jsem stěží rozpoznal: "vidíš ty čtyři hvězdy, Micheli, těsně nad obzorem? Tvoří téměř čtverec. Ta v pravém horním rohu je zelená a lesklejší než ostatní."

"Ano, myslím, že to vidím, tvoří čtverec - zelená, ano?"

"Teď jdi napravo od nich a mírně výše. Uvidíš dvě červené hvězdy velmi blízko u sebe."

"Ano."

"Mějte oči na levé z nich a ta na pravé straně je trošičku výš. Vidiš tam malou bílou hvězdu? Je sotva viditelná."

"Myslím, že ano ... ano."

"A po jejím levém boku, trochu výš je malá žlutá."

"Ano, to je pravda."

"Malá bílá je slunce, které svítí na planetu Zemi."

"Tak, kde je Země?"

"Odtud je neviditelná. Jsme příliš daleko."

Zůstal jsem tam a díval se na tu nepatrnou hvězdu, které se zdála na obloze tak bezvýznamná, ve srovnání s velkými barevnými drahokamy. Ta nepatrná hvězda asi právě v tuto chvíli zahřívá moji rodinu a můj domov, také tam klíčí a rostou rostliny...

"Moje rodina" - ta slova se zdálo tak divná! Austrálie - z tohoto pohledu jsem měl potíže si představit, že je to největší ostrov na mé planetě, zvláště když Země byla neviditelná pouhým okem. Přesto bych řekl, že patříme do stejné galaxie a vesmír tvoří tisíce galaxií.

Co jsme - naše lidské tělo? Stěží více než atom.

Návrat domů.

Pozinkovaná plechová krytina na střeše vrže pod pálicím sluncem a teplo je téměř nesnesitelné, dokonce i ve stínu na verandě. Dívám se na nádhernou hru světla a stínu na zahradě a poslouchám písň ptáků, honících se navzájem pod světle modrou oblohou a jsem smutný.

Právě jsem udělal finální tečku na konci poslední kapitoly této knihy, o kterou jsem byl požádán, abych ji napsal. Nebyl to vždy snadný úkol. Často mi unikly nějaké informace a já jsem strávil hodiny ve snaze si připomenout některé věci, které mi řekla Thao, a na přesné znění, které chtěla, abych napsal. Pak v čase, kdy jsem byl z toho podrážděný, jako by se to všechno vrátilo ke mně - každý detail, jako by mi její hlas diktoval slova přes rameno, a já se to snažil vše rychle napsat, až jsem měl v ruce křeč. Po dobu asi tří hodin, někdy i více, někdy méně, proudily dojmy do mé hlavy. Při psaní knihy se slova v mé mysli tlačila na sebe, často jsem si přál, abych znal těsnopis a nyní je opět ten zvláštní pocit zpátky.

"Jsi tam, Thao?" Chtěl bych se zeptat, ale nikdy jsem neobdržel odpověď.

"Je tam někdo z vás? Thao? Biastra? Latoli? Lationusi? Žádám vás, aby mi dali znamení! Prosím odpovězte!"

"Volal jsi mě?"

Asi jsem mluvil hlasitě a moje žena přiběhla. Stála přede mnou a dívala se pozorně na mě.

"Ne."

"Dělám to pravidelně, jen tak – mluvím sám k sobě. Budu rád, až tato kniha skončí a doslova se vrátím na Zemi!"

Žena odešla. Chudák Lina. Určitě to neměla snadné v posledních měsících. Jaké to muselo být pro ni?

Vstala jednoho rána, našla mě na pohovce, mrtvolně zbledla a měla potíže s dechem. Zoufale chtěla ještě spát. Zeptal jsem se jí, jestli je vzhůru.

"Ano," řekla, "ale kde jsi byl ty?"

"Já vím, bude to těžko uvěřitelné, ale já byl vzat mimozemšťany a odvezli mě na jejich planetu. Řeknu ti to všechno, ale teď mě prosím, nech spát tak dlouho, jak to bude možné. Půjdu do postele hned. Natáhl jsem se tady, abych tě nevzbudil."

"Tvoje únava není, doufám z nějakého jiného důvodu?" Její tón byl hořkosladký a já vycítil její obavy. Nicméně, mě nechala spát. Spal jsem dobrých třicet šest hodin, než jsem otevřel oči. Probudil jsem se a viděl Linu, jak se sklání nade mnou, s úzkostlivostí zdravotní sestry, která sleduje někoho vážně nemocného.

"Jak se máš?" zeptala se. "Já málem volala doktora. Ještě jsem neviděla spát nikoho tak dlouho, aniž by se jedinkrát pohnul a přesto se mi zdálo, že jsi volal ze sna. Kdo je "Arki" nebo "Aki" jsi se zmínil? A "Thao"? Chystáš se mi to říct?"

Usmál jsem se na ni a políbil ji. "Já ti to chci říct všechno."

Napadlo mě tehdy, že tisíce manželů se vymlouvá na zážitky, které nemá v úmyslu vůbec vysvětlovat. Chtěl jsem být o něco méně nezdvořilý a zcela přirozený.

"Ano, poslouchám."

"Dobře, a musíš mě poslouchat pozorně, protože to, co ti musím říct je vážné - velmi vážné. Ale já nechci vyprávět stejný příběh dvakrát. Zavolej našeho syna, abych to mohl říct vám oběma."

O tři hodiny později, jsem dokončil svoje vyprávění o mimořádném dobrodružství, jaké jsem měl. Lina, která je nejméně důvěřivý člen rodiny, pokud jde o tyto záležitosti, zjistila, že mám některé jiné výrazy a některé divné intonace v mém hlase, takže se mi opravdu něco vážného muselo stát. Když někdo žije dvacet sedm roků s někým, tak obvykle takové věci

nemůže špatně pochopit. Byl jsem obléhán otázkami, zejména od mého syna, protože vždy věřil v existenci jiných planet, obydlených inteligentními bytostmi.

"Máš důkaz?" zeptala se Lina. Vzpomněl jsem si na slova Thao: "Budou chtít důkazy, Micheli, a pořád další důkazy."

Byl jsem trochu zklamaný, že otázka přišla od mé vlastní ženy.

"Ne, nic, ale když si přečteš knihu, kterou musím napsat, budeš vědět, že říkám pravdu. Nebudeš muset ‚věřit‘ - budeš vědět."

"Dovedeš si představit, že bych řekla svým přátelům: "Můj manžel se právě vrátil z planety Thiaoouba?"

Zeptal jsem se jí, zda chce s někým mluvit o této záležitosti, protože jsem měl pokyn nemluvit, ale nejdříve psát. Cítil jsem, že to tak bude v každém případě lepší, protože slova mohou být ztracena ve větru, zatímco to, co je napsáno, zůstává.

Dny a měsíce jsem psal a nyní je kniha dokončena. Vše, co zbývá udělat, je ji zveřejnit. Na toto téma mě Thao ujišťovala, že může nastat několik problémů. To bylo v odpovědi na otázku, kterou jsem jí dával v kosmické lodi při návratu k Zemi.

"Kosmická loď" - tolik věcí, které toto slovo přináší na mysl...

Ten poslední večer na pláži, mi Thao ukázala nepatrnou hvězdu, která je Sluncem, které mě hřeje. Pak jsme vzali létající plošinu a zamířili do prostoru základny. Letěli jsme rychle a mlčky. Loď už byla připravena k okamžitému odletu, čekala jen na nás. Během naší krátké cesty na základnu, jsem ve tmě pozoroval, že aury mých společníků svítily opět jasně, jako obvykle. Barvy byly jemnější a zůstávaly blíže k jejich tělům. To mě překvapilo, ale nic jsem neřekl.

Když jsme nastoupili do kosmické lodi, předpokládal jsem, že jedeme na výlet, možná s nějakým zvláštním posláním, na nějakou blízkou planetu. Thao také nic neříkala. Náš let probíhal podle obvyklých zvyklostí a byl bez komplikací. Sledoval jsem, jak se zlatá planeta rychle stále zmenšuje a předpokládal jsem, že se můžeme za pár hodin vrátit nebo snad další den. Několik hodin již uplynulo, když mne Thao nakonec znovu oslovila.

"Micheli, vím, že sis všiml mého smutku. Je to zcela samozřejmé, protože jsou určité okamžiky, smutnější než ostatní. Moji společníci a já jsme velmi na tobě ulpěli, a proto je nám smutno, protože jsi už na konci své cesty. Bereme tě zpět na tvoji planetu."

Znovu jsem pocítil bodnutí v boku.

"Doufám, že nám to nebudeš zazlívát, že jsme odjeli tak nečekaně. Chtěli jsme tě tak ušetřit lítosti, kterou pocítíš vždy, když opustíš místo, které máš rád - a já vím, že jsi měl nesmírně rád naši planetu a naši společnost. Je těžké myslet na to, že tohle je moje poslední noc nebo je to naposledy, co jsi viděl to nebo ono."

Podíval jsem se dolů a neměl vůbec co říct. Seděli jsme spolu nějakou dobu potichu. Cítil jsem těžkost, jako by mé údy a celé tělo bylo z olova. Otočil jsem pomalu hlavu ke Thao a tajně se na ni díval. Zdálo se mi, že je ještě smutnější a ještě něco jiného jí chybělo. Najednou jsem si uvědomil, že je to její aura.

"Thao, co se to se mnou děje? Nevidím vůbec auru."

"To je normální, Micheli. Velký Thaori ti dal dva dary - schopnost vidět auru a pochopit jazyky, která měly sloužit jako nástroje při tvé výuce, ale jen na omezenou dobu. Tento čas právě uplynul, ale nebuď tím zarmoucen, vždyť to byly schopnosti, které jsi neměl, když jsi k nám poprvé přišel. Co jsme ti dali, jsme si vzali zpět, protože víme, že ty a miliony tvých bližních by z toho neměli užitek. Není to důležité, mít znalosti jazyků nebo schopnost vidět auru, když jí nejste schopni porozumět? Nestačí auru vidět, je třeba ji přechít."

Přijal jsem její úvahy, ale přesto jsem byl zklamán, protože jsem si brzy zvykl na záření kolem těchto lidí.

"Neomlouvej se, Micheli," řekla Thao, která mi četla myšlenky. Na vaší planetě, většina lidí nemá zářící auru, tedy dále od těla. Myšlenky a obavy milionů pozemšťanů jsou tak úzce spjaté s materiálními věci, že jejich aury jsou docela nudné, byl bys zklamán."

Podíval jsem se pozorně na ni, velmi dobře si vědom toho, že ji již nikdy více neuvidím. Přes svoji velikost, byla pěkně rostlá, její tvář byla docela příjemná, bez vrásek, ústa, nos, obočí - to vše bylo perfektní. Najednou mi přišla na mysl otázka, která v mém podvědomí byla již dlouho a přišla mi téměř nedobrovolně.

"Thao, je nějaký důvod, pro vás všechny, že jste hermafroditi?"

"Ano, a je to důležité, Micheli. Byla jsem překvapena, že jsi se nezeptal na to dříve. Viděl jsi, že žijeme na planetě nejvyšší kategorie a vše, co máme, je také lepší, jak jsi poznal na vlastní oči. Naše různé orgány, včetně fyzického těla, jsou také lepší, a v této oblasti, jsme pokročili tak daleko, jak je možné postoupit. Můžeme regenerovat naše těla, zabránit jim v umírání, oživit je, a dokonce je někdy vytvořit. Ale při fyzickém těle, existují i jiné struktury, jako ta astrální těla - skutečně jich existuje devět. Ta, která nás v současné době zajímají jsou fluidní a fyzické tělo. Fluidní tělo ovlivňuje fyziologické orgány, které ovlivňují fyzické tělo.

Ve fluidním těle, máš šest hlavních bodů, které nazýváme Karolas a které jogíni u vás nazývají čakrami. Důležitá čakra je ta, která se nachází mezi vašimi očima, jeden a půl centimetru nad kořenem nosu. Je to ‚mozek‘ vašeho fluidního těla, pokud se ti to tak líbí, ale odpovídá šišince, která je umístěna mnohem hlouběji ve tvém mozku, ale přesně na stejné úrovni. Když dal jeden z Thaori prst na tuto čakry, byl schopen uvolnit v tobě dar pochopení jazyků.

Dále v dolní části fluidického těla, těsně nad pohlavními orgány, se nachází velmi důležitá čakra, kterou nazýváte Muladhara, a kterou vaše jogíni nazývají posvátná. Nad touto čakrou, na konci páteře je uložena tzv. Hadí síla. To je ve svinuté formě a za určitých okolností se může uvolnit. Proto, aby se uvolnila, je nutná realizace pohlavního styku mezi dvěma partnery, kteří musí nejen milovat jeden druhého, ale také musí být duchovně spřízněni. Teprve v té chvíli a za těchto podmínek se síla uvolní a přenáší energii k orgánům, které pak ovlivňují celé fyzické tělo. Dotyčná osoba pak prožije v sexuálním styku euforii, která je mnohem větší, než je obvyklé.

Když na vaší planetě, slyšíte mezi lidmi takové výrazy o lásce, jako: ‚my jsme byli v sedmém nebi‘, ‚cítili jsme se lehčí‘ nebo ‚my se vznášeli jako v ovzduší‘, můžete si být jisti, že tyto páry byly v fyzickém a duchovním souladu a existovaly jen jeden pro druhého, alespoň pro tuto chvíli. Někteří tantristé na Zemi dosáhli tohoto bodu, ale není to běžné mezi nimi, bohužel ostatní náboženství, se směšnými rituály a zákazy, vytvořily skutečnou překážku pro dosažení tohoto cíle. Když se podíváš na les, nevidíš stromy.

Vraťme se k našemu milující páru: muž zažil velké vzrušení z prospěšných vibrací Hadí síly díky lásce, která je skutečná a absolutně shodná. Všechny tyto pocity štěstí způsobilo dosažení sexuálního souladu. Pocity štěstí nejsou stejné u žen, ale výsledek je stejný.

A teď, abych odpověděla na tvoji otázku. Na naší planetě jedinci, kteří jsou současně muži i ženami, mohou všechny tyto pocity dosáhnout svou vůlí, a to jak mužské pocity, tak ženské. Samozřejmě, že nám to přináší mnohem větší rozsah sexuálního potěšení, než kdybysme byli jednopohlavní. Dále, naše astrální tělo bude dokonalé, v celé své kráse. Je zbytečné říkat, že náš vzhled je více ženský, než mužský, alespoň tam, kde se to týká naší tváře a prsou. Souhlasíš se mnou, Micheli, že obecně platí pravidlo, že žena má hezčí obličej než muži? Tedy, aspoň se tváří, že jsou hezké, spíše než neatraktivní."

"Co si myslíš o homosexualitě?"

"Homosexuálové - ženy, stejně jako muži, jsou neurotičtí (je to záležitost hormonů) a neurotiky nemůžeme proto odsuzovat, ale stejně jako všichni jiní neurotikové by měli usilovat o léčbu. Ve všech případech, zvažuj, co příroda rozhodla, a budeš mít odpovědi na tvé otázky.

Příroda dala každé živé bytosti možnost rozmnožování, aby různé druhy mohly pokračovat. Podle Stvořitelovy vůle, byli vytvořeni samci a samice u téměř všech druhů. U lidí pochopitelně z důvodů, které jsem už vysvětlila, jsou také funkce, které nejsou obvyklé u jiných druhů. Například žena může vzkvétat ve stavu sexuálního uspokojení, při dosažení orgasmu se může uvolnit Hadí síla a přinést obrovské zlepšení ve tvém fyzickém těle za pomoci fluidického těla.

To se může stát i několikrát za měsíc, bez otěhotnění. Kráva, na druhé straně bude přijímat býka pouze během určitého počtu několika hodin v měsíci a je motivována pouze možností plodit. Když otěhotní už není vnímavá k potřebám býků.

K dispozici máš srovnání mezi dvěma výtvořeny přírody. Prvním z nich je člověk - docela zvláštní bytost, mající devět těl, zatímco druhá má jen tři těla. Je zřejmé, že Stvořitel věnoval u nás zvláštní péči duchovním tělům, mnohem více, než fyzickému tělu. Někdy na vaší planetě, jsou na tyto speciální vlastnosti odkazy, jako na jako 'božské jiskry' - a je to vhodné srovnání."

"Co si myslíš o umělém potratu?"

"Je to přírodní zákon, Micheli?"

"Ne, samozřejmě že ne."

"Tak proč se ptáš, když už znáš odpověď'."

Vzpomínám si, že Thao zůstala po nějakou dobu jakoby ztracená v myšlenkách - při pohledu beze slova na mě pak pokračovala:

"Asi po dobu 140 roků jsou muži na vaší planetě zodpovědní za ničení přírody a znečišťování životního prostředí. To se děje od objevu parní energie a spalovacího motoru. Ještě vám ale několik let zbývá, ve kterých můžete znečišťování zastavit a situaci zvrátit. Jednou z hlavních znečišťujících látek na Zemi je benzínový a naftový motor a ty by mohly být okamžitě vyměněny za vodíkový pohon, který nezpůsobuje žádné znečištění, abych tak řekla. Na některých planetách se to se nazývá 'čistý motor'. Prototypy takového motoru byly již na vaší vyrobeny planetě mnoha inženýry, ale musí být vyráběn průmyslově s cílem nahradit benzínové motory. Jenom toto opatření by znamenalo 70% snížení současné úrovně znečištění ovzduší spalováním uhlovodíků, ale také by bylo výhodnější pro spotřebitele.

Velké naftové korporace byly vyděšené při představě, že takovéto motory by získaly velkou popularitu, pro ně to by znamenalo ztrátu tržeb a následný finanční krach. Vlády, které ropné produkty zatěžují obrovskými spotřebními daněmi, by utrpěly stejně. Víš, Micheli, vždy jde o peníze až v první řadě. Protože na penězích máte založenou celou hospodářskou a finanční politiku, která se staví proti pokroku a radikálním změnám, které jsou v zájmu celého lidstva na Zemi.

Lidé na Zemi, se nechají vláčet, šikanovat, využívat a vést na jatka politickými a finančními kartely, které jsou někdy dokonce spojené se známými sektami a církvemi. Když tyto kartely nezískají lidi chytrými reklamními kampaněmi, určenými k vymývání mozků, mohou se snažit uspět prostřednictvím politických stran a různých mafiánských spolků. Velcí muži, kteří chtěli něco pro lidstvo udělat, byli jednoduše likvidováni. Martin Luther King je jedním z příkladů, Gandhi je další.

Ale lidé na Zemi se chovají jako blázni a jsou vedeni jako stádo ovcí na jatka vůdci, kteří si myslí, že byli demokraticky zvoleni. Prostí lidé tvoří drtivou většinu. V zemi, kde je sto milionů obyvatel, je absurdní, že skupina finančníků, zahrnující snad tisíc jedinců může rozhodovat o osudu druhých, podobně jako řezník na jatkách nad stádem dobytka.

Tato skupina skutečně potlačila zavedení vodíkového motoru, i když se o tom nemluví. Tyto lidi vůbec nezajímá, co se může stát na vaší planetě v následujících letech. Sobecky hledají své zisky očekávajíc, že budou mrtvi dříve, než nastane kolaps. Až Země zanikne v důsledku strašných katastrof, předpokládají, že už budou mrtvi.

V tom dělají velkou chybu, protože možnost nadcházejících katastrof je zátěž, která roste na vaší planetě každým dnem a její důsledky se projeví velmi brzy - mnohem dříve, než si dokážete představit. Lidé na Zemi jsou jako děti, kterým zakázete hrát si s ohněm, ale dítě nemá zkušenosti a navzdory zákazu neposlouchá a spálí se. Po spálení teprve ví, že dospělí měli pravdu. Nechce si hrát s ohněm, ale zase bude platit po několika dnech za svou jinou neposlušnost.

Bohužel, v případě, co se vás týká, budou následky mnohem vážnější, než když se dítě spálí. Je to zničení celé vaší planety, která je v ohrožení - bez druhé šance, pokud nechcete dát svou důvěru těm, kteří vám chtějí pomoci.

Zajímá nás pozorovat, jak nedávno vzniklá ekologická hnutí získávají na vlivu a že mladí lidé na Zemi jsou podporováni ostatními rozumnými lidmi v jejich boji proti znečištění. Je tu jen jedno řešení, jak ti Arki ukázal, a to sjednocení jednotlivců. Skupina je jen tak silná, jak je velká. Ti, které nazýváte ochranáři, jsou stále silnější a silnější a budou tak i nadále. Ale je důležité, že lidé zapomínají na svou nenávist, zášť a především politické a rasové rozdíly. Tato skupina musí být mezinárodně sjednocena, neřkej mi, že je to tak těžké, protože na Zemi už existují dobrovolné a velmi velké mezinárodní organizace, třeba Mezinárodní červený kříž, který účinně funguje již delší dobu.

Je nezbytné, aby tato skupina ochránců přírody ve svých programech myslela nejen na ochranu životního prostředí, pro přímé škody, ale také pro nepřímé škody, stejně, jako ty, které jsou z působení kouře - výfukových plynů z vozidel, kouře z továren, atd. Nebezpečí nepochází z pomalých změn klimatu, ale od přehřátí nitra planety. Zemské jádro může explodovat a pak už opravdu nebude žádná druhá šance.

Odpadní vody z velkých měst a továren, které jsou chemicky znečištěné jsou také škodlivé a ústí do říčních systémů a oceánů. Kouř z USA již poškodil více než čtyřicet jezer v Kanadě, která se stala sterilní, působením kyselých dešťů. Totéž se děje v severní Evropě v důsledku znečištění z francouzských továren a německého Porúří.

A teď se dostáváme k dalšímu druhu znečištění, ze kterého nemají lidé dosud obavy, takže to mohou snadno odmítnout. Jak ti Velký Thaora řekl, hluk je jedním z nejvíce škodlivých znečišťujících vlivů, protože rozvibruje tvé elektrony a narušuje fyzikální rovnováhu prostoru. Jak jsem se zmínila, tyto elektrony v tobě vidím a poznám, že nejsi ve velmi dobrém stavu.

Normální astrální tělo člověka obsahuje přibližně čtyři miliardy bilionů elektronů. Tyto elektrony mají životnost přibližně deset miliard bilionů tvých let. Byly vytvořeny v okamžiku stvoření. Tvoje astrální tělo je obsahuje, a když zemřeš, devatenáct procent elektronů půjde do vesmíru, odkud se vrátí, pokud příroda potřebuje vytvořit nové tělo, strom nebo zvíře a osmdesát jedna procent zůstává v energetických nehmotných tělech."

"Já ti nerozumím," přerušil jsem ji.

"Já vím, ale pomůžu ti to pochopit. Astrální tělo není pouze to, co byste nazvali čistou duší. Na Zemi, jste přesvědčení, že duch je vyroben z ničeho. To není pravda. Astrální tělo se skládá z miliard elektronů, přesně podle tvého fyzického těla. Každý z těchto elektronů má paměť a všechny jsou schopny uchovat více informací, než jako je obsaženo ve všech knihách, které zaplňují regály knihovny průměrného města.

Vidím, že se díváš na mě s vytřeštěnýma očima, ale je to tak, jak říkám. Veškerá informace je kódována, podobně jako mikrofilm, který obsahuje plány průmyslového zařízení, které by

špión byl schopen uchovat v manžetovém knoflíčku, ale je to ještě mnohem víc miniaturizováno. Někteří fyzikové na Zemi jsou si nyní vědomi tohoto faktu, ale veřejnost dosud nebyla informována. Tvoje astrální tělo vysílá a přijímá zprávy prostřednictvím těchto elektronů přes kanál v mozku, tak komunikuje s tvým Vyšším Já. Informace jsou přenášeny, aniž byste si toho byli vědomi, a to díky slabým elektrickým proudům v buňkách vašeho mozku v součinnosti s elektrony v těle. Vzhledem k tomu, že je to Vyšší Já, které posílá astrální tělo do tvého fyzického těla, je v přirozeném řádu věcí, že tvoje Vyšší Já by mělo dostávat informace ze tvého astrálního těla. Stejně jako všechny elektronické přístroje, je astrální tělo nástrojem Vyššího Já - je to velmi jemný nástroj. Během bdění je schopno posílat zprávy krajní naléhavosti do Vyššího Já, ale Vyšší Já dělá mnohem víc než jen to.⁹

Takže během spánku, tvoje astrální tělo opouští fyzické tělo a vrací se k Vyššímu Já, a to buď pro předávání požadovaných informací nebo k získávání informací neboli inspirace. Máte staré rčení, „noc přináší řešení“. Toto rčení je podle běžné zkušenosti. V průběhu let, si lidé všimli, že po probuzení, v dopoledních hodinách, často vyřešili své problémy.

Někdy je to tak, a někdy není. Pokud řešení problému bude výhodné pro Vyšší Já, můžete si být jisti, že ho obdržíte, pokud ne, budete čekat marně. Nyní existují lidé, kteří pomocí velmi důmyslného, speciálního cvičení, jsou schopni oddělit své astrální tělo od fyzického těla, takže budou schopni vidět stříbřitě modrou nit, jakou jsi viděl sám, která spojuje jejich fyzické a astrální tělo. Astrální těla jsou viditelná v době, kdy oddělení trvá. Tytéž elektrony, tvořící astrální tělo také vytvářejí viditelný efekt aury.

Vidím, že se budeš řídit tím, co říkám, a že pochopíš moje myšlenky. Nech mě to dokončit, když vysvětluji nebezpečí hluku. Hluk přímo působí vibračně na elektrony tvého astrálního těla a vytváří parazity, použijeme-li termín z radioniky. Pokud sleduješ televizní obraz a všimneš si několika porušených míst, je to známkou toho, že takový parazit pracuje. Stejně tak, pokud někde vedle tvého domu pracuje vadný elektrický přístroj, budou na obrazovce tak velké parazity, že obraz úplně naruší.

Totéž nastane v astrálním těle, ale bohužel si toho nebudeš vědom, je to podobné jako na televizní obrazovce, a dokonce mnohem horší, protože hluk škodí tvým elektronům. A přesto lidé říkají: "No, my si na to už zvykli." Tvůj mozek sice zareaguje, abych tak řekla, a tvoje psychika spustí vlastní obranné mechanismy, ale ne již astrální tělo - parazit napadne tvé elektrony, což samozřejmě má katastrofální důsledky pro tvoje Vyšší Já.

Zvuky, které vnímáš svými ušima jsou jednoznačně velmi důležité. Konkrétní úryvek hudby může zvýšit tvůj stav až do euforie, zatímco jiná skladba, dokonce velmi hezká, nebude mít na tebe žádný vliv, nebo tě může podráždit. Zkus experiment - vyber tichý úryvek skladby pro housle, klavír nebo flétnu, která se ti líbí, zahrát tak hlasitě, jak jen můžeš. Utrpení tvých ušních bubínků nebude možná velké, ale budeš mít nepříjemné pocity. Většina tvých bližních na Zemi nepovažuje hluk za nebezpečí, ale hluk z výfuku motoru je třikrát až čtyřikrát horší než jedovaté výpary, které vypouští. Zatímco výpary mají vliv na nos a plíce, hluk ovlivňuje tvoje astrální tělo.

Avšak, nikdo dosud nebyl schopen vyfotografovat astrální tělo, a tak s tím lidé nepočítají!

Mnozí tvoji kolegové pozemšťané ale důkazy toho mají. Lidé na Zemi, kteří jsou upřímní, tvrdí, že viděli duchy, tím ovšem nechci odkazovat na šarlatány. To, co viděli, je ve skutečnosti těch devatenáct procent elektronů, které neobsahuje astrální tělo. Tyto elektrony se odpoutaly od fyzického těla tři dny po jeho smrti. Skutečně, v důsledku určitých účinků statické elektřiny, mohou být tyto elektrony vidět, protože mají stejný tvar jako fyzické

---

⁹ Poznámky pod čarou:

1: $4,0 \times 10^{21} = 4\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000$ elektrony 2: $10^{22} = 10\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000$ let

tělo. Obvykle před rozptýlením do kosmu, jsou viditelné, ale mají také své vzpomínky a vracejí se "strašit" na místa, která znali, místa, co měli rádi nebo je nenáviděli."

"Nebo nenáviděli?"

"Ano, ale to bys musel napsat ne jednu, ale dvě knihy, kdybychom se více zabývali touto věcí. Vidíš do své budoucnosti? Jistě můžeš, protože jsi schopen dělat věci, které budou mnohem těžší. Pravda je, že jsme předurčení pro celý svůj život - a to až do smrti svého současného fyzického těla."

"Kdy zemřu?"

"Víš moc dobře, že já ti to neřeknu, tak proč se ptáš? To je velmi špatné znát budoucnost a ti, kteří by ti to řekli, páchají dvojí chybou. Za prvé, může kartárka být šarlatán a za druhé, je to v rozporu s přírodním zákonem vědět, co přinese budoucnost, proto budou stejně tvé vzpomínky smazány v 'řece zapomnění'.

„Mnoho lidí věří vlivu hvězd, a řídí se podle znamení zvěrokruhu. Co si o tom myslíš? "

Na to Thao nic neodpověděla, ale usmála se...

Celá zpáteční cesta byla jako ta první. Nedělali jsme žádné zastávky a byl jsem schopen opět obdivovat slunce, komety, planety a jejich barvy.

Když jsem se zeptal, jestli bych Thao mohl znovu kontaktovat prostřednictvím paralelního vesmíru, odpověděla kladně. Divil jsem se tomu, ale vysvětlila mi, že je to nejlepší způsob, protože to znamená, že se nebudu muset potýkat s reakcemi svědků.

Byl jsem opět v noci vysazen v mé zahradě, přesně devět dní poté, co jsem ji opustil.

Dovětek

Rozhodl jsem se přidat tento dovětek k mému rukopisu po jeho dokončení, před třemi roky. Během těchto tří let jsem se snažil knihu neúspěšně publikovat, dokud jsem nenašel Arafura Publishing, která měla odvahu zveřejnit tento mimořádný a jedinečný příběh.

Byla to pro mě těžká doba, protože to bylo v rozporu s mým očekáváním. Thao mi totiž nezanechala žádné důkazy. Neměl jsem už s ní žádný kontakt, a to jak telepatický nebo fyzický, až na jedno podivné zjevení jednoho dne v Cairns¹⁰, které bylo bezpochyby potvrzením mých slov, ale opět jsem nedostal žádnou zprávu. Nyní si uvědomuji, že prodlení s vydáním bylo záměrné. Při běžném vývoji událostí, by trvalo možná jen dva měsíce, abych pro mou knihu našel nejvhodnějšího vydavatele.

Thao a její lidé to asi takhle zamýšleli, protože před třemi lety ještě svět nebyl připraven přijmout moji zprávu, zatímco nyní ano. To se může zdát na první pohled divné, ale ne pro mě. Vědět, jako to vím já, že oni jsou schopni načasování událostí na vteřinu, třeba jen o pár sekund později, když si myslí, že události budou mít největší vliv.

Během těch tří let jsem dovolil několika přátelům a známým přečíst rukopis, a to tehdy, když jsem pochopil, proč chtějí, abych napsal tuto knihu a protože mi věřili, že jsem byl skutečně fyzicky transportován na jinou planetu. Trvám na tom slově "fyzicky", protože nejčastější odpovědí bylo, že "jsem musel snít a měl jsem za sebou celou řadu snů".

Bez ohledu na jejich reakce, každý, kdo četl můj rukopis, byl fascinován jeho obsahem.

Existují tři typy čtenářů:

- První z nich, kteří tvoří největší většinu, říkají, že pořád nevěří, že jsem byl na jiné planetě, ale přiznávají, že jsem vše popsal v knize. V každém případě řekli, že nezáleží na tom, zda se to stalo, ale na čem záleží, je silný význam tohoto poselství.
- Druzí jsou bývalí skeptici, kteří mou knihu četli třikrát za sebou a jsou nyní přesvědčeni, že můj příběh je skutečný a četli pravdu.
- Třetí typ již od samého počátku ví, že je to pravdivý příběh.

Jsem však nucen čtenáři poradit. Tato kniha se musí číst znovu a znovu nejméně třikrát. Zhruba patnáct procent lidí, kteří ji tak přečtou, mohou každý něco relevantního říci, a ptát se mě na podrobnosti. Jeden můj kamarád je profesorem psychologie na francouzské univerzitě. Knihu už přečetl nejméně třikrát, a má ji na nočním stolku. Ten by mohl vyprávět!

Ačkoli, měl jsem jednu reakci (naštěstí jen jednu) od přítele, který mě naštvál. Zeptal se mě, například, zda loď byla sestavena pomocí šroubů nebo nýtů a zda tam na Thiaooubě byly telegrafní sloupy. Já mu důrazně doporučil, aby si přečetl knihu pořádně. Další z jeho "poznámek" byla, že kniha by měla obsahovat další bitvy mezi kosmickými loděmi nebo planetami se smrtícími zbraněmi. To je to, co lidé mají opravdu rádi, prohlásil. Musel jsem mu připomenout, že to není sci-fi román, ale literatura faktu. V tomto případě si ale nemyslím, že můj přítel je schopen tuto knihu opravdu pochopit, takže bude lepší, kdyby četl něco jiného, protože není ještě na to připraven, ale bohužel není sám.

Pokud jsi čtenáři očekával, že budu popisovat vesmírné bitvy, plné krve, sexu a násilí, vybuchující planety a monstra plivající oheň, omlouvám se, že jsi zbytečně utrácel svůj čas i peníze, měl by sis koupit místo ní nějaký sci-fi román. Byli jste varováni v předmluvě. Apeluji teď na vás, když víte, že to není sci-fi příběh, abyste si to přečetli v jiném rozpoložení, tj. objektivně a pozitivně, v takovém případě nebudete zbytečně utrácet svůj

---

¹⁰ Bydliště autora

čas. Naopak, za peníze, které jste utratili, dostanete největší odměnu svého života - duchovní, nikoli materiální odměnu, která zde není to nejdůležitější.

Od lidí, kteří již četli můj rukopis, jsem měl řadu zpětných vazeb týkajících se náboženství, a zejména křesťanství. Cítím povinnost reagovat na toto téma. Pokud jste nábožensky a zejména křesťansky založení, nebuďte šokováni "biblickými opravami", a to zejména v pasáži o skutečné identitě Krista, který zemřel na kříži. Je mi to líto, ale musím zdůraznit, že tato kniha nebyla psána s úmyslem kritizovat jakékoli náboženství, a že to nejsou mé osobní postřehy, ale spíše slova Mistra Thaori s detaily, které mi diktovala Thao.

Rada Thaori doporučila, abych si zaznamenával právě ty věci, které mi vysvětlila, a že nic z toho nezměním. Sledoval jsem jen jejich pokyny. Měl jsem mnoho dalších rozhovorů s Thao, které nejsou v této knize uvedeny. Věřte mi, že tyto bytosti jsou v každém ohledu ve svém vývoji dále než my. Naučil jsem se věci, které jsou neuvěřitelné a více než jsem prozradil v této knize, neboť nemám dovoleno o nich diskutovat, protože jsme ještě daleko od pochopení. Budu však mít možnost v tomto dovětku vyjádřit svůj osobní názor.

Musím upozornit čtenáře na některé velmi důležité body.

Už jsem slyšel nějaké připomínky, týkající se této knihy, které však na mě nezapůsobily. "Myslí si, že je jako Kristus", "Je to velký Guru. Měli bychom následovat jeho učení" nebo "Měli bychom založit ášram, to by jistě bylo dobré", nebo "Měl by založit nové náboženství", a tak dále.

Musím říct, na jejich obranu, že mnoho z těchto lidí o mém dobrodružství pouze slyšelo. Vlastně ani nečetli mou knihu. Nemohu stále zdůrazňovat, že je třeba ji číst několikrát. Jsou lidé, kteří touží slyšet něco důležitého o tom, jako je Bůh a stvoření vesmíru, zde mohou klidně o tom číst daleko více, jako v mnoha jiných knihách? Pamatujete si, že mluvené slovo zmizí, ale psané slovo zůstane...

Proč chtějí zakládat novou sektu nebo náboženství podle obsahu této knihy? Máme už na této planetě stovky náboženství, které neudělaly nic dobrého. Muslimové bojovali proti římským katolíkům během křížových výprav ve jménu Boha a náboženství. Španělští katolíci loupili, znásilňovali a vydrancovali Aztéky (jejichž civilizace byla v té době velmi pokročilá), protože Aztékové nechťeli katolíky. Ve skutečnosti, Aztékové měli své vlastní náboženství, které nebylo o nic lepší, protože obětovali lidi jejich bohům po tisících, stejně jako když si vzpomenete, na Bakaratiniany při odchodu ze severní Afriky, před více než milionem let. Tato náboženství byla pečlivě studována kněžími, kteří chtěli udržet lidi pod jejich nadvládou, aby si mohli udržet moc a bohatství.

Jakékoli náboženství je stejné jako politika - s arogancí svých vůdců a žízni po moci. Kristus nasedl na osla, umřel na kříži, a vytvořil náboženství, Vatikán osla přebudoval na Rolls-Royce ... Vatikán je jednou z nejbohatších mocností na této planetě.

V politice není neupřímný politik, ale mnoho z nich je naduto pýchou. Chtějí být obdivováni, spolu s jejich bohatstvím a moci, teprve pak jsou spokojeni. A co tisíce nebo miliony lidí, které podvedli, jsou spokojeni?...

Thao mi řekla, že tato kniha není určena pouze k osvětlení obyvatel této planety, ale také aby jim otevřela oči a probudila je, aby viděli, co se děje kolem nich. Thao a její lidé jsou velmi znepokojeni, jakým způsobem se necháme vést několika zkaženými politiky, kteří nás dovedně manipulují, že prý jsme svobodní a máme demokracii, když ve vztahu k vesmírným zákonům nejsme o nic svobodnější, než stádo ovcí. Příležitostně se můžeme odchýlit z cesty a myslet si, že jsme svobodní, ale to je iluze, protože jsme skončili na jatkách, aniž bychom si to uvědomovali.

Politici používají slovo demokracie jako kouřovou clonu. Většina politiků má tři bohy - moc, slávu a peníze. Mají ovšem strach z davů, protože jak Arki ukázal, stačí skupina lidí, kteří se opravdu snaží dosáhnout přesně to, co chtějí. Dokonce i komunistická strana v Rusku se nyní zhroutila a svět ví, že KGB byla zlá a mocná organizace, ale musím přiznat, že se tak nejspíše naši přátelé vyhnuli obrovskému krveprolití tím, že byli iniciativní. Vím to již dlouhou dobu, a nechtěl jsem úmyslně zdržet vydání této knihy, takže jsem to zahrnul aspoň do dovětku.

Pamatujte si, že lidstvo vzniklo se svobodou vůlí. Všechny totalitní režimy to popírají, ale jednou se všechny zhroutí. Radím vám obrátit vaši pozornost k Číně ...

Vedoucí představitelé mnoha zemí, kteří byli zvoleni tzv. demokraticky, jakmile jsou u moci, dělají jen to, co se jim líbí. Typickým příkladem je francouzská vláda, která dlouho prováděla nukleární testy v Pacifiku a zanechala nám v oceánu velký zdroj znečištění radiací. Já už vím ze spolehlivého zdroje, že francouzští vědci na Mururoa byli velmi znepokojeni vlivem radiace, která ovlivňuje některé druhy ryb, zejména papouščíh ryb, které byly zasaženy zářením v oblasti kolem Mururoa. Tyto ryby se staly až na trojnásobně velkými, oproti své přirozené velikosti. Doufejme, že totéž se nestane velkému bílému žralokovi, který se nachází v našich vodách!

Navíc, pokud jste pozorně sledovali data podvodních výbuchů na Mururoa, všimnete si, že v krátké době po výbuchu následovalo vždy někde na planetě ve velké intenzitě zemětřesení. Francouzští politici tak páchali trestné činy v planetárním měřítku po několik dekád. Je mi líto a stydím se, že jsem se narodil ve Francii ...

Saddam Hussein se také dopustil trestného činu proti této planetě, když zapálil stovky ropných vrtů. Rovněž by měl být souzen za zvěrstva, která spáchal v Kuvajtu. Co dělá pak OSN?

V Brazílii ničí vlády systematicky Amazonské deštné pralesy a pro příští generace také páchají trestné činy v planetárním měřítku.

Lidé, kteří říkají, že se systém musí změnit, pro to nic nedělají. Všichni jen reptají, jaký špatný trestní systém máme. Samozřejmě, že je špatný, že zákony se zdají být dělány ve prospěch podvodníků. Tak s tím něco musíme udělat!

Vzpomenete si na trestní systém Bakartinianů? To byl na rozdíl od Aztéků systém, který byl vynikající, protože měl účinnost.

Nestačí říci, že "systém je špatný, měli by ho změnit." Oni - koho máme na mysli? Poslanci, hlavy států, všichni ti zvolení lidem, vy sami. Aby bylo možné změnit systém, musí být změněny zákony, společně s jejich tvůrci. Musíte přinutit politiky, kteří vás zastupují, změnit neefektivní zákony, neefektivní systém, a to jednou provždy. Politici jsou obecně příliš líní k provedení tohoto úkolu. Každý zákon vyžaduje spoustu práce a zodpovědnosti, a to je často problém to od nich žádat, protože, jak už jsem řekl, většina z nich jsou tu jen pro prestiž a velký plat. Mimochodem, pokud chcete získat dobré politiky, začněte tím, že jim dáte průměrný plat a zjistíte, že o funkci bude méně uchazečů, ale ti, kteří zůstanou, budou upřímné lidské bytosti a skutečně budou chtít udělat něco pro lidi.

Jste lidé, kteří hlasovali pro tyto politiky a většina z vás by je odvolala, protože neudělali to, co slibovali udělat pro vaši zemi. Jednoho dne přijde doba, kdy je občané budou nutit k jejich práci a splnění slibů, které dali před volbami. Není jiné řešení, než aby obyčejní občané donutili politiky, aby plnili svoje povinnosti.

Nemluvíme tu o anarchii tady, jen o disciplíně. V zemi potřebujete disciplínu, ne totalitní režim, ale demokracii, kde se sliby plní. Pokud jsou sliby nesplněné, je na vás, něco udělat, protože je špatné, že politici zklamali miliony lidí, když jsou zabezpečeni imunitou a mohou si dělat z lidí bláznů až do příštích voleb.

Tito významní politikové by měli spíše lépe dělat svou práci, než trávit 80% svého času dohadováním se mezi sebou o vnitřních stranických záležitostech.

Lidé říkají, "Co můžeme dělat? Neexistuje nic, co můžeme udělat," a to je přesně to, co je špatně!

Obyčejní lidé mohou a musí nutit vládu zvolenou lidmi, za pomoci referenda, provádět úkoly, pro které byli zvoleni. Obyčejní lidé mají obrovskou moc. Jak Arki řekl, jedna z největších zbraní, kterou lidé disponují, díky své inteligenci, je síla jednoty. Je to nenásilná síla, a to je nejlepší, protože násilí plodí další násilí. Kristus řekl: "Ten, kdo žije mečem, zemře mečem."

V Pekingu, v Číně, byl schopen jeden člověk sám a beze zbraně zastavit tank jen svou přítomností. Jak se mu to podařilo dosáhnout? Jenom proto, že vojáci v tanku se ho neodvážili přejet, protože byli fascinováni obětavostí tohoto neozbrojeného muže. Miliony lidí bylo toho svědkem v televizi.

Gandhimu podařilo na vlastní pěst, aby se zabránil strašnému krveprolití. Lord Mountbatten si uvědomil, že mohl poslat 50 000 vojáků do Kalkaty, aby zmasakrovali odpor a Gándhí, jako jediný muž, odvrátil masakr nenásilnými prostředky.

Jednou, na jejich planetě Arki zvítězil tak, že zablokoval silnice pro všechna vozidla davem lidí. Bylo jich tam na 10 000. Policejní kontingent věděl, že to udělal schválně, ale nemohli s tím nic dělat. Když hasiči nebo sanitka musela projet, lidé jim uvolnili cestu a nechali je projet. Pak zase silnici zablokovali. To je síla odporu! Oni se ani nepohnuli, ani nejedli, ani nekřičeli. Mlčeli, byla to konfrontace síly zákona a síly organizace. Je zřejmé, že byste řekli, že bylo jednodušší přerušit silnici, ale jak by to mohli udělat bez strojů...- v zemi ochrnuté stávkou. Oni měli žádné transparenty, žádné slogany, nic nekřičeli, byl to jen tichý vzdor.

Čekali, že něco uslyší od svého protivníka, který se potápěl hlouběji a hlouběji do svých lží a klamů. Byl odeslán dopis do vlády, která si byla dobře vědoma jejich požadavků a věděla, proč tam jsou. Jméno osoby, která poslala dopis bylo „Občané“ ...

Jak Arki řekl, když si 10 000 lidí klidně lehne na asfalt, železniční trať nebo na ulici a řeknou policii, "Já chci jít domů, prosím, vezměte mě domů, já jsem nemocný, prosím vás, vezměte mě domů", tak by policie asi v žádném případě neházela slzný plyn do davu nemocných lidí, jen tak - pro nic za nic?

Díky moci pasivity, lidé přiměli celý národ ke vzdoru, bez násilí.

Výsledky rychle následovaly. Nejprve finanční krach, finančníci, kteří provádějí velké finanční operace v obchodním světě (burza, vzestup a pád ceny zlata), co byli v součinnosti se zkorumpovanými politiky, začali panikařit, protože ztratili miliony dolarů. Když nic nefungovalo, za každou utracenou minci, přicházeli o stovky tisíc. Takže ve jménu jejich posvátných peněz, museli něco udělat, ale mezitím lidé vyhráli. Kousek po kousku, museli plnit jejich podmínky. To je to, co naše mimozemské přátele znepokojuje. Jste lidé, ne roboti! Vzbud'te se!

Přemýšleli jste někdy, jen abych vám dal příklad, co by se stalo, kdyby nešla elektřina v supermarketu s novými pokladnami, s čárovým kódem pro zaznamenávání cen? Pokladní by vůbec nemohli automaticky markovat zboží, protože na obalech není cena, ale jen kódy. Už jsi někdy přemýšleli o tom, že na zboží nepoznáte cenu, protože vše je kódováno? Takže jste si stále méně a méně vědomi toho, za kolik budete utrácet a finančníci tak nenápadně převzali kontrolu nad vašimi penězi.

Viděl jsem, okouzujícího malého obchodníka, který měl problém s jeho pokladnou. Přišel jsem, zatím co byla v opravě. Prodal mi dva články za jeden dolar třicet osm centů za kus. Trvalo mu asi tři minuty, než vypracoval na kus papíru součet, a když skončil, vrátil mi dva dolary třicet čtyři centů na pětidolarovku, kterou jsem mu dal, prostě proto, že si již odvykl dělat takové jednoduché výpočty, navíc na papíře. Věřil stroji, stejně jako tisíce dalších, jako

je on. Lidé dali důvěru platebním kartám a počítačům, které se mohou nepozorovaně mýlit, už nemyslí sami za sebe, ale nechávají to strojům. Nepozorují, že jsou vlastně pod kontrolou. Pojďme udělat společně malý experiment a uvidíte, o čem mluvím.

Jste připraveni? Jasně, o pár řádků nahoru, jsem vám situaci vysvětlil, že jsem si koupil za dva dolary sedmdesát šest zboží, a že prodavač mi vrátil dva dolary třicet čtyři nazpět z pěti dolarů. Naštěstí nejste obchodník, který přišel o deset centů. Udělal jsem to tak schválně, abych vás chytil. Pokud však patříte mezi ty, kteří se zastavili při čtení odstavce a zkontrolovali částky, pak to znamená, že jste si vedli dobře. Pokud patříte do druhé kategorie těch, kteří nedělali kontrolu, raději nyní změňte svůj postoj. Jste přeci lidé, obsahující Božskou jiskru a můžete být hrdí na to, že se nechováte jako ovce!

Jestli jste přečetli tuto knihu až do konce, je to skvělé samo o sobě. Kouzelná? Ano, protože to ukazuje, že máte zájem o víc než jen o váš steak s hranolky, hamburger, vepřovou se zelím nebo sklenici piva. Tak tady to máte!

Co musím dále říci, je přímo zaměřeno na miliony mladých lidí po celém světě. Thao mě požádala, abych všechno napsal a samozřejmě všechno, co právě přidávám, se vztahuje také na mladé lidi. Chci přidat informace speciálně pro ně.

Moji přátelé, velké množství z vás, kteří ztratili naději, jsou nezaměstnaní, znudění nebo zavření do měst, proč se nesnažíte radikálně změnit svůj životní styl? Místo stagnace a nezdravého prostředí, můžete si společně zvolit úplně jinou cestu. Zde mluvím zejména o Austrálii, když všichni nevědí, jaké možnosti mají v jiných zemích, ale možná hlavní myšlenky bezpochyby platí pro všechny země.

Spojte se, zorganizujte spolek a požádejte vládu o pronájem pěstitelských pozemků pro vás na základě 99-leté smlouvy (taková půda k dispozici existuje, to mi věřte). Tímto způsobem můžete vytvořit společné farmy, kde budete soběstační. Budete mít uspokojení a hrdost, lidem kolem sebe prokážete, že nejste simulanti, že jste na tom lépe než národ. Dala by se dokonce vytvořit oblast se svými vlastními pravidly a interními obory, při respektování právních předpisů země, kde žijete. *(Je to myšlenka na tzv. „rodinné statky“ – pozn. překl.)*

Jsem přesvědčen, že dobrá vláda by vám ráda pomohla správným směrem. Samozřejmě, budete muset jednat odpovědně, protože všichni znevažovači budou připraveni vrhnout se na vás, protože jsou přesvědčeni, že je to beznadějné. Osobně mám naprostou důvěru ve vás, víru, že vy, mladá generace, vytvoříte lepší svět, čistší a duchovní. Copak poselství velkých Thaori nebylo určeno vám?

Proto, musíte dokázat být zodpovědní a vytvořit si vlastní pravidla. Žádné drogy pro začátek, protože jak víte, drogy narušují vaše astrální tělo, které je vaším skutečným já, vůbec drogy nepotřebujete. Pokud někteří vaši přátelé již upadli do této pasti, musíte najít způsob, jak se s vaší pomocí s tím vypořádají - pokud budou chtít. Máte obrovský kus práce před sebou, a to nejen v pomoci svým vrstevníkům, ale také v reorganizaci svých životů po nové cestě. Budete tak objevovat nevýslovné radosti. Z materiálního hlediska budete dělat "návrat k přírodě" a budete první, kdo se o to vážně pokusil. Co potřebujete pro své přežití? Vzduch, voda, chléb, zeleninu a maso.

Můžete získat všechny ty věci vlastním pěstěním a bez použití chemických produktů. Izraelské kibucy tak perfektně fungují. Můžete pracovat ještě lépe, protože Austrálie, je multikulturní. Přesto to není otázka překonávat ostatní, je to otázka dobrého života a sebeúcty. Budete mít na zábavu i své vlastní diskotéky. Diskotéka je stejně velká zábava ve volné přírodě, jako ve městě! Vaše vlastní knihovny, vaše vlastní divadla, kde si budete moci vytvořit a hrát své vlastní hry. Bude tam hrát šachy, stolní tenis, tenis, golf, kulečnick, fotbal, nohejbal, lukostřelbu, šerm, plachtění, jízdu na koni, surfování, rybaření - seznam pokračuje.

...

Někteří mohou preferovat klasický tanec, jiní bojová umění. Budete se muset vyhnout násilným sportům, které plodí příliš mnoho nepřátelství. Můžete vidět, že existuje bezpočet věcí, které můžete dělat v přírodě daleko lépe, než ve městě, na nějakém rohu ulice.

Vaše fyzická a duchovní pohoda může mít velký prospěch z jógy. Budu trvat na této disciplíně, a to zejména na dýchání přes čakry. Třicet minut jógy každé ráno a večer by bylo ideální. Jste nová generace a většina z vás si uvědomuje, že musíte jít s přírodou a životním prostředím a ne proti němu.

Většina idiotů, kteří jdou proti přírodě vás bude kritizovat, když budete bojovat za zachování stromů. Budou hanlivě říkat „Greenpeace " nebo "hippies". Dokažte do celého světa a hlavně sobě, že můžete praktikovat to, co hlásáte , protože když začnete pracovat na společné farmě, budete moci udělat ještě více pro ochranu životní prostředí, budete dokonce moci vysázet lesy. Vyberte si z vašich skupin některé odpovědné osoby, nikoli šéfy nebo velitele, ale zodpovědné a vzdělané lidi jako poradce, kteří budou demokraticky zvoleni. Jsem přesvědčen, že budete mít možnost ukázat celému světu, že můžete dělat díky vesmíru lepší práci, než celé národy ve stínu politiků.

Thao mi řekla, že náboženství a politika jsou dvě z nejhorších prokletí společnosti. Proto, pokud máte v úmyslu zaplavit mého vydavatele dopisy, na které chcete odpověď, nebo návrhy, abych se stal váš guru nebo vytvořil náboženství, znovu se zamyslete. Půjdete proti mé vůli, jakož i vůli Thaori a Thao, a nikam nedojdete.

Thao řekla, že "největší chrám člověka je v něm, že může komunikovat kdykoli se svým tvůrcem, pomocí meditace a soustředění, prostřednictvím svého Vyššího Já." Nemluvte mi o chrámech, kostelech, katedrálách, ášramech nebo čemkoli podobném. Podívejte se dovnitř sebe a zjistíte, že máte k dispozici vše, co potřebujete pro komunikaci s Ním, prostě proto, že je to On, kdo vám to tam dal.

Nakonec bych chtěl skončit tím, že říkám toto: Jako pokorný služebník Thao a Thaori, kteří mne požádali, abych tuto knihu napsal, vám chci připomenout, že ať v poslední době, věříte jakémukoli náboženství, v žádném případě nezměníte to, co bylo vytvořeno Velkým Duchem - Bohem Stvořitelem. Můžete si jen přát, co byste chtěli.

Žádné náboženství, víra, žádná kniha a nikdo nebude mít vliv na pravdu a pořádek, vytvořený jím ve vesmíru. Řeky budou vždy proudit od pramene směrem k oceánu, a to i v případě, že náboženství, sekta nebo miliardy lidí, by chtěli opak.

Pouze nezměnitelná pravda je zákon Stvořitele, ten kosmický zákon, který je počátkem všeho, jeho zákon, který absolutně nikdo a nikdy nebude moci změnit.

M.J.P. Desmarquet.

Cairns, Austrálie, duben 1993

Přednáška Michela Desmarqueta na video:

<http://www.youtube.com/watch?v=4dsPiG64elg>

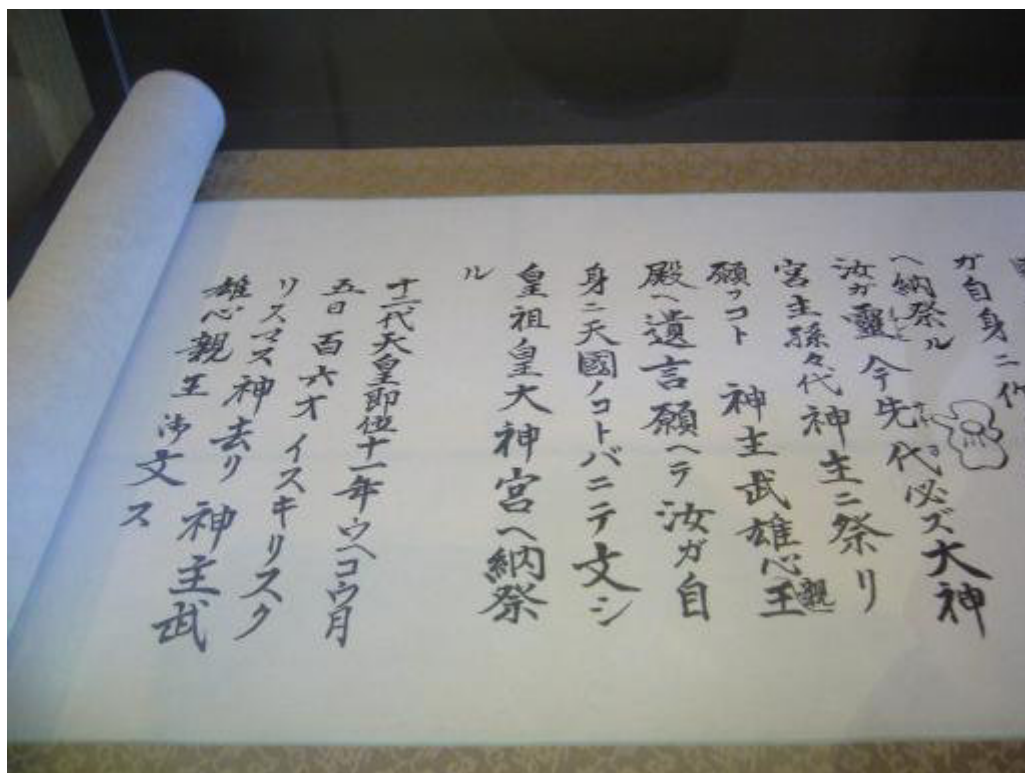
Dodatek II

Je hrob Ježíše v Shingo Village (Herai) v Japonsku?

V roce 1935 se objevil Kiyomaro Takeuchi 1900 roků starý dokument uložený v prefektuře Ibaraki, Japonsko, obsahující důkazy o tom, že Ježíš, který se narodil Panně Marii v Betlémě je pohřben v Herai Village v distriktu Aomori v Japonsku. Dokument obsahoval i žádost Ježíše, aby hrob jeho bratra byl hned vedle jeho. Tento dokument byl tak autentický a zpráva v té době tak výbušná, že japonská vláda zakázala dokument zveřejnit a byl stále zamčený v muzeu v Tokiu.

Během druhé světové války bylo Tokio těžce bombardováno a muzeum se všemi dokumenty bylo údajně zničeno. Naštěstí udělala rodina Takeuchi kopie dokumentu před tím, než ho odevzdala úřadům. Kopie uschované rodinou Takeuchi přežily dodnes.

Dokument, který vidíte na obrázku je takováto kopie, fotografoval Dr. T. J. Chalko v malém muzeu v Shingo Village, dříve známém jako Herai, vedle Ježíše hrobu. Byl napsán původně starobyilou japonštinou a proto ho většina lidí v moderním Japonsku nemůže přečíst. Starý dokument od Takeuchi byl přeložen do moderního japonského jazyka. Je zajímavé si povšimnout, že historici se stále dohadují o pravosti tohoto dokumentu.

Všimněte si, že každý "důkazní materiál", jako jsou kosti, zuby, atd., které by mohly být vykopané z hrobu, nejasní absolutně nic o identitě a duchovní velikosti osoby pohřbené v Herai. Je zřejmé, že je zapotřebí více přesnějších údajů. Tento článek představuje některé z nejvíce fascinujících indicií.

Prefektura Aomori, která se nachází v severní části ostrova Honšú v místě Shingo Village, dříve známé jako Herai. Herai není japonské jméno! V moderním japonském jazyce "Herai" zní téměř totožně s "Hebrai", což znamená "Žid". V hebrejštině "Herai" připomíná slovo znamenající "horu". Skutečně, Ježíš a jeho bratr Ouriki mají hroby umístěné v horní části docela strmé hory. Je docela možné, že přejmenování obce bylo součástí matoucí taktiky japonské vlády. Oba hroby jsou jednoduché tvarované kopule z půdy. Kříže na hrobech vypadají docela nové.

Až do nedávné doby nebyla veřejnost informována o podrobnostech obsahu obou hrobů, které jsou velmi neobvyklé. Ve své knize "Thiaoouba Prophecy" mezi mnoha jinými věcmi, popisuje autor Michel Desmarquet přesný obsah hrobu Ježíšova bratra, na základě informací, které získal od lidí z Thiaoouby. Japonský překladatel knihy "Thiaoouba Prophecy" byl udiven, že Michel Desmarquet věděl o neobvyklém obsahu hrobu.

Další fotografie ukazuje Dr. Toma J. Chalko, během návštěvy Herai dne 7. září 1997 držícího v ruce knihu "Thiaoouba Prophecy", která ho inspirovala, aby jel do Herai.

Informace poskytované turistům a návštěvníkům v Herai a šířené v médiích, se zdají být silně zkreslené. To znamená, že Ježíš získal všechny své poznatky od učenců v Japonsku, pak se vrátil do Judei učit a nakonec unikl ukřižování. Nikdy nezemřel na kříži. Nebylo žádné vzkříšení. Tato biblická legenda nemůže být pravda, protože japonský Ježíš nekázal a neprováděl žádné zázraky, když přišel do Japonska poté, co údajně unikl ukřižování. Jak by Kristus mohl zapomenout na všechno, co věděl?

Podle knihy "Thiaoouba Prophecy", se Ježíš se narodil Panně Marii v Betlémě, když mimozemšťan z Thiaoouby jí implantoval embryo, unikl vraždění dětí králem Herodesem a

celá rodina utekla do Egypta. Když měl 14 let, opustil rodiče a cestoval s jeho 12-ti letým bratrem Ouriki po Barmě, Indii a Číně. Nakonec dorazil do Japonska ve věku 50 let. Oženil se tam, a měl tři dcery. Nakonec zemřel v Herai, kde žil 45 let a získal respekt a lásku všech. Kristus, který se objevil v Judei a zemřel na kříži byl jiný velmi zvláštní člověk. Žádný muž, který se narodil na Zemi, nemůže udělat to, co dělal Kristus, který nikdy neřekl, že se narodil na Zemi...

Trval na tom, že byl Syn Yehova (který je obvykle překládá jako Bůh nebo Otec) ... Veškeré podrobnosti o jeho příběhu, si můžete přečíst v knize "Proroctví z Thiaoouby", která již byla přeložena do češtiny. Její autor Michel Desmarquet byl údajně unesen na planetu Thiaoouba proto, aby obdržel pravdivé informace o historii Země a šířil je zde mezi lidmi.

Opravdu, když pomineme mýty, náboženství, fanatické doktríny, zkreslené interpretace, emoce apod., a soustředíme se jen na fakta, musíme se smířit s tím, že Kristus zemřel na kříži a vrátil se k životu za téměř tři dny. Nikdo nezpochybňuje, že tam bylo v té době mnoho svědků. Ale zemřít a vrátit se po 3 dnech je možné pouze v případě, že vědomí pokračuje v existenci bez úhony, i když fyzické tělo je zcela mrtvé. Proto tím, že zemřel a vědomě se vrátil do Kristova těla, prokázal nesmrtelnost vědomí. Snažil se inspirovat lidi, aby přehodnotili své materialistické postoje. Jeho zpráva neztratila nic ze svého významu ani dnes.

Síla skepticismu na Zemi je mimořádná. Kněží, úředníci a média budou neustále manipulovat informace, takže lidé mají strach a jsou zmateni, a proto jsou snadno ovládáni a vykořisťováni. Dnes je Kristovo učení zkresleno k nepoznání. Ve jménu Boha a Krista jsou lidé nadále mučeni a vzájemně zabíjeni. Univerzální zákon o vzájemné lásce se zdá příliš abstraktní pro velkou většinu lidí na Zemi.

Velmi důležité a mimořádně komplexní důkazy o tom, co se doopravdy stalo před 2000 lety pocházejí z folklóru Herai. Folklór nelze snadno vymazat úředníky přejmenováním vesnic, skrýváním a ničením dokumentů a jejich falešnými překlady nebo jiných hmotnými pozůstatky. Lidé v Herai, po téměř 2000 let tančí a zpívají velmi zvláštní píseň: "Do Yara Nanya Nanya Do Nasareno Nanya Do Yara", opakují mnohokrát.

Tento zvyk je velmi specifický pro obec Herai. Tato píseň, jak je zaznamenána písemně v japonštině nemá vůbec žádný význam v japonském jazyce! Nicméně, někteří lidé říkají, že po stránce fonetické se podobá zdeformované japonské frázi: "Co to je, co se děje, co budeš dělat?"

V září 1997 Dr. Tom J. Chalko navštívil vesnici Herai a přinesl text této písně do Melbourne v Austrálii, kde byl uznávaným hebrejským odborníkem velmi inteligentně přeložen, jako egyptská hádanka. Dekódování různých aspektů hádanky trvalo 3 měsíce a práce stále pokračují. Zjednodušený Význam prvního slova písně Na-nee-ya v angličtině je následující: "Jsem to já, Joshua, dítě Yehova" ... Kompletní píseň zní Na-Nee-Ya Do Ya-Ra-Na-Nee-Ya-Do-Na-Nee Nazareno-Ya-Ya Do-Ra se mnohokrát opakuje. Dokážete odhadnout, co „Nazareno“ může znamenat?

ナニヤドヤラ

Na - Nee - Ya - Do - Ya - Ra

Úplný překlad - dekódování písně může záhadu vysvětlit. Píseň odhaluje, mezi mnoho jinými věcmi, přesnou totožnost, etnický původ, přesné okolnosti početí a narození jejího autora, který je nyní pohřben v Herai. Z detailní analýzy starých hebrejských slov vyplývá, že píseň je přesný kód s odkazem na staré hebrejské texty (Tóra, Genesis), dobře známé v prvním století našeho letopočtu. Například Ya-Ra v písni je odkaz na Yera kapitoly v první knize Mojžíšově (Genesis), která popisuje mimořádné okolnosti narození syna Abrahamova.

Píseň pokládá otázku v japonštině a podrobná odpověď je zakódována jako hádanka v hebrejštině. Hloubka, přesnost a intelligence kódu v písni je jednoznačně dílo génia. Lidem trvalo téměř 2000 let rozluštit jeho píseň! Píseň obsahuje komprimované informace a chytře vybízí inteligentní čtenáře, aby našli přesné odkazy v dávných textech (Ya-Ra).

Je zajímavé si povšimnout, že Boží jméno používané v této písni (Ya), je zkrácený název Yehova, což je způsob, jakým lidé v době Mojžíše vyslovovali jméno "Thiaouba".

Úplně první znak písně, "+", je hieroglyf starověkých Egyptůanů znamenající "zachránce". V hebrejštině se "zachránce" překládá jako Jozue. Proto je první znak písně podpisem Jozue. Znak "+" zde nemá nic společného s ukřižováním - je to prostě podpis Jozue, který jako dítě utekl do Egypta a byl tam vzděláván. Proto píseň, jak se zdá, také podporuje hypotézu, že Ježíš z Nazaretu a později žijící v Herai (Shingo) skutečně navrhl moderní fonetickou abecedu zvanou japonsky katakana se specifickým znakem + = "na", takže jeho podpis se shoduje se slovem "Nanya" v písni. Tak mohl říci: "Jsem to já, Joshua, dítě otce Yehova" jen tím, že píše jediné slovo "Nanya", které obsahuje jen 3 znaky katakana. Všimněte si, že Hebrejská abeceda je také fonetická, kde znaky znamenají slabiky, na rozdíl od čínských znaků kanji. Je docela možné, že další úroveň hádanky je zakódována ve znacích katakana jeho písně, připomínajících směs egyptských hieroglyfů a ručně psaných hebrejských písmen.

Ježíšova píseň se vůbec nepodobá žádné japonské písni. Obvykle ji zpívají 4 starší dámy z vesnice. Proč ne mladé dámy? Vzhledem k tomu, "staří lidé jsou blíže k setkání s Bohem" - vysvětluje pan J. Hokosawa, vedoucí místní samosprávy ve Shingo. Zpívat tuto píseň je jednoznačně privilegium a čest. Lidé, kteří ji zpívají, nechápou vůbec význam jejích slov. Představte si, kolik lidí z Herai miloval Ježíš, když byl ještě naživu, nyní zpívají jeho píseň každoročně téměř 2000 let, aniž by jí porozuměli.

Ježíš byl opravdu mimořádný člověk. Je pravděpodobné, že učil lidi číst, psát a zpívat - pomocí snadné abecedy, takže si pamatovali všechny tóny. Měl docela neobyčejný příběh o své vlastní identitě a zakódoval to v této písni pro budoucí generace, aby to rozluštili. Jeho geniální metoda přežila tisíciletí válek, náboženství, politiky, vzdělání, vědy a propagandy, bez sebemenšího zkrácení. Dnes se "katakana" abeceda používá v Japonsku na každé klávesnici počítače...

Ježíš, syn Marie z Betléma, počítal s inteligencí budoucích generací. Přecenil snad potenciál lidstva na Zemi? Kolik lidí může pochopit jeho poselství?

© 1997-2013 Dr. T. J. Chalko PhD, Michel Desmarquet

Tento dokument může být volně kopírován a distribuován za předpokladu, že jeho autoři jsou uvedeni.

Zdroj: <http://www.thiaoouba.com/tomb.htm>